

Hajnal Könyvek 04.

Versüze N&T

2005

Hajnal Könyvek 04.

Versüze N&T

2005

Sorozatszerkesztő: Baranyai Attila

A kötet szerzői:

Antalffy Emil-Zsolt	Kniznerné B. Szilvia
Baranyai Csaba	Kotsy Krisztina
Baricz Enikő	Kovács György
Bató Boglárka	Kovács József Tibor
Benke Rita	Kovács Károly
Bognár Andrea	Kováts Péter
Chrobacsinszky Eszter	Lakatos István
Dániel Nagy László	Mihai Suciú
Demeter Zsolt	Molnár Szilvia
Dobrosi Andrea	Nagy János
Efraim Staub	Nagy László Zsolt
Egry Artúr	Nyul Krisztián
Dr. Fábián Ilona	Oláh Anikó
Fiala Sándor	Oros Eszter
Fiatal Nóra	Pogány Zoltán
Fuchs Éva	Raffay Judit
Gállai Juli	Sebők Anita
Gáspár Barbara	Sz. Gábor Ágnes
Göbolyös N. László	Szabolcsi Erzsébet
Gyurcsek Attila Sándor	Százdi Sztakó Zsolt
Halász Ildikó	Szilágyi József
dr. Hamvas Ákos	Sztudva Péter
Harpauer Henriett	Takács Géza
Horváth Károlyné	Tatár Judit
Hosszú Attila	Tóthné Nagy Erzsébet
Istvan Hanyecz	Utasi Hajnalka
Kali Gergely Áron	Varga Andrea
Kamarás Klára	Varga Gábor
Karaffa Gyula	Várhelyi Klára
Kákai Krisztina	Váróczy István
Kálmán Eszter	Végh Sándor
Keller Ferenc	Volentics Veronika
Kiss Angéla	Votiskyné Jakus Edit
Kiss Gábor	Vozárik Lajos

Vörös Bernadett

Borító grafika: Jakus Tamás grafikus

Tipográfia: Baranyai Attila

Lektorálta: Sz. Gábor Ágnes

***Köszönet a győri Palatia Nyomdának és a
győri Vizuális Pedagógiai Műhelynek,
hogy segítségükkel létrejöhett e kiadvány,
továbbá köszönet a szerzőknek az írásaikért.***

*Minden jog fenntartva, beleértve
az egész vagy részletek reprodukálásának jogát!*

ΒΕΒΛΕΤΕΣ

MOTTÓ:

*„Ha jó a cél, amit kitűztél,
akkor akadnak biztos eszközök...”*

Öt évesek lettünk. Az első öt év egy ember életében: meghatározó. Az alapozza meg a jövőt. Akkor emelkedik fel két lábra, izma és csontozata megerősödik. Külsőleg ez látható. De talán ennél is fontosabb a szemmel nem látható szellemiség. Hangok, szavak, mondatok. A megfogalmazott első gondolat, mintegy csoda: íme, ismét létrejött egy ember. Hibátlan és gyarló, okos és buta, szép és suta, ép és tele gyermekbetegséggel. Az újszülöttből nem egyik napról a másikra lesz kisgyermek. Folyamatos és fokozatos fejlődés eredményeként válik csecsemőből előbb kisdeddé (1-3 év), majd óvodás korú gyermekké (4-6 év). Így volt ez velünk is? Bizony, így. Tervezéstől, születéstől kezdve hosszú volt az út a jelenlegi ötéves, „óvodás” korig...

Öt évvel ezelőtt két fiatal – egy srác és egy lány – megteremtette a feltételeket. Megtervezte és előfizette a helyet, megtörtént hát a csoda: létrejött a Barátok Verslista! S mint a gyermek, nőtt és növekedett, okosodott, két lábra emelkedett...

Kitárult előttünk a világ, az ismereteket napról napra közösen, egymástól is tanulva bővítettük: öntudatra ébredtünk. Kezdetben szinte lubickoltunk a lehetőségben, egyszerre írhattunk bármit, mindig volt, aki válaszoljon – prózában, versben, jó szóval, figyelemmel. Jöttek a gyermekbetegségek, válogatás nélkül, „ömlesztve” minden, s ennek nyoma régi honlapunkon és „Hálóba szőtt szavak” c. első kötetünkön látható is volt. De kinőttük, meggyógyultunk, s fejlődtünk tovább. Nem volt előttünk akadály, mentünk tovább a kijelölt cél felé.

Csendes munkával telt el három év. Kreatívabb, rendezettebb, új honlappal mutatkozunk be (<http://www.verslista.hu>), ahol ma is el lehet olvasni a levelezőlistán megjelent több mint 200 tagunk verseit, novelláit – összegyűjtve, az „Írásaink” blokkra, majd a publikálók nevére kattintva. Az amatőr irodalom területén kívül gondot fordítunk a többi művészeti ág ismertetésére és terjesztésére is. Így megtalálhatók a honlapon a tagjaink által készített grafikák, fotók és festmények is.

A részletes „Zene” blokk a zene alapjaitól, a stílusoktól, hangszerektől, zeneszerzőktől kis zenei ízelítőn át eljut a népek folklór muzsikájának bemutatásáig. A „Művészetek” blokk – ugyanolyan részletesen – az építészet, a képzőművészetek és az irodalom területein marandót alkotó nagyjainkról szól.

Fontosnak tartjuk még a levelezőlista életében a játékokat. A ma emberét nyugodtan jellemezhetjük így: „játékos ember”, nem is ok nélkül, hiszen mindannyiunkban él egyfajta játékosság, egészséges kíváncsiság. A Barátok Verslista fennállásának öt esztendeje alatt nem volt se szeri, se száma a különféle szórakoztató, oktató célú, érdekes, néha meglepő és izgalmas témákat érintő, már-már hagyományossá váló feladványoknak. Ilyen játék a havonta jelentkező vers-, és prózairó pályázatunk is. Minden hónapban két megadott téma alapján lehet pályázatot beküldeni: verset, prózát. A határidő lejárta után név nélkül felkerülnek a levelezőlistára, és mi magunk szavazunk az írásokra. A nyertesek dedikált könyvet vagy irodalmi folyóiratot kapnak jutalmul.

Vannak egyéb játékaink is, így például hetente jelentkezik a „Szó-szövő” játékunk. Egy irodalmi alkotásból megadott 8 szó közül kell

legalább ötöt új versbe, prózába fűzni. Két találkozó közötti játékunk, amolyan KVÍZ-játék: „Ezt vajon ki tudja?” címszó alatt a kultúra területéről teszünk fel különböző kérdéseket. A legtöbb pontot szerzők – azaz helyes választ adók – közül a legjobb értékes ajándékban részesül. Vannak grafikai, és fotópályázataink is.

Tudjuk, hogy egy asztal körül ülve, a válaszon hosszasan töprengve, esetleg vitatkozva játszani: igen kellemes szórakozás. Ezért mindig játszunk a személyes találkozókra is. Eddig 14 listatalálkozót tartottunk – az ország különböző vidékein, s ezeken tagjaink örömmel vettek részt. Ezekről is láthatók beszámolók, fotók a honlapunkon. Így kovácsolódik össze megszokott baráti társasággá az alkotók társasága.

Saját tagjaink részére tárhelyet biztosítunk a **www.verslista.hu** oldalain.

Ezen kívül még két honlapot üzemeltetünk és tartunk karban: a **www.poeta.hu** oldalain nem Verslista-tagok irodalmi témájú honlapjainak adunk helyet. Tovább kell építeni, meg kell őrizni mindent, ami időtlen. Hittel, áhítattal és akarattal. Szeretni és szolgálni a szépet, melyhez a közös nyelv, az emlékek, a jó és rossz sors: valamennyi amatőr és irodalommal foglalkozó ember közös sorsa az összekötő kapocs. Úgy érezzük, ez a dolgunk. Ezért szeretettel várunk e honlapra mindenkit, akár magánszemély, akár társaság tagja – aki írással, pl. versek, novellák, mesék stb. írásával foglalkozik, és szeretne honlapot feltölteni erre a portálra.

Az **www.alkot.hu** üzenete: „Ezen a helyen, amit a Barátok Verslista üzemeltet, helyet biztosítunk olyan honlapoknak, amelyeknek témái valamilyen módon kapcsolódnak a művészetekhez. Ha valaki – magánszemély vagy

társaság – foglalkozik, pl. zenével, festészettel, grafikával, faragással, kerámiával, tűzzománccal, fotózással, stb., röviden: bármilyen alkotó munkával, és szeretné a honlapját feltölteni ide, azokat szeretettel várjuk!”

A lista tagjainak 2000. évi munkáiból 2001-ben megjelent egy kötet: az első. A „Barátok” – mint már említettük – 2000. október 1-jén alakult meg. Három hónap alatt tagjaink tollából száznál jóval több vers és novella került fel a levelezőlistára. Ebben a 216 oldalas, egy nagyobb zsebben elférő, első kis könyvecskében a kezdeti szárnypróbálgatások, vagyis az induláskor feliratkozott tagok versei, novellái szerepelnek. A **Hálóba szőtt szavak** című kötet a Költészet Napjára, 2001. április 11-re jelent meg.

2004 októberére elkészült második kötetünk, az „**Álmodók Földje**”: egy versválogatás, mely betekintés 53 Verslista tagunk 2001 és 2002 közötti életébe. Egy kis amatőr csapat készítette izgalommal és szeretettel. Egy kis amatőr csapat az Internet „rejteken”, akik álmodtak maguknak egy földet, s mint tudjuk, az igazi álmok – közös akarattal, együtt – néha valósággá válnak.

Az élet nem állt meg. Mi, a Verslista tagjai úgy éreztük, ideje megmutatni magunkat az Internet világán kívül is. Itt volt az idő a továbblépésre. Második kötetünkkel egy időben jelent meg az ünnepi, belső használatra kiadott – első-sorban irodalmi – folyóiratunk első száma, amit 2005 januárjától félévenként tervezünk folyamatosan kiadni. A Barátok Verslista negyedik születésnapjára kiadott „**Képzeld el...**” c. folyóirat 1. száma átíveli a Verslista négy évét a tagok verseivel, írásaival, valamint néhány grafikával. A jövőben folytatni kívánjuk ezt a híradást. A fenti folyóirat azonban nemcsak nyomtatott formában érhető el, hanem az Interneten is meg-

található. (Irodalmi folyóiratunk honlapjának címe: <http://www.kepzeldel.hu>)

2005-ben, a Költészet Napjára megjelent fent említett folyóiratunk 2. száma is – az elmúlt fél-év eseményeivel. Ezen kívül tervezgettük már egy ideje, hogy jó lenne kiadni külön egy novelláskötetet is. Könyv helyett egy kétrészes folyóirat formájában jelentkezett még a Verslista a Költészet Napján, amolyan „magánúton”, mint címe is jelzi: **Magánkozmosz**. Néhányan bemutatjuk „magánszféránkat”, vagyis hogy mit tudunk nyújtani prózában. Található itt esszé, kitalált és valós történet, és olvashat az érdeklődő egy elképzelt világról szintén – a néha nem is olyan kedves, sokkal inkább valós élményekből táplálkozó mesékben.

Most **születésnapot ünnepelünk, az ötödiket**. Az élet nagy kincs, becsülni kell. Ezt ma már megértettük. A szeretet tartja össze a csapatot, ad erőt a nehézségek leküzdéséhez. A szeretet: biztonság, megóv a türelmetlenségtől; emberségesebbé, kellemesebbé képes tenni közösségünket. Ünnepe, könyv és szeretet. Igen. Ezek összefonódását érezzük ma.

Szerintünk minden leírt sornak VAN mondani-
valója, értelme. Bárki magyarázzon is bele bármit. Nem kell mindig „megváltani” a világot. Lehet (úgy tűnik), amiről írsz, írunk, írnak, az napjainkban személyes és „önző” probléma, de ha valaki odafigyel, bizony magára ismerhet: vele is megtörténhetett volna ugyanaz a dolog. A hétköznapi történetek is fontosak. A lista egyik legfontosabb célja, hogy teret adjunk a verseknek. Tervezéstől, születéstől kezdve hosszú volt az út a kisgyermekkorig, de mi elértük. Ezt kívánjuk bemutatni Neked, kedves érdeklődő Olvasó, ezzel a versválogatással.

(Baranyai Attila (Anisse), Fuchs Éva (Femis))

EGYÜTT ÍRT
VERSEK

**Benke Rita - Göbolyös N. László:
Ikerfények – notórius nászutasok
kilométerkövei**

1. (Rodin az Utolsó Ítélet kapujában)

1.1

Együtt és párban is magányosan,
együtt és sokadalomban is magányban
a semmibe-hullók,
köröttük görögnek sziklakká vált könnyeik.
Párjával, gyermekével pusztulónak is
magány a mankója.
Elhagyatott birok az örvénylésben,
a semmibe fogódzás végtelen reménye.

Hatalmas kőhullámok v(h)asüregébe
hullt utolsó kiáltás-lehelet,
ércbe fagyott keserűség
tomboló pusztulás felett.

A töprengés hiábavalósága: éltem?

Végsőt int a kerékizületből leszakadt kar,
gyermekét védi egy akt-anya-arc,
karcsú-kerek csípők, izmok vonaglanak.

Modern Pietà: kedvese ölében
érintetlen leányalak,

pata alá omló selyem hajzuhatag,
sikolyba torzult
és megnémult ajakak-

vállain a világmindenség bűn-özönével,
hogy birkózik meg ítélete kihirdetésével
a Teremtő alkotásra termett lelkiismerete?
És ha majd aláhull a befejező gazdátlan gondolat,
magány ellen kit teremt magának?

Meg nem unja halálra ítélni
a holtnál holtabb holtakat?
A feleslegessé vált izmok, csontok, inak
örök görcssel sújtva,
mit tesz a Teremtő
annyi rothadó hússal?
Mit kezd a gyermek tekintettel,
a mellre hullott állal?
Mit, ha belékapaszkodik
a magából kiforgatott tisztességes gondolat,
vagy mentő-kötelet dob,
ha vezekelt a becstelen gondolat?
Hogyan hal a zárványába kövesült
fontolgatott gondolat?
Hogy tehető lóvá a lányból fakadt pillanat,
a sörénytajtékban szertehullt
harminckét csigolya?
Hegyeket hív asztalához,
kik fűszerré őrlik a megéretteket,
velük gyűretni a makulátlan-ránctalan
damaszt terítőket?

Önmagától könnyörtelen ki menti meg
a karbafont-rideg, kezeit mosó
Utolsó Ítéletet,
ha feladatáról megírta a tiszta-hideg
és tényyszerű jegyzőkönyveket?
És, ha saját salakjába fullad,
mint öngyulladó augusztusi csillag,
a Teremtő kivel tartja sakkban
a homályosult kristályokat?

1.2

öntött vas
véredényből csorgatott
törékeny teremtés
ítélj kint kéjt
kórt és kábulást
magadnak

hogy ne sújtson porba
a feltámadás
a gonosz nehézségi erő
hogy kiláss
a gőgös kevesek
kiáltása mögül
hogy szenthárom lángodat
ne úzze el a kettészelt szél

öntött vas
véredényből csorgatott
törékeny teremtés
ítélj mézet mánort
anyatej-megváltást
magadnak

hogy ne legyen lánc
és lidérc minden
lélegzeted
hogy ne hagyj örökül
örömet silány
ördögűzőidnek
hogy ne tiporja a tudást
tohonya elmúlás

öntött vas
véredényből csorgatott
törékeny teremtés
ítélj
hogy féljen
a bűnvádló éj

hogy ne reszkessünk
ruhátlan
a rettenet redőiben
hogy ne avassák
boldoggá rongyos
bronzkornak
barmait
hogy ne hús halom adjon
hálát hiszékeny
halhatatlanságunknak

2. (Diadalív)

a győztes diadalívet emeltetett
mintha győzött volna a halál felett

minden hadseregek
minden méltatlanul vesztegetett
ifjú életek
és kitett hitek
megkövesült szivárvány-íve
ti létezésbe vissza nem hozhatók
kétszázhetvennégy lépcsőt
értetek zarándoklok
értetek feszül vádlimban a tejsav
tisztelgés combom fáradtsága
koszorútok csillagvirága
a szétspriccelő sugárutak

legyen Párizs diadalíve
mától Béke

állítsunk szobrot
fényképezzünk önbékét teremtő remetét
hagyjuk dicstelenségben
a rendjeles tábornokokat
harckocsik helyett
vonultassunk fel kézfogásokat

3. (Montmartre)

3.1

(felfelé a dombon)

indul a hétköznapi reggel
a Moulin Rouge mögött
a szexboltok gagyi-szürkék
a szüretlen fényben
a tündöklés don quijotói
mesterséges csillogással
küzdenek a mindennapi megelégedésért

a ritmus éjjel-nappali ciklusa
esteli táncba úzi
a lázas vágykeresőket

*

a délelőtt frisse tisztára
fürdet egy gyöngyfürtös
se nem férfi se nem nő
nem fekete nem fehér
önkellető lány-legényt

*

Amélie kocsmájában fényt szórnak
a tükörfekete plakátszemek
kávéillat hömpölyög
a kockás kő fölött
pernod, calvados
rántotta felhő kavarog

újságot lapoz a korai vendég
ökölnyi türkíz az ujján
bomlott fűzős félcipő
mezítelen lábán

pultoslány mosolyog
ki-ki köszön az utcára
a szorgosok onnan
be-beválaszolnak
játszik-pörög mintha
búgócsigából volna

*

félbevágott-szemérmetlen
kitárt húsú sertések, birkák
súlyos szaga terjed
(a hentes éppen velünk szemben)
egy kocsi zaklatottan dudál
a hűtőkocsi elzárta az útját

*

motor berreg, lüktet az élet,
mint a kéthetes fekete csecsemő
selyempuha bőrének a fénye

Ça va
forog a külváros, felébredt
az éjszakázó reggel

3.2.
(Espace Dalí)

könnycseppnyi
idő
özönvízben
fürdető

lódobogás
üt agyon
patkolatlan
utakon

Bábel-torony
füstjétől
szennyezett
környezet

malasztodat
osztja
szent ostya
kosztosa

van-e oly megszegett
kenyér
mely egy árulással
felér?

gerincvelődből
kisugárzó csók
siralomvölgybéli
aranyásók

sejtelmes csiklódban
sikátorok
légyölő lélekben
forrongok

szüzek szájfénye
az egyszarvú hölgyének
mélye

4. (Mozaik-Párizs)

4.1

örökség:
sugarakra oszlik a csillag poliplábain
hogy aztán összegyűljön
a körutak gyűjtőárkaiban
ragyog, nevéhez illőn
a fény városa

metropolisz:
világváros-mérhetetlen gazdagság
templomok falfreskóiban
aranyozott szobraiban
égbenyúló festettüveg ablakaiban
ámulat-kupoláiban, harangjaiban
vízköpő-ördög arcaiban

hajléktalan-hajlék:
világváros-mérhetetlen szegénység
aluljárók és
templomok aranyozatlan lépcsőin
kérésre nyújtott tenyerekben
kanálisok rácsain keresztre feszítve

4.2

ördögök intései
örzik árva tornyainkat
ide nekünk
a női almák
mindenkoron szűz
átkát

harangozunk szíjhasított
hátunkon
hol a csúfság szerelme túltesz
dühöngő Jón és deli Rosszon

körhintérítő
vízesés-arcunkon
az idő

estrenyíló virágok
siratják az Édenkert
fodrait

metró-próféták
zöld iskolatáskával
mikor elkönyvelik
az Utat és az Erényt

Nemo kapitány
föld alá költöztette
fémmel kivert szörnyeit
és száraz lábbal kelt át
Atlantis földjén

keresztöltésekkel vársz
a folyó telihold-pilácsánál,
ahol zsákba kötve emésztette
volna el női ármány a püspök
fogadott fiát

4.3 (Panthéon)

Összegyűjtött hamvhagyatékok
Sem találnak megoldást:
Ecce Homo.

4.4

**(Lebegünk, és el nem süllyedünk
- Fluctuat nec mergitur - Míg Szerelmem
egy szajnai hajó orrából filmezi Párizst)**

nem vagyunk mások
csupán néhány rejtély
halálon innen
születésen túl

a szépség földjébe
gyökerezett lelkek
templomai
szájról nem olvasható
imádság a sors boltívei alatt

nem vagyunk mások
csupán négy bolond évszak
egy szájból szájba
kortyolt napos délután
virágba borult tövisek
simogató füzére

nem vagyunk mások
csupán összezavart lábnyomok
melyek alatt jó szívvel
mozog a föld
és sikkant a csiklandós fű

nem vagyunk mások
csupán a szeretet tejfogai
rajzolatok egy életmentő
kenyéren

4.5 (Pere-La-Chaise)

Világ.
Nem az élőké.
Nagy és felfoghatatlan, mint a
Világ.
Egy csillagrendszer, egy csillag, egy város,
egy temető, egy sír.
Benne Jim (vagy nincs).
Zarándokok. Most mi is itt:
Te, béke-kristály a tenyeredben,
én, szeretet-kristály a tenyeremben.
Mi: teremtés a tenyerünkben.
Világ -
egy új, egy másik.

4.6 (Luxembourg-kert)

gyerek
gyerekek
rengeteg gyerek
tarka virágágyás-ívek
zsongás-bongás
békés duruzsolás
ajándék szeptemberi nyár
Párizs szeret minket
délután nyolckor is ragyog
a váratlan meleg

rendőrsíp jobbról-balról
Keletről-Nyugatról
minden irányból

Mi ez?
A park bezár estére.

4.7 (Édesem a Sainte Chapelle-ben)

üdvözlégy fény
szerelmes szent tündöklés
mely beragyogja
örömhír-arcod

5. Két Impresszió

5.1 (Monet Rouen-i katedrálisaira)

amikor a kő
nevén szólítja
a napfényt

amikor a kő
beszívja a
zenit melegét

amikor a kő
megpihen a
nyugalmas
délutánon

amikor a kőre
hűvös kabátot
borít az este

5.2 (Szembesítés Vincent Van Gogh-hal)

hány részeg
forgószél

hány felborzolt
ecset

hány ezer kórós
mező

hány dülöngelő
láttelel

hány tűzbe mártott
szempár

hány éjbe borult
fohász

egy életnek hívott
őrület?

Kákai Krisztina - Varga Gábor: Verset írunk

Ez az első sora,
rajta az idő foga,
eszi a rímet a penész,
rohadjon meg az egész.

VERSEINK

Antalffy Emil-Zsolt: Úszol

Itt vagyok védtelen szemekkel...
Horizonton kémlelő sötétség,
Szívembe markol:
Az egyre bizakodó kétség.

Itt vagyok. Itt, meztelen dombokon,
Dűnék fogsorán alakít a szél!
Mélyből kalimpáló varázs
Elsorvadt akaratom hegyén...

Divatot teremtő nevető átok
Modern Lucifert szül halomra!
Bennem, elszunnyadt sejtfalakon
Elesett... a Vezérkatona.

Úszok a mába,
Magával sodor az ár,
Veled úsznék dicső Holdfény,
Kit nemz az egetverő Táj!

Ott úszol dicső Mámor, –
Tőlem elsodor a Szél, –
Génemből idegenbe vált
Kontúrod, mi engem néz.

Csak lesem mesteri munkád,
Múzsám tested hangja,...
Vagy csak ábránd lennél,
Míg tettem hever Hennába?...

Antalffy Emil-Zsolt: Holnap elmész

Minden olyan szürkén hat.
Számlálod lépted...
Ránézel órádra,
Életed letépheted.

Elmész holnap!
Mondd, ki látja meg?
Isten tanúpadon ül,
Ő ismer meg.

Szeretnek otthon, mondd.
Meghalsz, lehet elfelejtenek?
Telnek napok, évek...
Lehet, egyszer elfelejtenek!

Lassan haladsz az úton.
Tudod, ahova érkezel,
Ő vár rád, a Kaszás.
Fekete ruháján elmerengsz...

Odahív, öreg kezét megcsókolod,
Csak jó helyre vigyen!
M megbánod már életed,
Késő bánat, kegyelem!

Minden olyan szürkén hat...
Melletted ember szitkozódik,
Zsebe üres, téged kémlel,
Torkodhoz kés érkezik!

Felébredsz. Mily élet ez?!
Kék bolygón szürke vétek?
Elmész, s holnap ezer vétek
Zengi szürke életed.

Antalffy Emil-Zsolt: Forog a Föld

Fiatalságra mennydörgés,
Otthon után anyai könny!
Régi álmokból beteljesülés,
Ostor után mondd, mi jön?
Gépeken életünk pereg,

Anyai szó, mi újra él,

Fiatalság! Mi tova száll!
Öblös hangunkban már az öregség rág...
Léha nap erejét veszti, s
Darabos földben végzetünkre vár.

.....
csak a föld felejt el néha irányát,
sárral építi néha élettervünk,
néha csak az idő fut, –
azt hisszük! –

s nem látszik nyoma...
néha tervünk kerül zálogba,
néha még mi nem látjuk,
hogyan az idő is megáll
pihenni.

Baranyai Csaba: Tolvajok

Tolvajok vagytok, elloptátok,
Nálatok az életem.
Amim volt, már elhordtátok,
S nem adtátok érte a bérem.
Elvittétek sorsom, markoltátok nőmet,
Zsebetekben lapul pénzem,
Szép szavaim dadogtátok,
Helyettem mondtok másnak szépet.
Mi itt lehetne, nálatok van,
Nektek jutott csaták helyett
Csak teher maradt, ezt kell hordnom,
Nemet kaptam, mikor kellett.

Hogy ne kísértsen engem a múlt
Egyet kérek, hogy segítsen.
Minden tolvajt, ki tőlem nyúlt,
Verjen meg az Isten.

Baranyai Csaba: Kis fehér gumilabda

Már-már játszi jókedvemben
Néha-néha arra gondolok,
Hogy kis fehér gumilabda pattog
Betűről betűre – ahogy írok –
Végig a soron egészen a pont végéig.
Néha felpattan a magasba,
Majd le-le verődik a lapra –
Foltot hagyva bukdácsol a lap széléig.

Baranyai Csaba: Szemed tükre

Szép szemedbe merengve nézek
Szempilláid körülölelnek
Szembogarad, mint rovarcsapda
Fogva tartják testemet.
Tükröm lettél újra:
Szemem szemedben magamra néz –
Tökéletesedem, szebb lettem,
Ahogy elméd ismét megidéz.

Baranyai Csaba: Csillagnév

Eddig csillag voltam
S világítottam
De most már csak csillagzúzdalék vagyok
Hébe-hóba felvillangatok

Nekem kellene ezek a lépcsőházi jelenetek
Hogy visszakaphassam régi szép nevemet
Hogy a pásztor és a kóborló
Újra magam legyek

Nevemet fejemre anyám adta
Hogy jobb ember legyek Ő akarta
Hogy ne bánthasson többé senki e földön
Legyen meg az akarata

Baricz Enikő: Kivert kutyák

Kivert kutyák rohannak vesztükbe
Vonyítva keresnek menedéket
Keresnek és soha nem találnak
Kinek kell ilyen kutya senkinek

Kivert kutyák vonyítanak a téren
Könyörögnek egy száraz menedékért
Senki nem veszi őket figyelembe
Belerúgnak csend legyen végre!

Kivert kutyák kóborolnak a sötétben
Egyesek találnak átmeneti helyet
Mi lesz ezután mindig reménytelen
A vég ami nekik mindig biztos

Baricz Enikő: Szabadság

Egy madár, mely magasan száll,
Boldog, mert szabad és vidám.
Nem függ senkitől, nem uralják,
Egyedül van, az élete: szabadság.

Van, ki bezárva él ketrecben,
Segíteni rajtuk már nem lehet.
Szabadság, nekik is ismeretlen.
Nem tudja meg, mi a szabadság.

Én is szeretem ezt az életet:
Szabad lenni és boldogan élni.
Miért csak álmodunk ezekről,
Miért nem lehet ilyen az életünk?

Bató Boglárka: Búcsú

Valaha azt hittem, boldog vagyok,
minden, mi szép, az enyém.
Ma már csak egy a fontos:
Maradjak ember
s maradj meg te is embernek.

Benke Rita: Kalotás Zsolt képei avagy a környezet, a természet védelme képekben elbeszélve

Eljött az idő – utolsó pillanat.
A világ tetején Maroknyi Gulya néz farkas-
szemet
a megfáradt nap vulkán-vörös tűzgömbjével.
Lesz-e majd Új Fény? - kérdi Selyem Árnyék.
Lesz-e még Illatos Alkony? – kérdi Esti Pára.
Hajt-e ki Új Fű? – kérdi Csavargó Csorda.

*

Elvarázsolt királyfi
béka jelmezében,
Te adj egy ébresztő,
rontás-rontó,
átok-bontó csókot
a gyermek-felelőtlen
emberiségnek.

*

Aquarius parányi sejtjei,
a gyémántfényű harmatok
hallgatag bíránk.

Méné tekell ufárszin.

Száműzetés –
az utolsó korty utáni szomjúságba.
Ki ment meg minket önmagunktól?

*

Asszonyszirmú Írisz,
borítsd be önfojtó fajtámat
ősbölcső melegeddel,
ha a Főnix már nem lel tüzet
újabb életéhez.

*

A lét és a nem lét határán
szellemlények kócsagküldöttei
szitálnak káprázat-kristályokat
szárnyaikkal.
Megállít-e bennünket
egy védőkörlát
vagy sorsunk
a vak-semmibe hullás?

*

Eljött a pillanat,
amikor a zúgók porrá őrlik
a tonnás szirteket,
amikor a hegyek kövei párává törik
a vizeket,
amikor lángtalan tüzek fosztják le
a zöld levelet,
amikor egy kopár ág dob
lehelet-mentőkötelet,
amikor a haldoklótól haldoklónak
nem jut köteles tisztelet.

*

roppant a pillanat:

kopár ágon nyíló
magányos hullócsillag

ajándék virradat

*

Emlékszel-e?

valaha te és én voltunk a rét
együtt ringattuk ezer selyem fűvét

mi a halászó vaddisznó
figyelem-feszült szeme

és szájában a zsákmányhal
fátyol-tekintete

egy csiranövény páncél-lágy feje
a tél végi hó üveg jege felett

a leveli békák sásleveleken
és mi a sás lándzsás levele

a fejfájós nap alkonytüze
túl a hegyeken
és holnapígérete
fagy-komor reggelen

a kristályharmat cseppjében
rejtőző kortynyi üzenet

és mi a mindenségben
egy kromoszóma csepp

Régi-új arcodat felismered-e?
Eljön a perc, mikor szembenéz veled.
Szeresd, ez a legtöbb,
mit önmagadért tehetsz.

Benke Rita: Röpke gondolat

Vágyom-e rá,
hogy emlékezzetek,
mikor testemben
többé nem leszek?

Keresztsorsok alatt
rég élt emberek,
sorsok, mint tőkesor
szőlőhegyeken,
földbe rejtett
aszalt szőlőszemek.

Nem vágyom, nem én!
Most szeressetek,
most, míg érezhetem
sugár melegetek

Benke Rita: Szenteste

Százezer év gömbölyítette,
tízezer lámpás fényesítette,
mérhetetlen úróceán felnevelte,
Napban fürdő tükörképét
a Föld vontá éjselyembe.

Nézz fel rám! – szólított –
nézd, a számlálatlan csillagot.
Hajnalt hozok karomon,
neked adom a Holnapot,
a tisztára mosott illatot.
Adj fahéj ízt a hajadon!

Sosem látott holdtenger
kettős aura-gyűrűje:
cirkónium és szegfűszeg,
vörösre váltó türkizek,
szemedben ragyogó íriszek.

Éjnyi spirál úton jön és megy,
míg a karácsonyeste
kristályhangon énekel.
Százmilliónyi egyetlen egy
számlálatlan hópehely lesz
egy elsöprő erőfergeteg.

A Megváltó még gyermek,
ártatlan, mint a szerelem,
a negyedik áldott éjjelen
ismét kezédbe adom a kezemet,
válladra gördítem fejemet.

Benke Rita: Mindenszentek 2004.

Ki tudná megmondani
mitől jön napra-nap
az égre fel a Nap,
ezüst dért miért ont
esténként a Hold,
és mitől ragyognak
ránk le a Csillagok?

Hogy kitől kapnak
ős-spirált a hatalmas
Csillag-galaxisok,
és ki önt a rügyekre,
finom pókhálókra
cseppé összeálló
gyöngyös harmatot,
ki fészít fénykört körénk
kő-könnyű harangot?

Amikor a lehetet,
határtalan képeket
könnyedén átlépi
a korlátot nem ismerő
közös tudatból merítkező?

Mitől lesz érezhető
és levethető az én,
a sok-sok egyből
egy: egységnyi erő?

Emlékszel-e mikor a Rét
alánk terítette füves szőnyegét,
és nem érintve érezhettük
mindannyiunk tenyerét,
és a Hold fénybe fonta
a pillanat ércék égét?

Nem volt ott tegnap, holnap,
teljessé vált a jelen,
benne meg nem élt volt
és lesz évezredek.

Körénk hártványi fémből
membránt épített a perc,
elaludt az idő, mégis repült,
mikor a vétkes is üdvözült,
együtt villant, lett halhatatlan
lelkünk és a gyertyatűz.

Közöttünk zizegtek
rég élt szellemek,
súlytalanná lett a test
és elment anyák, apák
ölébe fekkhetett.

Szó és szótár nélkül
mindenki mindenkit érhetett.
Nem készült írás,
nem hoztunk
bizonyíték fényképeket,
szívünkbe véste be
a múlandó jövőt,
azt a Mindenszenteket
és a Halottaknapját
a titokzatos emlékezet.

Csermely csordult szemeinkből
és gyémánttá penderült,
jégbe dermedt bensőnkben
rianás feszült.

Pillánk ágán dallam csendült,
a lét és nemlét titka,
egy röpké pillanatra
fedélként felderült.

Benke Rita: Őszi hangulatok

Csend poroszkál, némán kutat
az ébredő Nap ködében.
Apránként nyer egérutat
hajnal-kísértésben.
Harmattal múló éj ölen
álmittas reggel pislog.
Még kulcsrazártan sír a fény,
csak a gyertya lángja villog,
késik az égbékitő szikra.
Lassan az ősz is szürkül
az idő karácsonyra virrad..

*

Telihold

Tegnap még vakított fehére,
fénye majd kicsattant,
ma novemberi dért süt
vörös arca harsan.
Felhők között zötyög,
mérges dérrrel-dúrral,
míg cinkosan rákacsint
a lopódkodó hajnal.

Bognár Andrea: Annyira fáj...

Fázva állok a megállóban,
Keservesen sír a szél.
Bús dalba kezd,
Az elmúlásról mesél.

Eszembe jut még
mindig édes csókja,
úgy hozzábújnék;
újra meg újra
látom magam előtt
gyönyörű szemeit...

mondd miért nem
akarod újra?
Gondolj a szép pillanatokra,
Az együtt töltött napokra...

Hm...
Annyira naiv vagyok talán,
Hogy még mindig
Reménykedek,
Pedig már rég
könnyekké váltak
a reménykövek.
Minden, mi szép volt
Már csak a múlt...

És annyira fáj...

Bognár Andrea: Enyém vagy!

Csak táncolt a lány az esőben.
Meztelen testét kegyetlenül verték a cseppek.

Belenéztem mélyen kék szemébe,
Percről percre egyre beljebb...
Egyre mélyebb láttam benne...
Ő tudta s érezte.
Zavarta.
Engem is.

Követ hajítottam hát a kékségbe,
És néztem, ahogy morbidul gyűrűzik szét
A fájdalom, a víz vagy a vér...

Ő tudta és érezte.
Zavarta.
Engem is.

Lassan szívtam fel a vércseppeket,
Amiket itt hagyott miután zokogva elrohant.
Kértem, hogy jöjjön vissza,
Hisz tudtam, hogy ő is tudja,
Hogy ő már örökre csak az enyém.
Hisz testemben él a vére.
Tudta ő is, hogy már nem menekülhet,
De hitte, hogy a remény még él...

Tévedett!
Eltorzult tükörben az arca,
Csak álmvilág volt, amiben élt.
Ő tudta és érezte.
Zavarta.
De engem nem.

Bognár Andrea: Nincs szabadság!

Hidegen fúj az őszi szél,
Lelkemben már tél zenél.
Ott bent, egy megfagyott dobozban
néhanapján még meg-megdobban,
és fájó hangon énekel a szív.
Búsan áriázik, kegyetlenül szenved.
Be van zárva egy jégverembe,
S nem süt rá napsugár.
Régóta így él már.
Borong néha mellette a bizalom,
Hazugság ostorozza őt is.
Homálykőd leple száll,
A lelkem halott madár.
Szabadságra vágyott,
De rájött:
nincs olyan, hogy
Szabadság...

Bognár Andrea: Mi kell még?

Itt állok a szobám közepén
Mindenhol szétdobált papírlapok nyafognak.
A szőnyegen sötétkék, kifolyt holnap.
A sarokban fekete-fehér emlék.
Siránkoznak a falak,
És rajtuk a rászáradt vér.
Csak itt állok, és nem értem.

Hány réteg festék kell még a képre,
Hogy annak láttassam magam,
Akit te ismertél félre?
Meddig kell még várnom,
Hogy elérhessem
azt a pillangót, kiért harcolok?
Hány emléket kell még odaadnom?

Csak értsd már meg végre,
Hogy nincs olyan,
Hogy kellő pillanat.
Válasz a sokból egyet,
Te mondd meg, hogy melyik legyen!
S aztán hagyd végre, hogy hernyótestem
Lepkelétre szenderedjen
Csendesesen...

Chrobacsinszky Eszter: Éden

Micsoda szép szó vagy,
Éden,
Milyen titkot rejtesz
Ölében
Zordon, vérszínű szirteknek,
Kelyhe
A tudatlan boldogságnak,
Veszte
A megbocsátatlan vétkeknek?

Kókuszillatú vagy,
 Éden,
 Harsogó zöld levél cseppent
 Beléd
 Fülledt hangokat és kreol
 Fényeket.
 Átláthatatlan, buja dzsungel,
 Kéjlek!
 Rózsás bogyók rikítanak.

Fehér szó vagy, ősi
 Éden,
 Elvesztett, megkeseredett
 Életek
 Felgőzölgő sóhaja átítat.
 Lédús,
 Sima törzsű fák gyümölcse,
 Isten
 Menedéke lettél hát!

Chrobacsinszky Eszter: A szirén hetedik levele

Hat levél volt
 Fényesek, fehérek
 Kagylók voltak
 Bennük susterogtam
 Tenger vágyam
 Hullámzó hangom

Óceáni leveleket
 Fröcsköltem össze
 Kiszáradtak nálad
 De könnyeimből
 Új tenger nedvesült
 Ha megmossa lábadat
 Elég tiszta leszél
 Hogy emlékezz

Chrobacsinszky Eszter: Saskiáltás

Nem is álmodom
Sebezhetetlenségről.
De élesen kiáltok,
Mint a vad sasok
Szirtek közeléből.

Néha szégyellem:
Beleremegek
Gyarlóságomba.
De nem hallgatok, ha
Más látja fészkemet.

Chrobacsinszky Eszter: Vándor

Én nem ölk, nem esküszöm,
Poros úton járok,
A kutakat kerülöm,
Sötétben nem látok.

Nem táncolok soha, de
Énekelek sokat.
Olyan magam költötte,
Vándorló dalokat.

Pipacs, rózsza, rezedá,
Hol melyiket lelem.
Ha kalapom épp árva,
Rögtön mellé teszem.

A nap követ engem,
Vagy én futok utána?
Nyáron tüzet ad nekem,
A tél a halála.

Emlék, ha eszembe jut,
Csak annyi, mint a nyár.
Ha már szép volt, hát elmúlt.
Több senkinek se jár.

Járok én szélben, fagyban,
Esőben, egyedül,
De látom egymagamban,
Ha az ég kiderül.

Várok én mindörökké,
Ha kell, a jó időre,
De úgy jöjjön el, hogy én
Meghalok jövőre.

Dániel Nagy László: Cím nélkül

Utazni jó gondtalanul
hegyen - völgyön
városon és falun

Elindulsz fehéren
vörösén érkezel
pénzedet mérik
patika mérlegen
ne érezd magad sanyarul

Madárszárnyakon repülsz
a táj fölött
vidáman a kék égen
teli reménnyel
nehéz bőrönddel
könnyű szívvel
és még több eltökéltséggel

S ha rá gondolsz
mennyi munka vár rád
lehullnak vágyó-szárnyaid
a nádas fölött
s a békák felisszák álmaid
brekeke-brekeke szólal hangod
mint a béka-királynő
evezel egy lótusz virágon

Ég nap-szívta bőröd
lassan vége a nyárnak
szédelegnek a turisták
üres zsebbel talán
ők is hazatalálnak

És most jössz te fáradtan
bikiniben
kimerülten
léha napsütésben
látomása a nyárnak
M megbékélten
– s hogy el ne merüljön a bárka –
nekiiramodsz otthonodnak
békaügetésben

Dániel Nagy László: Keresem arcodat

Újra egyedül
csillagok nélkül
botorkálok
A légben-függő mosoly sem az enyém
– Száguldó kocsiban ül a szerelem
Lehagyott
A hűség én lettem
Cérnaszálon függő tojásmadár
didergő lelkem
ajtónyitásra föl-le száll
Rebbenek jobbra-balra
Országút porában lelem magam
Keresem arcodat
A pillanatból szótt varázst
mikor édes ajkad érintette arcomat

A távolság fényévnnyire szökött
Felhősóhajom sem ér be már
A szerelem Istene csapodár...
– Megérdemlem, ha nem talállok rád

Dániel Nagy László: Álmaimmal együtt

A Napot kicsinek látom
a messziséget nézem
feszülten
Ahogy lélegzem
hanyatt fekve a térdig érő fűben
Érzem szelíden
fölfelé húzzák pupillám
a tovaszálló fellegek
álmaimmal együtt
az égbe

Dániel Nagy László: Muhi puszta

Muhi–puszta
setét kis falu
sírní jár hozzád fecskeszárnyon
a bodzavirág-szagú múlt
Gyermekkorom
földes szobája
mezítláb téblábol
álmok és kutyafejűek között

Meglátogat néha vasárnapi csended
Pipacs búzavirág
kerengő cserebogár
A Sajó part
s a kenderszáritó nyár
Anyám féltő üzenetét hozzák
Szülőföldem
poros történelmi útjai
szerpentin módjára tekerednek
életem köré
mint csillogó ökörnyál
Madársóskával kínál a rét
Ha emlékezem
s elringat a harangláb kis harangja
ha szívem elnehezül

Demeter Zsolt: Phoenixi tavasz

vagyok
elvarázsolt szerencsés
furulyázgató
hozzám érsz mámoros
illatban
tavasz van
nyakában rügyek
gyönyör gyönyörre fűzve
hangosan lélegzik
hajnal a szív
az élet hajnali órái alatt
hevernek a hosszú utcák
a felrepedt tenyérből kel a lét
egy vérző nő visít
kibontott és felfénylő keblén
roppant sikolyából
csecsemő lélegzik
él
élek
a kőnek illata van
a pálmák bólogatnak
szívemre simul
a phoenixi tavasz

Demeter Zsolt: Confessio peccatoris

Ablak vagyok
Tekints be rajtam
----- hagylak
Szobát rejtek
-----lebújt
Valaki takarítani
Lépett be -----
Épp most -----

Holnap is ablak leszek
Csillagok felé kitérülő tenyér
----- nem üres

Demeter Zsolt: Te lásd meg...

Te lásd meg
 ki nyög feléd
 a méreg ég
 rágja kebled
 szádból
 só és ecet ömlik
 sokan ettek testedből
 a rózsá elmúlt
 szerelmed egyedül
 hű
 hatalmas
 védtelen
 taposd csak el
 dühödve
 ez a bor hangja
 ez a por szaga
 ez a végtelen
 gyáva és kemény
 kő szíved
 vért fog sírni
 látom az alkohol félig nyílt ajtajában
 kétoldalt rohamoznak
 felemelt karokkal
 a napot a holddal
 összetévesztett kocsisok
 Te lásd meg
 ki nyög feléd
 hiába virrasztunk tenyerekkel
 hallod a harangokat (?)
 húsz év múlva is sírni fogsz
 (Flóra)

Demeter Zsolt: Január nyolc

tested alá töröm
 melled húshalmán hasadt tenyerem
 kéjjel szíromjából világnak
 reggele csordulni készül

felhőrongyba göngyölt testeden
két könnycsepp mint ráhullt élmény
hallom csendülésüket tudom
rég sejtjeid mélyén élek

meztelen völgyed mosolygó ér
erembe csergő szomjas ajkad
harmatot szivárogtató csók

gyönyörök kertjében őrijtő
rét tested ütemével őrzöm
hajamba kúszó ujjaid

Dobrosi Andrea: Évszakok krónikája

Máglya a nyár,
az ég gomolygó füstjel,
redőny a hold,
bevonva könnyezüsttel;

őszhálón zsong a nap,
pók zsákmánya cseng,
bolyong a csók, az árny,
elmereng a rend;

ködcsipkét hord a tél,
csípős csend ropog,
egymásba fagynak
elnémult mondatok;

göcsörtös ág leng
jégvirágréteken,
tavaszszellő ring -
félszárnyú szerelem...

Dobrosi Andrea: Távlatközel

Mintha várnád kőkemény kézből
a semmit elsuhanni;

mintha platán törzsén
simítnál véresre sík sebet;

mintha terved túlfonott kalács,
(az enyém sületlen lázadás);

mintha áram vagy hideg ha rázna,
(tán a púp parázna hátamon);

rajtam most lomha láz lapul:
testem véd gyógyíthatatlanul.

Dobrosi Andrea: A felhőket nem...

A felhőket nem adom,
nem vitathatja tőlem senki,
se isten, se ember
tőlem többé el nem veszi.
...pedig, istenek lebegtek
az eresz alatt,
ahonnan fecskék
repülnek haza őszkoron.
...és most? - egyedül vagyok
képzeletemmel, nézem,
mint lógatom lábam,
belelóg reményem a semmibe;
talpamra sehol-virág tapad.
Érzem, az ég pihéibe süppedek,
megtart az utolsó menedék.
Leugrani innen? - agg gondolat.

Dobrosi Andrea: Csak akkor fáj

amikor a képet téped
pedig nem vagyok rajta
a telefonban hangod
pedig félretárcsáztál
amikor dicsérsz nélkülem
de még együtt vagyunk
mikor nem születik gondolat
bár meghal a messzeség
és nem tudod csillapítani
csak létezzetetlenül közel

Efraim Staub: Márványszoborhoz

Márványszoborhoz írom ezt a verset
A szíve kő, az ajka vértelen.
Némán játszik velem
Mindig játszik velem

Elmúlt a nyár, s a faleveleket
Az őszi szél hajtja már tova.
Szeretlek – súgom fülébe lágyan –
S azt súgja vissza: soha, soha.

Efraim Staub: Éveim margójára

Mindig azt szerettem volna,
hogy én is olyan legyek,
mint a nagyok, a felnőttek,-
amikor voltam kisgyerek.

Azt kívántam, hogy a barkóm
ezüstfehér ősz legyen,
borotva hasítsa szőröm
hófehér habtengeren.

Most már megőszültem én is,
szórt metélek napra-nap,
úgy szeretném, ha az arcom
nem érné többé e hab,

ha hajam is barna lenne,
és az eszem kevesebb,
nem zavarna, csak lehetnék
újra, újra kisgyerek.

Efraim Staub: Játék cs–vel

Piros cseresznye csöppje csordul,
a csend csitít, a csel csigáz,
csökönnyös császár ül a trónján
cseptől csillog a csigaház.
és cseperedik egy új világ
kiszárad, kong a csigaház,
a császár már nem ül a trónján
a csend vadít, a csel már nem csigáz,
csak a piros cseresznye csábit
cserepes ajkamra csöppje csurran

Efraim Staub: Rám hajlik az ág...

Lomha madárnak lebben a szárnya,
Sárga a csőre, kékes a farka,
Száll fel a kékbe, búvik a zöldbe,
Lomb koronája védve takarja.

Fekszem a réten – dél pihenőre –
perzsel a Nap, s száll széna szaga.
Hajlik az ág – mily buja a zöldje –
s zeng a pacsirta ősi dala.

Száll a Nap is, a dél-delelőről,
Hallgat a dal. Elszállt a pacsirta,
Sárgul a lomb. Már ősz szele járja.

Efraim Staub: Madár

Látod, a fán terpeszti a tollát,
csípi magát a csőre hegyével.
Nézi szemével, vaksi szemével,
élek-e, élek-e még.

Pattog a rőzse, felcsap a lángja,
száll fel a füst, a szél tarajára,
fröccsen a zsír végére a nyársnak,
szalonnám bőre pirul.

Élek-e még, amíg a szalonnám
zsírló-pirosát torkomnak eresztem?
(Csak áll s rám vár, a Madár)

Lobban a láng, hogy lebben a szárnya,
csőre elöl jár (hátsó a farka)
Messzire száll. Már messzire jár.

Egry Artúr: A harminchetes villamos

a reggel mint üveg sör
szétfröccsen a kövön
fény habzik szét olajfolt
bőrözte szín-körökön

szétrongyolt plakátok
ragasza falakra, fákra,
a Teleki térnél
kutyáktól mocskos a járda

álmosan nyitnak
a picinyke kínai boltok
megszokott nyomoruk
könnyed és oldott

szaglik az utca,
mosdatlan tegnapi illat oson
s félrehúzódunk tőlük
a zsúfolt villamoson

– csigamód robogunk,
akár a múlt-századelő –
megálló. az utca
mint rozsdavert temető

a barna járdán
egy dús kurva épp dohányzik
arra gondol,
ma újra hosszan éjszakázik.

a piacon itt-ott
már mozdulnak álmos nepperek
arrább csóró cigányok
nagy szemük barna és kerek

vak ablakok és vak sorsok
tompán fénylenek
vékonyka kenyértől
sovány a régi MÁV-telep

kora nyár van.
egy koldus ül a rozzant padon
oly szegény
annyija sincs, hogy ráérjen nagyon

Egry Artúr: Szeress

Szeress úgy
Mint piros álom virág ring e csöppnyi létben
Amint szíved szívemhez ér egészen

Szeress úgy
Mint kevély fák közébe simuló szél lágyan
Amint követsz az elomló vágyban

Szeress úgy
Mint izzásukat a napon felforró kövek
Amint remegőn megoldom öved

Szeress úgy
Mint a kék hegy mely a mély tükürű tavat őrzi
Amint kezem szemérmed legyőzi

Egry Artúr: Sirató

múltadnak ringy-rongyai
a délutáni a szélben,
szikkadtan lengenek
egy hullámos sós kötélén.
mert feltépted hasztalan
vékony csíkokra mindet,
épen nem hagyva semmit,
talán egy ócska inget.
hiába kértelek,
Istenre, füvekre, fákra,
ott álltál meztelen,
akár egy anyátlan árva,
és a rongyok alól,
kikandikáltak a csontok
fehéren és véresen,
ahogy a hús lefoszlott.
miféle vad lelkeség,
miféle harci bánat
tilthatja meg nekem:
ne nevezzetek apámnak?
már a fény felé figyelsz,
napba bámulsz csendben,
elkéstem most is,
mint annyiszor e furcsa rendben.
két szemhéjam kelyhében
a bánat mos ma lábat,
úgy vágyom
most is utánad!

Egry Artúr: Honvágy (Philadelphia 2003)

A rám szusszanó éjszakában,
Kietlen állt a néma környék,
A buszmegálló egymagában,
Volt a nemlét és öröklét.

Havaktól piszkos szürke járdán,
Ott két törött arcú asszony
Várt, hajnal háromfelé, kábán,
Hogy egy buszt el ne mulasszon.

Hozzájuk léptem akkor csendben,
S a philadelphiai estben,
Hogy senkit meg ne riasszon,

Zavartan, vágyva szólt a hangom:
„Mondják, jön még busz az este,
Amely hazavisz Budapestre?”

Egry Artúr: Midőn a testben megjelent

Sudár leányok édes ősi vágya,
Vétkes kéz-a-kézbe' női álom,
Társra lelni, lelki mély magányon,
Miként anyánk, ha szült fiút világra.

Miként a test, előjelent a lélek,
Fényt terítve arcaink hegyére.
Nyílt a szíve, gyertya lángol érte,
S kitárva álmos esti kis remények.

Nézd a lángot, óvd a csöppnyi létet,
Örömmre szállt a híre: „Ring a bölcső!”
Élj te Csillag, égre szórva fényed!

S a bölcs, ki útra lát, a nyáj mögött jó,
Légy e Pásztor. Álmom, édes lényed.
Ki vár, szavadba' részesül, te Őrző!

Dr. Fábrián Ilona: Búcsú

Válassz mást helyettem,
Távozom.
Utam megteleltem.
Nézz az égre fel,
Ott vagyok.
Egy angyal szárnya ölel.
Otthon vagyok

Egyszer véget ér ez az út,
Tovább már nincs.
A holdba szállok fel,
A kötelet úgysem vágom el.
Nincs itt helyem.
Ott várnak rám a csillagok,
Nézzetek, hogy ragyogok.

Fiala Sándor: Szelleme

Gyakran kérdezem magamtól
feldúlt lelkem sóhajától
ki vagyok én,
ugyan ki vagyok én...
az ízig vérig Magyar
a sorstól megkínzott Magyar
dicső s büszke múlttal
jövők egei oly borúsak.

Délvidék napsugara perzsel
hová Árpád apám vezetett
de tőlem hazám elvételét
sorsom is idegen lett
fájdalmamon megvetően kacagva
testvér s felebaráttól gúnyolva
ki lettem én, a nincstelen,
hazám nékem miért nincsen?

Miért felejtetek s veszejtetek el
 miért hagyott el az Isten,
 bilincsbe rejtve bölcsőmet
 elherdálva áldott bácskai földet
 mosolyt szenvedésre cserélve
 életet pusztulássá égetve
 hol búsán közönyös lelkem
 súgja, el kell mennem.

Elmegyek vagy maradok
 boldogságom a végtelen róna
 hol tekintetem vágyódva járatom
 s válaszaim öröké várom,
 ki vagyok én...
 Ugyan ki vagyok én...
 létező Magyar ember
 vagy elfogyó hontalan szellem?

Fiala Sándor: Szomorú szerelem

Bús arcú leány parton álldogál,
 nézi folyót s rajta fekete koporsót.
 Elviszi a víz, ki szerette őt
 elhozta néki tavaszi szenvedélyt.

Már zokog a hajdan konok leány,
 s vele sír az ég, az őszi szél.
 Kristályos könnyek forrók s nehezek
 mint a szerelem, amely élt és ölt.

Édes hangot hall a habokból,
 keserű sóhaj száll ki ajkán:
 „Bocsáss meg, te önzetlen,
 hogy nem szerettem, szíved összetörtem”.

Szeme lezárul, szíve elhalkul,
 eljött érte a végzet angyala,
 ki halni sem tud nélküle,
 halált állítva emlékül e szomorú szerelemre.

Fiala Sándor: Csendes várakozás

Végtelen köd ült a tájra,
szomorú novemberi napon,
s mily nagy a csend...
ugye te is hallod ?
A némán tovairamló percet...

Reszket a perc, a lélek
iszonyú sikolyát mégsem hallják,
mint lehulló levél zörejét;
szenderedő természet fáradt szavát,
mikor világra dönti észak zordon sírkövét.

S lassan álomba merül minden,
virág, a fa, hervadozó élet...,
de üvöltve zokog a szél:
jeges leheletű prófétája félelmes télnek,
ki halálos csendről beszél.

Halálos a csend, az elmúlás
borzasztó várakozás órája,
de utoljára még dobban fájdalom,
várva a remény mosolyára,
mely egyszer újra rádragyog...

Fiala Sándor: Huszonhárom esztendeje

Ma van huszonhárom esztendeje,
hogy világra jött e sorok szerzője,
nehezen, mint aki fél az élettől,
elszakadt anya biztos lelkétől.

Ma huszonhárom rohanó esztendeje
felsírt boldog anya gyermeke,
könnyekkel köszöntve fura világot
megcsodálva sok illatos virágot.

Mikor növök már meg?
 kérdezte mindig a kised,
 ki tudatlanul mindent tudott,
 de játékból lelke ki nem fogyott.
 Hamar elszálltak a mesék, a könnyed évek,
 jöttek álmok, vágyak oly szépek,
 egy gyermek eltűnt a múltban,
 s csak esendő maradt az útban.

És járja útját huszonhárom esztendeje,
 lángoló szíve egyetlen szenvedélye:
 szabadon szállni a végtelen éjben,
 majd pihenni kicsit békében.

Ma van huszonhárom esztendeje
 hűvös ősz fáradt októbere,
 mikor visszaemlékszik egy lélek,
 milyen voltak az elmúlt évek.

Fiala Sándor: Hallod-e, kedvesem

Hallod-e, kedvesem,
         mit suttogok neked,
         mit zokog a lelkem,
         kiált a bánatom,
 hallod-e, drágaságom,
         mint sír árvaságom?

Hallod-e, kedvesem,
         mire szavak oly kevesek
         csókok oly merevek...
         búcsút kell intenem
 hallod-e, kedvesem,
         nagyon hiányzol nekem.

Hallod-e, kedvesem,
         miért mentél el csendesen
         szemed lehunyta békében
         szíved nyugszik szívemben

hallod-e, kedvesem,
    utánad iramlík életem...

Hallod-e, kedvesem,
    jaj, nagyon szenvedek,
    reszketnek őszi levelek
    elborultak pompás egek

hallod-e, kedvesem,
    kihuny a láng e mécsesben...

Hallod-e, kedvesem,
    mit suttogok neked
    mint követel a lelkem
    keres a mennyekben

hallod-e, kedvesem,
    ugye hallod, kedvesem?

Fiatal Nóra: Világszínház

Amióta a világ meghalt,
Még a játéknak sincs értelme.
Olyanok lettünk,
Mint egy lepusztult, romos színház,
Amelyet nem látogat senki.
A páholyokat vastagon belepte a por,
A szüette zsöllyesorok korhadtan nyikorognak,
Az óriáscsillár zengő kristályüvegeit
Selymes pókhálósálak szövik itt-ott át,
A teremben ezüstösen sejtelmes félhomály,
S mindenütt az a poshadt, avas szag;
Mint a rég nem olvasott könyveké.
A nehezen omló, leeresztett
Bársony-függöny mögött mi játszunk még, azért;
Minden nap újra berendezzük a színpadot,
Elhelyezzük a díszleteket,
Beöltözünk, kipingáljuk magunkat
És játszunk magunknak, hogy elhiggyük:
Nem mi, csak a világ halott, nem mi. Mi élünk.

Fiatál Nóra: Summa vitae

Enyém volt a világ minden tája,
S a világ minden táján a lét minden fája,
Római düh és görög derű,
De mitől lett a szívem ily keserű?

Mikor elhagyatnak mind az istenek,
Mikor bennük is csak jajszót ismerek,
Számlálom a napokat, míg éltem és
Hogy mikor is halt meg minden nevetés.

Fiatál Nóra: Korosak az órák

Korosak az órák, porosak az utak,
A rózsák visszfénye viaszfény, drágám.
És miért éltem én? Drágán
Adtam vérem, és a csillagok kihunynak.

Fáradtak a hajnalok és rőzsések az éjek,
A kert részegen úszik a napfényben. Drágám,
Visszatérni bolondság, mint élni árván,
És a borok tüze már nem éget.

Talán visszajönnék még, messziről dúdolva,
Alakomat a Hold csóvásban kirajzolja,
Mikor elmegyek rózsát temetni.

Akkor fiatal volt még a Nap,
Ma már, mint egy nyűtt kalap,
Léptét mikor nem űzi, nem vigyázza senki.

Fiatál Nóra: Ha a végső években

Ha a végső években kihuny magától
Lelkem, s a halál keze már rajtam,
Visszagondolok rád, s hogy lábam mily bátor
Volt érted, s hajthatatlan;

S hogy renyhe pamlagon elúsztak az évek
Mosolyodban, szikrázó fények uralták,
És ábrándos könnyek úszták az ének
Hangjában mindig fel-felcsattanó morált;

S öreg leszek már, arcom fakó,
S nincs reményem
Újat kezdeni mással.

S szánom a vétkem, hogy nem tanultam ható
S mindig kész erényem
Fölhagyni e nemes villanással.

Fuchs Éva: Hegy-sóhaj

Egyedül állok a hegyen
alattam erdő bárhol
a búcsúzó napnak
apró levélkék kapnak
szárnyra,
fák súgnak
szerelmes szépet
elringatva
fészekalja népet
vaksi fénypontok
pislogják
a közelgő éj
leheletét
mesét dűnnyög
föld az avarnak
a bokrok
ásítva hallgatnak
a hegy halkán
sóhajt
álmosan köszöntve
az estet.
Jó éjszakát!

Fuchs Éva: Anyám emlékére

Lángol a temető gyertyáktól lángol
 Sírok peremén jár a „hiányzol”
 sikító szelek törnek a fényre
 józan okosság égi reményre.
 Apóka mécses - anyóka sírján,
 egyszerre élnek - egyszerre halvány.
 Jár a krizantém, jár a nagy kertben,
 Álmodat árul halál-ligetben
 Őszülő rózsák állnak a sorban
 Madárfészek egy csipkebokorban
 Lángol a bokor, lángol a fészek
 Szárnysuhogású csillagos ének
 Kereslek téged - kereslek egyre
 Fénylő arcodat mutasd meg végre
 lángol a temető - gyertyáktól lángol
 Itt vagy? Istenem, de hiányzol...

Fuchs Éva: Vallomás

Elhagytak a hangok
 uralkodóvá vált a csend
 bennem, s most borzongok
 Valami készül. Kacérkodik
 Csábít.

Kósza gondolatfoszlányok
 suhannak át agyamon,
 mint tört tükörcserepek
 bevillannak az emlékképek
 s a várakozás - vágyakozás?

Május igézete megérint –
 magam választott magányom
 öncsúfitott létem feláldozom
 de el nem adom! Áldozom
 szent, szép barátság egére.

Fuchs Éva: Szent hajléktalanság

Úgy tértünk eme versbe
lábunkon szundikáló
kutyák és költők
nyakunkra horgolt lánchíd
Budára ámít s csábít
szerencse hogy az asztal
flaszteres szent malaszttal
magasztal, nem marasztal

mert szent és profán nyilván
a sóhaj-búbaj show-ja
a kitaposott élet
és minden nációja
behúzza fülünk farkunk
megleszünk egymás mellett
nekünk csak erre tellett
dalnokok vagyunk s a bánat
nekünk nyal kezét, lábat
így maradunk mi társak...

Fuchs Éva: Tavasz

Csurog az eresz – pereg az eresz
Fél a jégcsap, hátha odalesz.
Morcos a vén ház, foltos a háta
Lecsúszott róla télikabátja.

Tétova tócsa pislog a fényben
bogársimítás bűvöletében.
Tündérláb táncol pázsit ölen
szelek szoknyája borul fölém.

Megindul lassan – életre várva –
rózsaszín rügyek óvatossága.
Surranó szárnyak szikráznak szerte
múlt évi titkok földre teperve.

Álmok, tervek, bolondságok és vermek
szél tépte aranyeső ágak, elhamarkodott
szerelemnek hitt vágyak, áprilisi árnyak
kísértik majd életünket, s ez így jó.

Fuchs Éva: Szemed festi hiányom

Szemeidre hálót szövök én
és közepéből tekinteted lesem.
Rajtam szűrődjön át minden fény,
mely zöldjét simítja kedvesen.

Hadd legyen része minden képnek,
mit a világ fest remekbe benned.
Halványzöldje az égszínkének
és sötétbarnája a csöndnek.

Legyen a szín, az ecset, a fény,
mindegy hogyan, csak látsszon,
de úgy lennék a legboldogabb,
ha rám feszülhetne a vászon.

Rám rakodva lásd a világot,
kérgéit a felvitt festéknek.
Te gyönyörködj csak, s én hordom
a súlyát az Egésznek.

S ha eltűnök szemedből,
megvakít végtelen magányom.
Örökre mozdulatlan képen
szerelmed festi meg hiányom.

Gállai Juli: Nincsen senkim (Oláh Ibolyának)

Nincsen senkim, de van mindenem,
van egy anyácskám, s te is vagy nekem,
bennem tombol az összes érzelem,
kitörni készülök, tombolj velem.

Hmm, ..., hmm

Én vagyok a tűz, mely perzselő meleg,
én vagyok a láng, mely gyertyádon remeg,
én vagyok a szikra, mely rajtad izzik át,
én gyújtom meg benned a szerelem dalát.

Én vagyok a víz, mely körbeölel,
én vagyok a jég, lépj rám, ha menni kell,
én vagyok a hó, fehér ragyogás,
én vagyok a tenger, s minden vízmosás.

Refr.: Életem vágya, hogy átadjam neked,
mi bennem ég, izzik, a perzselő szeretet.
Életem vágya, hogy átadjam neked,
átadjak mindent, amit csak lehet,
átadjak mindent, amíg csak lehet...

Én vagyok a lég, mely forrón remeg,
én vagyok a szél, mely viszi lelkedet,
én vagyok a vihar, mely magával sodor
én vagyok a lelked, hozzám tartozol.

Én vagyok a föld, mely táplálja testedet,
én vagyok a rög, mely mindent betemet,
én vagyok a hegy, mely téged felemel,
én vagyok a völgy, bennem süllyedsz el.

Refr.: Életem vágya, hogy átadjam neked,
mi engem is éltet, a tápláló szeretet.
Életem vágya, hogy átadjam neked,
átadjak mindent, amit csak lehet,
átadjak mindent, amíg csak lehet...

Én vagyok a vulkán és hideg hűs folyó,
én vagyok a szellő és vihar, tomboló,
én vagyok a rét, s a földremegés,
én vagyok a súly, s a könnyű lebegés.

Refr.: Életem vágya, hogy átadjam neked
 mit sajnált tőlem a világ,
 magammal töltöm a hiányt.
 Életem vágya, hogy átadjam neked,
 mi bennem fáj, éget, a forró szeretet.
 Életem vágya, hogy átadjam neked,
 átadjak mindent, amit csak lehet,
 átadjak mindent, amíg csak lehet...

Gállai Juli: Szép világ

Elképzeltem egy olyan világot,
 melyben nincsenek háborúk,
 csak béke terem,
 s az emberek legfőbb erénye az áldott türelem,
 mert ismerni véli mindenki önmagát,
 és ismerni véli a másikat,
 ezért, ha mást gondol a másik,
 nem okoz köztük konfliktusokat.
 Senki nem bánt meg senkit,
 tisztelik egymásban az embert,
 melyikük lehet boldogabb,
 legfeljebb azon vetélkednek.
 Mindenki nagyon egészséges
 mert szívében harag nem terem,
 nem ismerik, milyen érzés
 a félelem, s a gyötrellem.
 Szívesen adnak, amit tudnak,
 egymásnak mindig, szüntelen,
 nem fogynak ki az adnivalóból,
 s idejük egymásra végtelen.
 Mindenki nyugodt, s mosolyra fakadt,
 a robbanó poklot nem ismerik,
 könnyen építenek ívelő hidakat,
 a jó teljesítményt elismerik.
 Örülnek, ha valaki alkot,
 egymást ösztönzik szüntelen,
 ha dolgoznak: örömteli légkör,
 nincs versenyszellem és ádáz küzdelem.

Mindenki annyit kap, mi számára lételem,
nem fázik, és nem éhezik, nem nélkülöz,
a kukákat sem túrja senki sem.
Szeretik egymást és a másikban maguk,
a szerelem köztük állandó jelenlét,
senkinek nem mérgezi se jövője,
se múltja a boldoggá avatott jelenét...
Ebben a nagy-nagy boldogságban
egy borzasztó hibára leltem,
és ez mindent beárnyékol:
hihetetlen, hihetetlen,
hogy az egész szép világot én balga lélek,
csak elképzelttem!

Gállai Juli: Szavak, szavak

Világok ütköznek,
pofonok csattannak:
szavak, szavak.

Ideák hullanak,
gondolatok fagynak:
szavak, szavak.

Érzelmek tengerén
jéghegyek lebegnek:
szavak, szavak.

Virágok öledben,
tőrök a szívemben:
szavak, szavak.

Mézek a nyelvemen,
kardok a kezeden:
szavak, szavak.

És messzire nézel, ha
közelre látsz,
játékos tárgya, ha

tárgyává válsz:
a szavak
csak szavak:
csengenek, bonganak,
petárdák robbannak,
árnyékok pattognak,
fényeket kaszálnak:
a szavak
csak szavak.

A szó, a Szó
világokat teremt,
a szó, a Szó
betölti a teret:
hatalmas hatalma
egy marék Élet,
egy marék aranyalma.

Gállai Juli: A víz

Meleg van, bár
még reggel ül a tájon;
a tó távoli tükre is
sima, nem fodrozza szellő:
nyugodt a környék,
nyugodtak a hegyek,
rózsaszín csipkékük a felhőkig felnő.
Izgatott kutyák ügetnek,
fákat keresnek boldogan
– minden találat megkönnyebbülés –
fontos dolgukban rám ügyet sem vetnek,
csak gazdájuk biccent ki
méla magányából, s
hogyan törje a csendet
odavet egy kérdést,
– Úszni? –
arcán halvány mosoly:
lenéz, de mégis irigyel,
ő a kutyás társadalom tősgyökeres

tagja, én sportolok, bár nem hajt
senki sem,
fürcsa is ez, korán kelek, hogy kiússzam magam,
de büszke is vagyok, legyőztem
kényelmemet.

A friss levegőben klórszagot érzek,
az uszoda köszöntése ez,
a portás épp egy ásítást nyomott el,
megzavartam, nem bánja ő sem
végre egy ember, már rég kinyitott,
sietek, az öltözőben senki,
álmos testem feszült várakozás,
hamar vetem le könnyű ruhám,
érzem a bőrömön, a víz hívogat,
testem is kívánja hűvös simítását,
a lány ölelésben kinyúlnak tagjaim,
ez kettőnk titkos misztériuma,
maga a csoda.

Halk csobbanással merülök a vízbe,
mohón nyel el a hűvös sejtelem
a könnyűség ígéretével,
hátamon fekve élem át a csodát,
bámulom a foszló felhők átalakulását,
oly könnyű vagyok, mint maga a felhő,
kinyújtott testem a vízen lebeg,
puha ringatásban olvadunk össze,
míg tekintetem az ég homlokán,
nem jár itt senki, ki gonddal párosul,
csak a víz és én vagyunk, lány simogatás,
a hegyek vetik rám őrző szemük,
a távoli tó susog hangtalan,
a vizek mindene alattam összpontosul,
a felhők az ég tengerén,
a hegyek néma beszéde,
örök hóval fodros tetején
mind-mind összeforr újra,
mi valaha végképp elszakadt,
eggyé válnak szerelmes sejtjeink,
eggyé leszünk, nincsenek szavak...

.
/Itt elhallgat minden,
csend van, mozdulatlan,
áll a lélegzet is
– híd, kint és bent között –
határok mosódnak szent feloldozásban,
hogy teret nyerjen az örök harmónia.

.
Hosszan élvezem e kiterjedt békét:
hosszan nyújtózom kiterjedt magam.../

Ó, de tompa zaj!

Elúszik gazdag magányom,
riaszt a tudat: a csend oda!
Az ember, hogy bolondnak ne nézzék,
zavartan teszi unalmas ugyanazt,
s hiába fáj,
mert szinte fáj a szakítás mindenekkel,
a boldog állandóság kíséri napjaim,
muzáj összesűrűsödnöm
– görcsberándult álom –
emberi formám újra magamon,
ember vagyok megint, egyszeri
módosult tömeg
erőm kinnal élesztem – de rejtett boldogan –
hogy leússzam, hisz azért is jöttem,
néhány kilométerem...

Már csak buta versengés van köztünk,
hogy ki úszik a falig hamarabb,
de az a titok, a titkok titka,
örökre
legyőzhetetlenül
enyém marad...

Gáspár Barbara: Az árva

Visszabújnál a magzatburokba,
Nem gondolnál többet a hurokra;
Nyakad köré húztad,
Nem hagytad lazán,
Bőrödet lenyúztad,
Megmutattad, az ám!

Visszavágynál a régi melegbe,
Nedves, nyugodt, ölelő üregbe,
De már késő a bánat,
S az öröm is várhat!
Hiába kutattad,
Idődöt múltattad,

Minden földi jóval,
Nővel, vidám szóval,
Fölösleges percek,
És a szú csak perceg,
Belülről rág Téged
Szét az álnok féreg.

S ki adja a választ,
Ami majd megtámaszt?
Ki lesz a megoldás?
Nincs végső feloldás,
Ne is reménykedj,
Tombolj és legénykedj;

Ne gondolkozz! Minek?
Nem kell az senkinek.
Sokat érő eszed
Visszafizetheted;
S felzabál a féreg:
Csak általad élhet.

...

Késő visszamászni;
Örök ez az átok.
Vaksötét éjszaka
Boruljon hát rátok.

Gáspár Barbara: Magam

Magányzárkába bújok előletek,
Mert nem szerettek, s nem értetek.
Volt talán kulcsotok,
De zsebeteket húzta,
Langyhideg kezetek
Gyorsan összezúzta.
Semmi baj – suttogom,
De mégis csillog szemem,
S megszokott magányom
Magamhoz ölelem.

Gáspár Barbara: Csak

(Hangoló: Coldplay – Everything's Not Lost)

Hiába gyötrődöm,
Hiába kínlódom,
Hogy visszanyerjem
Azt a tizezernyolc
Rövid és hosszú csókot,
Amit elköltöttem
E kétes fogadásra;
Nagy volt a tét
És vesztettem,
Ó, de fáj,
Ó, de meztelen vagyok,
Mebámulják a fájdalمام,
De elfordulnak mind;
Tehetetlen vagyok,
Ázott, árva holló
– Nem veréb,
Nem kedves,
Nem aranyos –
És nem tudom,
Nem tudom...
Mert jéggé fagytak
Ázott szárnyaim.

Gáspár Barbara: Szülinapi örömök, spontán

Gyönyörű, gyönyörű világ,
Szeretlek ma Téged,
De csalfa e szerelem,
Már holnap véget érhet.
Színes, pattogó cukorkák,
Örömbuborékok ütköznek számnak,
S pukkanak szanaszét,
De belül férgek rágnak...
Meddig az öröm még?
Ez az édes méreg
Meddig zsibong bennem?
sokáig nem élhet
Tudom, hiszem, vélem,
Eltűnik hamar, csaló
Szappanbuborék, volt-nincs,
S így pont nekem való.
Ó, örület!
Hogy utálom, s imádom magam,
s hová vihet ez a léha révület;
Hová húzom magam után
Csillámos csiga-vonalam?

Göbolyös N. László: Meditációk V.

Legfőbb
a lidércei ellen
lázaszó
Emberi Lény

Legfőbb
a foltruhás félelmet
féken tartó
Emberi Lény

Legfőbb
a hideglelést
hajnali harmattá csiholó
Emberi Lény

Legfőbb
a pallost pásztorbottá
faragó
Emberi Lény

Legfőbb
a panaszok parittyáját
messze hajító
Emberi Lény

Legfőbb
a Mesemondó Fákat
hallgató
Emberi Lény

Legfőbb
a Négy Lelkes Állatot
letérdepeltető
Emberi Lény

Legfőbb
a darázsfészket
dallammá dédelgető
Emberi Lény

Legfőbb a
förfögetet
fésűre fogó
Emberi Lény

Legfőbb
a tetszhalottakon
varázsvesszővel végigvágó
Emberi Lény

Legfőbb
a ledér Lótuszvirágok
szemérmét óvó
Emberi Lény

Legfőbb
a Hetedik Mennyekig
hírvivő
Emberi Lény

Legfőbb
a Csillag-gázlók
csordáit terelő
Emberi Lény

Legfőbb
a Létezés
lestyán-leheletét leolvasó
Emberi Lény

Legfőbb
a lármából
Liliom-lépteket számláló
Emberi Lény

Legfőbb
az érmilliók mentén
gyalogló
Emberi Lény

Legfőbb
a Ceres szederjes szájára
mező-illatot csókoló
Emberi Lény

Legfőbb
a hangya-katonák
halálmenetének megálljt parancsoló
Emberi Lény

Legfőbb
a harsogó hitnek
hátat fordító
Emberi Lény

Legfőbb
a mocsokban Mályva-mondatokat
lelő
Emberi Lény

Legfőbb
a Sorskönyv lapjai közé
véraranyat rejtő
Emberi Lény

Legfőbb
a Napfogyatkozás
szén-szeme mögé tekintő
Emberi Lény

Legfőbb
a Sokasodás sarlójával
rendet vágó
Emberi Lény

Legfőbb
a Himalája tüdőcsúcsait
csecsemő-sírással megtöltő
Emberi Lény

Legfőbb
a Holnap Honában
lámpát gyújtó
Emberi Lény

*Zene: Sri Chinmoy: Symphony For
Meditation/Supreme*

Göbolyös N. László: Meditációk VI. (Gyógyító mozaik-mantrák)

Anyám
a Duna-parton
narancs-fehér csíkos fürdőruhában
fején fodros úszósapka
ma „néger dajkának” mondaná
fehér úszópapucsban óvatosan
lépdél a síkos kavicsokon
orromban nyers vízszag
kis üvegedénykével meregetem a folyót
mellette
Szélrózsa szórja szét minden szomorúságod!

Anyám
erdőn-mezőn
fürkészi a földet
gyermekláncfű nefelejcs pipitér
szemtelen számóca
egy kőért hajol le
nem drága nincs ára de a rajzolata szép
egy fakéreg göbén bagolyarcot
vél felfedezni
neki nyílik a napvirág és zárja be kelyhét este
követem kezemben szerpentin-faragású bot
nagyobb még mint én
barnán kacsintanak ránk az avarban guruló
gesztenyék
napimádó gyík és sebes léptű sün suhan el
a szarvasbogár nem fér be egy gyufás skatulyába
illatos tobozok sorakoznak polcomon
Szélrózsa szórja szét minden szomorúságod!

Anyám
madárlesen
nyitnikék gerle feketerigó hajnali hangját füleli
barátja a Dolmányos Varjúkirály
aki – csapata hírmondója – napra pontosan
érkezik minden ősszel

kedvenc jegenyéjére
 töpörtyűvel táplálja társait
 míg azok borzas balettot tanulnak a bárdolatlan légörvényektől
 egyszer éhes macska szájából szedett ki egy fecskefiókát
 s ápolta őt míg egy reggel boldog csivogással szárnyra nem kapott
 szarka és kányatollakkal üzen nekem talán írni kezdenek önmaguktól e sötét szivárványok egy napon
 Szélrózsa szórja szét minden szomorúságod!

Anyám
 játszik
 a szürke cérnás gurigából szekér lesz és lomhán hömpölyög a papírkígyó a duruzsoló sárga kályha tetején
 tompán kong a tollasütő fája mint a labancok feje a fogkefének meg már lóttak
 takaró alatt kacag a fotel-bújócskában dzsungelnek nevezi hajamat amelyben eltévedt egy katicabogár
 a fekete-fehér képen Ő én és velünk a nagy mackó a Vén hátát hallgatom de lustaság-pontját nem találom a Fekete Pétert felismerem és ráhagyom Tengerhajómra azért magammal viszem
 Szélrózsa szórja szét minden szomorúságod!

Anyám
 ébreszt selymes kézzel és egy pohár csábító tejjel hajnali öt óra indulunk Rómába új életet kezdeni enyém a karcsú üveg pohár rajta a „rém” kettészeli a déli napfényt egy csillogó paradicsomban
 vacsorája várandós kora óta s belém táplálta
 friss csirkemáj a nagycsarnokból főzelékemben

reték rejtőzik a sonkaszelet alatt hátha megszeretem
de inkább a „hagymamát” kérem
paprikával sült tojás a vonatra a szabadságos katonának
Szélrózsa szórja szét minden szomorúságod!

Anyám
mesél mesét és valódit
kislányos hangja csendül
Murmula a városba indul Brumi az iskolába
a Kis Szerjözsa a Messzi utcába
Kóbor Muki eltéved és rendőr lesz
övé a méz enyém a málna
mint bőréen a piros anyajegy amivel utazik
Tarasconi Tartarin oroszlánra vadászik az Alpokban
Toldi Miklóssal hunyom le a szemem este a lápon
egy vörös téglás bányásztelep valahol Franciaországban
egy napsütötte falu a nyugati dombságon
patak a kertek alatt
Szélrózsa szórja szét minden szomorúságod!

Anyám
ír és rajzol
kicsit félrehajtja fejét amint gömbölyíti szépen hullámozó betűit
nekem csak a fejtartás sikerül
pedig még osztályozni is próbált a cél érdekében levelek melyek megóvnak messziről és megnevetetnek
üzenetek a hétalvó egyetemistának a konyhasztalon
itt-ott egy portré néhány vonallal hogy ne vágjak pofákat
másutt egy százlábú a kukacos lektor logója
Szélrózsa szórja szét minden szomorúságod!

Anyám
 a hetedik emeleti ablakban
 figyel az ég fényeit hogy elkaphassa rajtuk
 a felhők fekete pillanatát
 és pirosban pompázó peremét a le nem bontott
 gyárkémény felett
 alant a téren kutyák rajcsúroznak a bicikli-
 bravúros kölykök között
 egy gondterhelt boxer és egy csúf kis bulldog
 a kedvence
 várja az úton közeledtemet
 s szemével kezével kísér amikor távozom
 Szélrózsa szórja szét minden szomorúságod!

*Zene: Mike Oldfield: Incantations II.
 Sri Chinmoy: Esraj – My Heart Song
 King Crimson: Islands*

Göbolyös N. László: Hétköznapi (Édesemnek, Rita-napra)

hajnal
 tócsákat robbant egy sietős autó
 cinke cifrázza szarka szájjal
 fittyet hány a fecske a szívbjajos szirénára
 kéretlenül kopog a redőny ablakunkon
 a konyhából életjelt ad magáról a fagyasztó
 odakint élesen csapódnak a munkába menetek
 és sivalkodik egy túlnevelt gyerek

gyere
 engedj közelebb
 túlságosan távol tart már a takaró
 hagyjuk a kapkodó perceket

imádságot ír észrevétlenül
 kapura tárt érzékelésem éter-testedre
 hol a Gondviselés épít gerle-fészket

terített asztalon az eszmélet ösztön-gyümölcssei
oszthatatlan asztrál-tested körül
hol fénylő bogárzümmögések állítanak mezte-
len őrszemeket

ott lennék amikor mentál-tested
megszüli a Mindenség melegét
melyben mirtusz-koszorút fon az anyamellet
kutató mámor
és megbocsátássá olvad lét-lapjainkon a Nyol-
cadik Pecsét

mint a Kíváncsiság kormorán-kara
keringjen magasban kauzál-tested
míg köd-kesztyű szed tarka rétet léggömb-
kosarába
és mint lakat alól kiszabadult látomások
szállnak szanaszét lény-létünk litániái

este
kutyaugatás-kánon két szomszédból
víz-zubogás bútortologatás szertartása odafenn
a hegyek felől magán-tűzijáték vagy leszámo-
lás durrog
a lift elnémult de lehet hogy csak megint elakadt
eltévesztette a kapucsengőt a hittérítő és a pizza-
futár

gyere
engedj közelebb
túlságosan távol tart már a takaró
hagyjuk a kapkodó perceket

lélegezzük be tisztaságunkat
pillantásunk pupilláink mögé

horgonyozd le bennem Holdra szálló Szigetedet
hol egymásba robbannak a vulkán-szerelmek
és életet adó őselemmé válnak
a Pólusokról letört jéghegyek

Gyurcsek Attila Sándor: Altató

Gyönyörű kicsi pillangó,
 Meg-megállva libben,
 Kicsi szemecskéjében,
 Boldog álom libben.

Szárnyacskáit meglebbenti,
 Lepihen serényen,
 Aludj Te is, kis ember,
 Hunyd le szemed szépen.

Gyurcsek Attila Sándor: Kín

Összeszűkül szemem,
 Elvesztem az eszem,
 A gondolat megőrjít,
 A fájdalom megszedít.

Lehunyom szemem,
 Nem emlékezem,
 Szívem darabokban,
 Kínok közt fetrengek a porban.

Gyurcsek Attila Sándor: Örökké ismeretlen

Végzet vagyok, vagy kezdet,
 Fojtogató, avagy lélegzet?
 Élet vagyok, vagy tán halál?
 Sötét titok, örök talány.

Napfény vagyok, vagy tomboló vihar,
 Megbízhatatlan, vagy ki örökké kitart?
 Ellenség vagyok, avagy barát?
 Sötét titok, örök talány.

Szerető vagyok, vagy igaz szerelmes,
Igaz valóság, vagy csak képzelet?
Boldogság vagyok, vagy a nyomor magány?
Sötét titok, örök talány.

Szent vagyok, vagy rút gonosz,
Fényesség, vagy örök rossz?
Daloló vagyok, vagy tépett madár?
Sötét titok, örök talány.

Álomkép vagyok, vagy valóban létezem,
Bátorság vagyok, avagy félelem?
Élő vagyok, vagy szellem talán?
Sötét titok, örök talány.

Gyurcsek Attila Sándor: Éjtündér

Éjszaka, sötétben jövök el,
Sok boldog álmokat hozok el,
Kísérőim a fényes csillagok,
Álmaiddal együtt itt vagyok.

Hunyd hát le nyugton mindkét szemed,
A Békesség is itt van Neked.
Álmaidba boldogságot hozok,
Az Éjtündér, aki én vagyok!

Gyurcsek Attila Sándor: Némaság

Egy dallam száll a hegyek fölött,
Az élet e vidékről elköltözött.
Bérceken át néma szavak szállnak,
Bármerre nézek, sötét árnyak.

Néma minden, sehol egy szó,
Fagy gyökerez, mindenütt hó.
A Napnak heve csendben pihen,
A vidék fölé vihar libben.

Sötétség borul a tájra,
Halál vár az összes fára.
Elcsendesül, néma minden,
Elköltözött minden innen.

Elszunnyadt a halott világ,
Eltávozott sok szép virág.
Némán alszik, sötét az ég,
Színtelen lett, halott a rét.

Halász Ildikó: Érzések

(ihlet nélkül)

Még ne menj. Ne menj el.
Vagy hallgassak inkább?
S ne szóljak, mikor lélegzetem
És szívverésem üteme is ritkább,
Mikor verstelen magányba zársz?

(lázas)

Nekem nem elég
a lassú mozdulat
a lassú álom
a lassú fordulat
nekem gyors élet kell
csak egy éles, röpke villanás.
Fényét csak én értsem.
Ne lássa senki más.

(nyugalom)

Ahogy a rét csillan a szemedben
Nem hiszem el többé, hogy van valóság
S ahogy az ég néz vissza arcodról,
Váratlanul bomlik ki bennem valami
végtelen jószág.

(kétség)

A köd lassan, darabokban hull alá,
És észrevétlenül nagyra nő.
Altatódal nélküli az este:
Nagyon csendes,
Nagyon halvány
És semmibe meredő...
A háztetőket, a csöveket
meg-megroppantja a sötétség,
én sem vagyok más most, csak egybeöntött
vaspáncélos kétség.

Halász Ildikó: Feledés

pázsiton a lábnyomok
repülni már nem tudó szárnyak
kettérepedt üveggolyók
a falakon tétovázó árnyak
űrben tévedő bolygók
kedvetlen kockakövű terek
a múzeumi márványtorzók
fényt tükröző szemek
már nem emlékeznek ránk

felejtenek

Halász Ildikó: És változatlan...

Azt mondtad: boldog lehetek.
Azt mondtam: csak nyugalmat kérek.
S hogy itt vagy, hadd felejtsem most Veled,
Milyen iszonyú józanságban élek.

Több és kevesebb vagy magadnál.
S ami vagy, én kivontam, összeadtam.
De míg a sorsod bennem fénylő versek mutatják,
Minden változatlan.

Valahová tartunk, s nézz hátra:
Ez az út nem zárul össze nyomtalan.
Száz kézzel húzol vissza a bűnből,
S én tanulok örülni annak, ami van.

Szabadságot akarjak, a kietlent, a lázadót?
Nem kell. Vezess, szoktass, játssz velem.
S vértess fel, hogy legyenek sebezhetetlen,
mikor körülfog a végtelen.

Halász Ildikó: Reggeli béke

Csupa kék és vörös a hajnal
zajt nevel a barakk újra
szél koccan a fák törzsének
nyakunk körül az ébredés hurka
szorulni kezd és nem enged
becsukódnak percek és kapuk
erősödő léptek karcolják a csendet
az agy megtelik valósággal
szűk pupillákba ront a fény
és nyomot hagy a rácson
törött üvegre dőlő önarckép
az idő szobrászműve az arcokon
napról-napra mélyül bőrünkön a faragás
fülünkbe jutnak kintről a hírek
és csatát nyer bennünk az élni akarás.

dr. Hamvas Ákos: Fém a fémen hidegen csikordul

Fém a fémen hidegen csikordul.
Szirmát vesztő virág magányban a földön.
Kézzel csukott szem önmagába fordul.
Fiatal lány arcán értelmetlen a könny.

Nem tudom, az élet mit és mennyit ér,
Nem tudom, de csak téged nézlek.
Az arcod merev, hangod se kér,
Szaladj már ide, te gyerek!

Nem mozdulsz, fekszel, amíg Ipoly beszél
Pedig tudtad unni papi szavait.
Aztán jönnek és két idegen kéz
Végleg lezárja földi napjaid.

Fém a fémen hidegen csikordul,
A koporsófedél nehezen akad,
A menet lassan most utánad indul,
S bennünk most végleg valami megszakad.

Szirmát vesztő virág magányban a földön,
S szememben őrzöm az iszonyú képet –
A ravatalozó közben új vándort köszönt –
Hetes Apor élt 22 évet.

dr. Hamvas Ákos: Árva falu

A falu még békésen alszik,
Kéményekből álompára száll,
Csöndben repedez a beteg szik,
S még gőzöl a krumplipaprikás.

A vonat még ma is lassan zakatol,
Bambán bámul a böffentő ökör.
Az árok a szeméttől szépen gyarapod',
S nincsen, ki virraszt a hegytetőn.

A házban bent? Az ósdi kályha
Lustán eszi a gyenge fát s szemetet.
A döngölt föld hiába várja
Enyhítőjét, a kúttól kért vizet.

Az élet itt biz furcsa szagú,
Mint a napszámos lába munka után,
Mikor a gyereken csattan az apu
keze, hisz csak ez, mi neki jár.

Ma is így, s izzadt éjben termel
Az örök körforgás átokkereké,
De nincs költő, ki ráfigyelne,
S szava lenne az élet reményéneke.

dr. Hamvas Ákos: Tehetetlenség

Mikor az idegeid pattanásig feszülnek,
Irigyled a ragadozót, ilyenkor üvölthet,
Csattogó foggal puha húsba marhat,
Neked csak a szemed nem hallgat.

Csendben ülsz, a feladatod végzed.
Hívnak, de kihagyod az ebédet.
Kiszabadulsz végre, levegőn lehetsz,
Mélyre szívod, és gyorsítod léptedet.

Mész, mert menned kell, autóban
A gázt nyomod, a motor robban,
Inkább szíved tenné. Megállva,
Talán még az is kevésbé fájna.

dr. Hamvas Ákos: Ars poetica

Versírásra mostan ezernyi az indok,
tán ezért nem bánom, ha ritkásan írok.
Nem elég a játék, sem ha szavaim szépek:
Nálam a vers nem szerelmi ének.

Nem cifrázom a boci, boci tarkát,
de örökítem a barátok síró arcát.
Nem vigyorgok papíron keresztül,
emlékeimben a szemeken könny ül.

Nem jövök Dévénytől, nem hozom az új dalt,
csak csendben mesélek: lássad a régi bajt,
Lásd az ifjan összetört élteket,
Lásd, amit az élet a szívbe égetett.

Ha érdekel, hallgasd a kárókatona énekét,
ne keresd benne a szivárvány hét színét,
nem születik szépnek, nem mászik a fülbe,
de talán megérted a szennyes parton ülve.

Harpauer Henriett: Nem az lennél...

Hazudnék,
ha nem látnám múltamat,
a könnytelen szenvedő szerelmeket,
mert
könnyes boldogan
itt tudlak magam mellett.

Hazudnék,
ha nem hall'nám múltamat,
letűnt léptek merengő tévelygését,
mert
egyenes vonallal
rajzolt út vezet melletted.

Hazudnék,
ha nem tudnám múltamat,
mindazt, ami előtted történhetett,
mert
minden napunkkal
örökkévalóbb vagy nekem.

Valóm e múlt
s égető jelenem...
mert
nem az lennél, aki,
ha ők
nem lettek volna nekem!

Harpauer Henriett: Szertefoszlott

Meg nem írt vers harcol
a szavakkal:
mire papírhoz ér,
már szertefoszlott
a gondolat...

csak rongya maradt.

Harpauer Henriett: Megpihennék

Élő-halandó vágy hajt,
hogy megpihenjek
Isten tenyerén.
De csak marcangolom
romlott-beteg magam
és óvón
fölém nyújtott
kezét.

Harpauer Henriett: Hullni jó

vagyok teljes ép
vagyok sírni kész
vagyok boldogan
vagyok múltóan

erőm hullni van
bordó avarba
nyirkos levélen
hunynék szelíden

vagyok tiszta ész
vagyok sírba kész
vagyok barna szó
vagyok hullni jó

Horváth Károlyné: Szilveszter az utcán

Védtelen az ember Szeretet nélkül
sokadmagával éppúgy, mint egyedül,
hát még ha hajlék nélküli tekergő –
Teremtőnk, ne hagyd magára őt!

(Önmaga ellensége az ember, fegyvere sok van,
köztük kettő a legalattomosabb:
Önmaga túlbecsülése, kóros önzése;
vagy gyanútlanlansága, naiv hiszékenysége.)

Vigyázz társaidra, ember, s ne játszd meg a vakot,
bennük is, mint benned, lappang a fekete szurok,
benned is lapulnak öngyilkolós gombok,
titkosságuk záloga csupán boldog karácsonyod,
szerető feleid, kényelmes ágyad, jól fűtött otthonod,
de nem mind tehet róla, kinek ennyi kincse sincsen,
és bolyong a körúton, bűvészsüveggel a fején,
egy látszólag vidám szilveszter éjjelén!

Ne hidd, ember, ott a luxusnegyedekben,
hogy mindentől megvéd „magán-erődítmé-
nyedben”
egy kovácsoltvas keret, őrző-védő módszerek,
golyóálló üveg, pisztoly és pitbull ebek!
Ne hidd, hogy mindentől elrejt a cement, a téglá,
bár rabló és csavargó – jóllehet – nem jut be oda,
ám a mások kínja beszivárog transzcendentálisan,
a kisémmizettek angyala letépi tapétáidat,
s pucérra vetkőzteti lényedet a Jóisten Maga!
Ki leszel te akkor s mekkora
a kínok közt tengődő ezrekhez képest,
ha idejekorán érne utol a végzet?

Ha elvonná tőled a Sors egészséged, rangod
és szeretteidet,
mi maradna belőled árván, tehetetlenül;
Mit jelentene akkor a temérdek pénzed és
bunkerod,
kicsoda leszel úgy a saját bőrödön belül?

Szerinted ugye ostoba ötlet sétálni Pesten,
 S látva egy jobb napokat látott, magányos
 embert,
 Szilveszter éjjelén, bűvészsüveggel a fején,
 felkínálni egyik fölösleges szobád,
 pezsgő és virsli mellett kívánni
 szebb jövőt és nyugodt éjszakát?!

Horváth Károlyné: Kertészek-Gyökerek (férjemnek Karcsinak)

Tőled indulok s hozzád térek vissza,
 belőled szívom az erőmet, te vagy
 a bázis, a biztonság, te vagy az élet.
 Te vagy a háló: terád zuhanva
 nem ütöm meg magam, ha
 galambbröptömben a szárnyam meglövik.

Én csak írok, írok, s te a nagy művész vagy:
 te vagy csak képes varázslatokra;
 te mázolod felettem az eget kékre,
 s a Napot pirosra, hogy arcom beragyogja;
 te mutatsz nekem utat a sötétben, s
 védelmezel, ha még így is félek.

Nélküled lelkem tüze csak kormozna,
 te vagy az oxigén, te a tápegység vagy.
 Nélküled ugyan mit érek én:
 szomorú vadvirág gögös dáliák között;
 bár néha szeretnék ennél is senkibb lenni,
 ha költészetemet szerelmedre tudnám így cserélni!

Pedig önző, rossz e kívánságom: hiszen
 a szerelem lila átok, szivárvány-gyötrelem –,
 ezt kell kiállnom, hogy
 nem tudok nélküled végézni se már,
 annyira várom a telefonhívásod, még akkor is, ha
 nem mindig van mondandónk egymásnak.

A mi házasságunk már csak ilyen:
nem kalitka, nem verem és nem is „ezeregy éj”,
csupán értékes gyökér a kertben,
s mi a gyomláló kertészek.

Horváth Károlyné: Dal az Istenhez

Szomorú éj, üres az utca már,
Egyedül én megyek, mint néma árny.
Telve szívem búval, nem lelem sehol a fényt,
Könyörülj rajtam, nagy Isten, könyörülj sor-
somon!

Hallod-e, mondd, hallod-e hangomat?
Felelj nekem, oszlasd el gondomat:
Merre menjek immár, megzavar a sok beszéd,
Sok itt a földön az álszent, kegyetlen gondolat!

Hosszú Attila: Vágyakoztam volna

Keserűen fogalmazom meg,
noha gyakran leszek majd
rá büszke.

Becsukott ajtók mögött – talán –
titkon ábrándozok
picit, Magán...

Magácska úgysem tudja, micsoda
kivételes kihívásokkal
volt tele,

S szándékaimnak – higgye el –
igaz, volt mind a
két fele.

Ha már tiltott gyümölcs az Ön tere,
engedje meg hogy arra a kis időre
elrohanjak vele,

amíg picit beleélem magam,
hogy Önnel vagyok, s ki tudja:
talán picit meg is halok.

Eltemetett méltóságom ülteti ki
arcom s – ki tudja, talán –
picit meg is siratom...

...itt benn – mert ott még érzek.
Habár mai korunkban már
többnyire nem belül van a lényeg.

Ami a szemnek láthatatlan,
az szinte már nem
is létezik.

A 'puszta' jelenség általában
már eleve lelkiismeret nélkül
érkezik.

Hosszú Attila: Egy bohóc naplója

Hiába kérdeztem, sosem tudták megmondani
miért kellek én, a Boldogsághoz asszisztálni
csak hívtak mindig, ellentmondást nem tűrve,
félreérthető mozdulatokat messze elkerülve
együtt neveltünk a vicceken nyíltan, s titokban
kívül csak kuncogtam, belül talán vihogtam.

A bohóc élete örök megalkuvás a poénnal?
Vajon kinek mer előállni meztelen igazsággal?
Féli magánélete titokzatos bugyrait, s sosem
vállalja fel nyíltan élete legmélyebb sorait?

A bohócok élete örök talány.
Talán.

Csak pimaszul incselkedtünk egész álló nap,
számoltuk a kötekedő, ideges kollégákat,
a nyelvük szikrát hányt, de mi csak nevtünk,
sosem volt érdekes, hisz mindenkit szerettünk.
Hasztalan perceket ajándékoztunk a napnak,
szerepem szerint mindennap megkaptak,
felhőtlen szórakozás de bőven megérte,
emberek! Senkinek sem kellett fizetnie érte!

A bohócok élete örök talány,
s magány is. Talán.

Sosem feltételezi senki: érző ember vagyok,
akár könnyedén veszem, akár bele is halok.
Javarészt nevetek, pedig az élet nem tréfa –
Kicsit úgy eltűnnék vagy meghalnék néha.
De nem szabad. Tőlem nem ezt várják el.
Gyűlnek az emberek. Hív a tréfa, menni kell!
Kinevetem azokat, akikkel szemben állok;
a fojtogató mondatokból könnyedén kiszállok,
fedezem mindaddigi bizonytalan zavaromat
– Elrejtteni a belsőd, fiú! – ami örökkön mozgat!

Az érzelmekre sosem kíváncsi senki...
Lehet csendben tovább menetelni.
Kopasz fej, s a megszkott krumpliorr:
a humor ösvényein az ár lendületből sodor –

A bohócok élete örök talány,
s mögötte egyszerű magány. Talán...

Hosszú Attila: Cserepes

Egy darabig tűnődtem, miért oly cserepes az orra,
S a szája vajon miért nem biggyed soha mosolyra.
Kiállhatatlan bűzben – melyet rejtett a kabátja –
Tükröződött szünet nélkül az összes negatív bája.
Az emberek kivétel nélkül megszólták – mindhiába:
Kapaszkodott dicsőbb múltjába, mint amolyan
„mentsvárba”.

Hol hangot adott a szándékainak, hol csak részegen billegegt,
 A büszkeség már rá is csak szkeptikusan sziszegve integet
 Viselve magával a keserűbb átkokkal szított légkört, mit
 Társadalmunk akaszt nyakába, akár egy megátkozott keresztet –
 Végig szónokolt, rajzolva kezével a szabálytalan íveket,
 S már rég nem az a célja, hogy megérintse a szíveket.

Hosszú Attila: Az igazság pillanatai

Már nem számít a szó,
 A helyzet nem megoldható.
 Nem kell a könnycsepp,
 A helyzet vele sem könnyebb.

Egy eltorzult arc megbánást takar:
 Kínzó csend, mely a sejtelembe mar.
 Most csak az őszinteség zavar, a
 Gyanú vájkálóan a gondolatokba kavár.

Éles tekintetek cikáznak. Két penge.
 Mellébeszélés, kifogás, mi lenge.
 Kinek legyen kedve igazat mondani?
 Nincs türelem okokat okokra bontani?

Szikrázik az agy, kigondolja a fizetséget,
 Kever szándékot, indulatot, tehetséget,
 Talán születik egy egyenes ítélet,
 Mit senki sem ért meg,

Mit mindenki elítél, s megtagad,
 S az ellentét csak tovább dagad.

Istvan Hanyecz: Aranyeső

Tavaszi szellő lengedező aranyeső
Virágba borult itt a sok kopár vessző
Csillogó szikrázó cseppek hideg eső
Megrázza magát bokor s éledő őserő

Tavaszcvaró nyitnikék hangja csivitelő
Ember sápadt arcát barnító napsugara
Melegét halandó sütkérezőn habzsolja
Itt vagy újhodás várva-várt erdő-mező

Eközben időm szalad, eltelik emberöltő
Fákat mit keresek felfalta ember önző
Uralkodók itt-ott, mind jó, törvénytvédők

Vén természet szavát meg ne halld élő
Gyarlón vágyat s kegyetlen mást túlélő
Hangosan üvölts semmibe biztos jövő

Istvan Hanyecz: Téli haikuk

Kemény tél tombol
Lelkem vigaszát rombol
Szívet kiolt

Jégcsapok nőnek
Ők fenn-hajt növekednek
Ereszen csüngnek

Megannyi pehely
Hull hó földre csendesen
Terítve fátylát

Megviselt lelkem
Gyötrődés nyúzott testem
Kínok közt velem

Ragyogj téli Nap
Fényed adjon Életet
Tiszta elméket

VILÁGNAK BÉKÉT
EMBERISÉGNEK SZÉPÉT
VALÓ ÉRTÉKÉT

Értelem léte
Sugározzon fényesen
Most dönts éberen

Békét nyerj sorba'
Ne csak Háborút korba'
Hullák halomba'

Ragyogó elme
Barátom KI tündöklő
Örvendj fényekbe

Sütkérezz napon
Melegíts hús szíveket
Vigadjon éned

Örvendjünk együtt
Álmodjunk szépeket hát
Miénk e Világ

Becsüljük létét
Védjük meg ékességét
Tollal békéjét

Istvan Hanyecz: Galéria 19

Svédország földünknek északabbik tája
Göteborg, Örgryte, 2003 novemberi napja
Napnak fénye ez idő tájt ritkán látogat ide
Plakátok hívogatnak Galéria tizenkilencbe

A színeknek mestere, kornak jeles piktora
Állít itt ki újra csodás képeket, műterembe'
Ezt bizony hirdetés is megerősíté újságba'
Jönnek hívei festészetnek eme eseményre

Találsz ott bájos portrét vászonra festve
Kifinomult ecsetvonással komponált aktja
Csendéletet, szobrot élethűen megalkotva
Szőlőt kínál frisset s éretten itt megfestve

Színeiben gazdag, mily választékos stílusa
Kiforrott, érett képeinek látása szürrealista
Klasszikus iskoláknak csodálatos alkotója
Tehetsége Isten ajándéka, őt hön szolgálja

Ahol fények gyúlnak ki emberek szemébe'
Ahol örömök repesnek a látogatók szívébe'
Ott még boldogabb lesz alkotó műtermébe'
Istennek tetsző cselekedet e festőnö műve

Korunknak krónikása most ezt írad bátran
Kürtöld nagy világnak e művész tehetségét
Teremtőm óvjad vezesd a megkezdett úton
Földi, jól jegyezd meg Ibolya Csanádi nevét

Istvan Hanyecz: Őszi Hangulat

rozsdás ablakot
ha kék égre kitárom
fürdöm fényekben

frissen ébredés
új napot ad, köszöntöm
békesség néked

halld hívó szavát
idetévedt vándornak
hozzád szólanak

őszinte szókat,
baráti jobbot kínál
rímes strófákkal

Istvan Hanyecz: Őszi képek

kurta napoknak
aranyos napsugara
érlelé az őszt

ősznek varázsa
amely magával ragad
halványul fénye

beérett piros
gyümölcse szőlőhegynek
gazda kincsei

csábítja nyelvem
ajakam ízlelésre
hegynek levére

csalfa szemedben
csintalan fények gyúlnak
így csalogatnak

hívogatva kér
jer vélem a pincébe
mustot kóstálni

naiv, védtelen
csábításnak enged ő
lőn pice fogja

nektárt ízlel már
az első préselésből
ez lett a veszte

nagy lett az ára
lépteit szaporázza
jaj, szegény pára

Kali Gergely Áron: Porból

Mint Főnix támad fel saját hamvából,
Szellem száll elő hosszú út porából.

Állj meg vándor, semmi sem vár Téged;
Nézd az erdőt, hegyet, nézd a messzeséget!

Szerelem nem vár itt, hát telepedj le
Itt, hol a bánat sem használ könnyeket.

Meríts erőt a hosszú út porából,
Építs várat a csalódásból,

Mint főnix a saját hamvából –
Épül már a vár, keserű bánatból.

Építsd fel magasra, építsd szépre,
Ne gondolj a bántó messzeségre!

A helyre, hol bánat várt, arra, hol szerelem
Épül, már a vár, kicsi, szűk, fénytelen:

Könnyekből, sárból, mocsokból és vérből,
Fáradt út porából és nem szeretetből.

De kellene a könnyek, bármit mond a szellem,
Kell halál, gyűlölet, kell a szerelem –

Mint Főnix támad fel saját hamvából,
Lerombolja várát, tovább megy a vándor.

Kali Gergely Áron: Élet

Cigarettafüst
Lágy felhő
Tested tánca
Életkeringő

Felhő az égen
Szél fújja
Tested tánca
Halálom hozza

Kali Gergely Áron: Anya

Anya kérlek!
Hidegek az éjszakák, sötétek az utcák,
Rendőrbakancs dobban a macskakövön.
Tudom!
Mennem kell!

Anya kérlek!
Mennem kell, tudom, érzem.
Ne nehezítsd meg a dolgomat, engedj el.

Anya kérlek!
Ne írv levelet, nem kell.
Nekem tán könnyebb így élnem, vagy
Meghalnom.
Nem tudom.

Anya kérlek!
Vigyázz rá, nagyon vigyázz,
Ne engedd fiad után;
Tudom, nem bírná,
Hát tartsd benne a lelket.

Anya kérlek!
Vigyázz magadra!
Öltözz feketébe,
Fájdalmad rejtse el és
Fagyaszd meg szívedet.

Anya kérlek!
Vigyél virágot a sírra,
Mit úgy ápoltunk, mióta
Elment
E világból.

Anya kérlek!
Ne hozz virágot síromra,
Ne jöjj ki a temetőbe;
Fájna Neked,
Nekem.

Anya kérlek!
Ne sírj!
A könnyek nem használnak,
Nem segítenek,
Csak az emlékeket keserítik meg.

Anya, kérlek anya!
NE ENGEDJ EL!

Kali Gergely Áron: Vírus

Más test a vérben
Vér egy másik testben
Egy idegen test
Test az idegenben

Vírus a szívben
Fertőző kétség
Vírus a lélekben
Fertőző ellenség

Nő a férfi ellen
Harc a végtelennel
Utolsó vérünkig
Egy idegen testtel

Kamarás Klára: Boszorkánytánc

Parazsat loptam, lángot fogtam:
Ölelgetlek félálomban.
Minden éjjel táncot járok,
így szokták a boszorkányok.

Parazsat őrök, lángom lobban,
lobog a tűz már, éleszd jobban,
szoknyám pördül, sarkam koppan,
tölts poharamba, ne hagyj szomjan!

Pattog a szikra, nincs aki bánja,
gyullad a szalma, átcsap a házra,
ég a világ is, oltani kéne...
hajnalodik már, itt van a vége.

Kamarás Klára: Kis éji zene (Kaskötő Istvánnak)

Fülemben az esteli csendben,
már nem hexameterben,
dúdol a vér,
lám hajam is beszítálta a dér,
tán eljött az idő...
az hozta elő
szívemből az új muzsikát,
szomorú muzsikát.

Hogy cirpel a csend!
Parányi
cintányérok hada zeng,
és semmi se köt már,
semmi se old még,
és ki elindult,
lehet, hogy holt rég,
úttalan úton,
útfélre téve
már csak azt várom,
mikor lesz vége,
mert hajamat
beszítálta a dér,
elszállt az idő,
lassul a vér...
az hozza elő
ezt az új muzsikát,
szomorú muzsikát...

Kamarás Klára: Sorshorgoló

Csak szem a szemre, lánc a lánkra,
miként sodort a három párka...
Ki munkál, hajszol mindörökre,
sorsunk szívósan ölti egybe.
Tervrajz szerint, vagy ég bolondja
szövi a szálat össze-vissza,
s nem tudhatjuk, mi lesz belőle,
közülünk kinek van jövője,
kiből lesz bölcs, gazdag vagy árva,
csak szem a szemre, lánc a lánkra...
Oltárra lesz terítő, fényes,
király palástja, széle véres...
vagy lábtörlő dohos sarokba,
aztán a sors szemétre dobja...
Ne nézz előre, ne nézz hátra,
horgolva , szőve, varrva, vágva...
csak szem a szemre, lánc a lánkra..

Jaj, aki csak egy szem a láncon,
ne gondolkozzon, hisz bezártan
sodródik sorsa áramában,
és nincs kiút, csak ősi kényszer
megtartani, ne málljon széjjel,
amit a többi összefogna.
Nincs üdvösség, nem jutsz pokolra,
csak ez a szédítő motolla...
s magasztalva, vagy meggyalázva,
csak szem a szemre, lánc a lánkra...

Kamarás Klára: Várakozás

Vártam ezeregy éjszakát
és azt vártam, hogy majd mesélsz,
talán a szerelem dalát,
amelyben csak hozzám beszélsz.

Vártam, hogy elmondd álmaid,
és senki másnak, csak nekem...
Itt már senki nem álmodik.
Magam áltassam szüntelen?

Vártam, hogy ha szemedbe nézek,
ott látom magam jónak, szépnek,
amilyené csak lenni vágytam...

Most már nem várok semmit tőled
letöltöm s letöltöd idődet...
A csönd dörömböl már a házban

Kamarás Klára: Nyűgös szolga

Mondd, miért hívsz...
s mért éppen engem?
Ezernyi vágy ég még szívemben,
de mégis... itt történhet bármi,
én nem tudok már azzá válni,
aki akartam lenni, vagy akit akartál...
és ha új kőtáblát faragnál
fenn a hegyen,
engem ne hívj, ne küldj fel érte,
nyűgös szolgád vagyok, kinek verés a bére,
hát verj. Homokkal telt már szám, szemem,
mégsem tudom, hogy mit akarsz velem.
Miért pont én... és miért pont ide?

Kamarás Klára: Partravetve

Ezer véletlen összecsengett,
hogy éppen Te és éppen Én...
Hány kavics fekszik együtt,
mégis árván, a tenger fenekén?
...És melyiket sodorja ki egy hullám
eléd a partra,

s ha arra jársz, a napfény csalfa fénye
épp akkor megcsillan-e rajta?
Tengernyi víz és homoktenger
és kavicsstenger...
jaj, miért tűnik el az ember
ebben a szédítő tömegben
árván, magányosan és megtaláltan,
és újra, mindig újra elveszetten...

Karaffa Gyula: Ősz...

Földre lehullott a sárga levél
és nincs ereje már a Napnak,
a tököt megcsípte immáron a dér,
a naspolya is összeszottyadt,
a szőlő leszedve, kihalt a hegy,
kiforrt a must, csendes a pince,
a gazda is nyugodtan pihenni megy,
belekóstolt már a telt üvegbe.

Köd száll a tájra, az ég halovány,
csak egy varjú károg a réten.

Jókedvem is olyan messzire száll,
mint a madár hangja az égben.

Karaffa Gyula: A hegy alatt...

Szerette a bort és a szőlőt,
de esténként szépen imádkozott.
Bűnös ember!- azt mondták rá,
de ez sem zavarta, nem átkozott.

Szeretett és áldott mindent.
Ez lett mára már a hivatása.
Követ nem vetett senkire,
s hogy gyalázzák, tán szinte várta.

Nem volt különb Ő sem a latornál,
 ki Krisztus Urunk oldalán szenvedett.
 De ki mondhatja, hogy ő különb? –
 És emelt fejvel viselte a keresztet.

Az évek telnek. Meggörnyedt Ő is.
 Teste már gyakrabban cserbenhagyja.
 A csodák mindig mással esnek! –
 ezt is nagyon jól megtanulta.

Szótlanul telnek rajta az estek.
 Már gondolkodni sem szeret.
 Néha sorokat vet a papírra;
 Tán okulnak belőle az emberek.

Karaffa Gyula: Október 6... (Az erdélyi magyaroknak)

Magyarnak lenni? Sehol sem átok,
 de nem is nagy áldás ezer éve már.
 Háborúk törtek százszor is Rátok,
 százegyszer más volt itt a határ,
 jöttek a népek, konokok, vadak,
 nehéz tereh volt súlyos fegyverük,
 de „a víz lefut, ám a kő marad”;
 És maradt Köztetek sok száz emberük.

Újraültettétek mindig a fákat.
 A remény – mondják – csodákra képes.
 Felépítettétek ismét a házat,
 s a hazát is. Mindent, mi lehetséges.

Vettek akkor is, mikor jól tudjátok,
 aratni talán helyettetek más akar.
 Kapáltok, kaszáltok, gyümölcsfát oltotok,
 megtesztek mindent, mit csak bír a kar.
 S néha megálltok, nézve fel az égre;
 Mikor jön már el a Szabadító!?
 Mikor veszi arcotok áldó kezébe?
 Ám szemetek ma még könnyes, fakó.

Áll már a talapzat, szoborra várva.
Ám csak a lelkekben állhat a Mű!
De a Szabadság nem a bronzba van zárva!!
S ez vigasztaló s oly gyönyörű.

Karaffa Gyula: Megkóstoltam...

...az idő húsát.
Nem ízlett igazán
a mulandóság.

Csak:
Értetek.

Hajamból most pillangók
röppennek szerte-szét
s hullnak le
fagyottan
a harminckét fokban.
Szakállamról
izzadság-göröngyök
peregnek.
Apró lávagömbök.

Vizet kértem csak
s
lám,
magamra maradtam.

Legalább
a szamarat láthatnám,
kinek hátán
ideutaztam
a
falevél-viharban...

Karaffa Gyula: Nagytakarítás...

A porszívó csövével
kezemben végigjárom szobánkat.

A szekrényeket,
a polcokat,
az ágyunkat
elmozdítva
könyörtelenül felszippantom
a
búvóhelyeikről menekülő
sértő szavakat,
a
soha-ki-nem-mondott
mondatokat,
a
vágyakozó sóhajokat,
az
el-nem-ölelt
öleléseket,
a
haragvó grimaszokat.

Majd letörlöm
a porral együtt
arcunkról is
a
külön töltött napok ráncait
s
így
kitakarítva
a
szobát,
nagyra tárom
ablakaink szárnyait
egy
új
tavasz előtt...

Karaffa Gyula: Jövendölés...

most
csend van
mély csend és hallgatás
mert a földre szállt
egyaránt
a
megjövendölt
menny és a pokol
elporladtak már a tanúk csontjai
kik még látták
azt
a
távoli szebb világot
ahol
a
föld volt a föld
a menny a menny
a pokol a pokol

szabad a tánc
nyitva vannak a kapuk
semmi sem számít
csak
a
ma
vakítsunk meg
minden jövendőmondót
dobjunk tűzre
minden könyvet-álmot
hasznavehetetlen kacatokat
járjuk el
a
szikra-táncot
hujrázva

hajrá

talpunk alatt
hamvad el
a csend

a
csend
és a hallgatás...

Kákai Krisztina: Rózsabokor

Ujjatlan kegyetlenség hatolt át az agyamon.
Ott álltam megkövülve, mint aki nem érti, mi
történt.

Pedig értettem. Nagyon is.
Mindenki körbeállta a sírt, és virágot hoztak.
Néhányan sírtak. Könny nélkül sírtak.

Láthatatlan hullám futott végig az összegyűl-
teken.

Mindannyian tudták, csak nem merték ki-
mondani: „ – Érzem hogy itt van!”
Rózsát, majd földet dobtak a mélybe. A ko-
porsó lassan eltűnt.

Lábaim csendesen gyökeret eresztettek, érez-
tem, ahogy a Föld magához láncol.

Tudtam, hogy hibáztam, hát nem ellenkeztem.
Hideg veríték futott végig a hátamon, új he-
lyemet rögtön megöntözve.

Gerincem tehetetlenül átadta magát a mozdu-
latlanság fogságának.

Kezeim kérően nyúltak az alaktalan varázsló felé.

Ezt kapja az, aki nem tud elszakadni a testtől.
Örökké várom majd, de engem nem látogat
senki.

Az előbb engem temettek.

Kákai Krisztina: Amikor nem értem

Újra árva lettem, de semmit sem feledtem.
Elvettetek tőlem mindent. Nem lettem,
csak kifosztott halandó, gondolat-bolyongó.

Nem tudom.
A valótlanágba merülve képzelgem, hogy jó.
És akkor jössz, és kifosztasz.
Magadnak veszel minden érzést.
Mintha csak téged illetve a szenvedés.
És én nem tudom. Miért maradt velem a kín.
Hárítasz mindent, védekezel, tagadsz.
Bűnös vagy, mint önnön magam.
Megejtettél, most visszakozol.
Az agyamban viaskodol
érzésekkel és tényekkel
a kinnal és egy lépéssel...

...egy lépéssel újra itt vagyok.
A valóságban megint magam vagyok.
Tiltakoznék, de nem merek,
Elvesznek a képzetek.

Újra árva lettem, de semmit sem feledtem.
Elvettetek tőlem mindent. Nem lettem,
csak kifosztott halandó, gondolat-bolyongó.

Kákai Krisztina: Idea

Mélyen alszom, és már nem érdekel,
Hogy csak egy gondolatban létezel,
Csak egy képzelt kép az agyamban,
Nem bízhatok már magamban.

Mélyen alszom, de felébredek,
Gondolatban tovább megyek,
Minden rosszat elkergetek,
Nem állnak utamba hegyek.

Mélyen alszom, mást nem tehetek,
Ha meghalok, szép és hideg leszek,
Kinyílik ez a börtönajtó,
Örökké álmodni nagyon jó.

Kálmán Eszter: Alkony

összezárt lábbal
földbegyökereztem
halandó arcok
utaznak előttem

sötét sarok magánya
nő bennem
összeszorított szájjal
dőlök az örökkévalóságnak

szürke leplet dob
reám a feledés
alkonyi órán együttállok
magammal

egy bolygó mely
ködben úszik
lehajtott fejjel
dőlök előre

szertelegyint a füstös alkonyat

Kálmán Eszter: Halleluja

Véget ér a sok szép idő
mikor még egyek voltunk
eltörtek a napok a szívemben
s elszálltak az angyalok
az égi kórus már nem zeng:
halleluja!

Talán ha másképp történik minden
a folyók visszafelé folynak
a sivatag kizöldül
s az ég leszáll a föld repül
s a kórus zeng:
halleluja!

De a hegyek ottmaradtak
a vándorok vándorolnak
nem találkoznak az ég alatt
a napok csak folynak
s a mezők tovább virágoznak
az angyalok szíve megszakad:
halleluja!

Véget ért az illúzió
köszönt a való világ
a szép emlékek elmaradnak
miként vonatablaktól a táj
s te csak zengd az angyalok dalát:
halleluja!

Kálmán Eszter: Múzsza

Költőnőnek is lehet múzsája?
Egy sohase volt szerelem emléke
emléke a tökéletesnek
a romolhatatlan hús virágának
jelképe a tökéletes férfiasságnak
mely nem illik rá senkire
mert mind összegyúrva ott ég benne
de valós a minta, az öntőforma
az a nézés! az a hang!
az örökkévalóságba olvasztva
hogyan hívják a férfi-múzsát?

Kálmán Eszter: Vad tavasz

Vad és ellentmondásos
 ez a tavasz
 lobogó hajjal
 nevetünk, szeretünk,
 ölünk, ölelünk
 Vad tavaszban
 ellentmondásos érzések
 kavarnak a márciusi szélben
 háborúra készülünk és ünnepet ülünk
 mindenről csak töredékek
 jutnak eszünkbe
 vad tavaszi szélben
 ellentmondásos életet élünk
 halni vágyunk
 és születnünk muszáj
 nyugtalan lelkünk
 szabadságért kiált
 de még nem készültünk fel
 testünk még télbe burkolózik
 csak szemünkben ragyog a tavasz
 ahogy szorongunk, félünk, üvöltünk
 márciusi szürke felhők alatt

Keller Ferenc: Szavakba vésett gondolatok

Szavakba vésett gondolatok,
 ennél többet nem adhatok.
 Sorsom az, hogy más legyek.
 Elindulok, elmegyek.
 De hová legyek? Ha a bú temet.
 És miért fájjon? Ha nem lehet.
 Hát legyen elég, ha a tűz emészt.
 Ne sírj, ha már nincs remény.
 Légy fukar! Ha van mit, adj!
 De ne sírj ! Vigaszt úgyse kapsz

Keller Ferenc: Szellemvasút

Mögöttem oly sok állomás,
megannyi színes látomás.
S bár határt az éjnek nem szabok,
sínemnek rabja: ez vagyok.
Én minden éjjel vágtatok,
lehet, hogy tegnap láttatok.
Ahogy a sápadt holdfény rám ragyog,
magányos mozdony: ez vagyok.
Integetnek néha emberek,
megállnék, ámde nem lehet.
A földnek íze bennem fellobog,
homályos folt: csak ez vagyok.
S ha kérdem a tűnő éveket,
mondjátok meg, hogy hol lehet.
Hallgat a táj, nem felel,
makacs a sín, nem enged el.

Kiss Angéla: Éreztem

Éreztem, tudtam, létezel
Megfoghatatlanul
Léted öröm volt, éreztem
Megfoghatatlanul
Szépet, örömet adhatnék
Megoszthatatlanul
Ha szerelmet, kaphatnék
Megoszthatatlanul

Kiss Angéla: Álomkép

A nap gyönyörű színekben tündököl
Újra és újra melege átjárja szívemet
Nézem a színtelen szürke tükörből
Körbe és körbe a ragyogó színeket

Fontos dolog vagy csak annak tűnik
 Néhány és néhány eszményi pillanat
 Teljes lényében hangtalanul feltűnik
 Mély és mély álmokképek tudat alatt

Csodáltnivaló észlelések gondolatok
 Egyre és egyre képtelenebb érzések
 Eszményi csábításnak engedő álmok
 Beljebb és beljebb biztatva repítenek

Egy törékeny varázs egy édes álom
 Talán és talán az emlékezésnyomok
 Feléledve segítenek Őt megtalálnom
 Tovább és tovább Vele álmodhatok

Kiss Angéla: Kéz

Csak állsz ..... nem is látsz..
 „itt a fal” ..... szól egy hang..
 Mielőtt tovább állsz .....
 Nem vagyok itt ..... látszólag
 De megállítalak ... még maradj

Csak míg ..keleten kel a nap
 Csak míg ..... eljön a holnap
 Csak míg egy mosoly fakad
 Csak míg van vidám szavad

Megálltál ..... a szívem örül
 Kezem nyújtom a fal mögül

Kiss Angéla: Kértelek

Kértelek és kértél
 Szóval és szótlánul
 Értettelek és értettél
 Szóval és szótlánul

Féltettelek és féltettél
Szóval és szótlanul
Kérdeztelek és kérdeztél
szóval és szótlanul

És feleltem – és feleltél...
Szerettelek – és elmentél...

Kiss Gábor: Mily halált kívánjak

Mily halált kívánjak szerelmemnek
Ki ölje meg te én vagy az idő
Tőlem ilyet senki nem kért soha
Lassan múljon ki vagy kínok között távozzon
S mi lesz utána mily pudva ül majd lelkemen
Sóval szórjam be lelkem vérző ösvényét
Hogy némben érzelmet sose ébresszen
És hagyjam veszni egy életre a szerelmet
Kegyetlen dolog amit kérsz önmagadért
Ha te nem érzel én se érezzek

S ha megteszem

Mi lesz velünk maradsz vagy vége van
Mi a cél a szándék élni érzelem nélkül
Ha megteszem csak azért mert szeretlek
Ez paradoxon s mégis érzem ezt teszem
Hogy mulasszam el mit irántad érzek
Hogy üljek tort a szerelmünk felett

Kiss Gábor: Pipacs

Pirosló pipacs az út szélén!

Lehajolok, megfogom, letépem
– s aztán pár napig könnyeket
hullajtva szirmait vesztené –,
de jaj ne, a pipacs élne még!

Ezt nem akarom!
Őt nem bánthatom!

Vinném magammal
réttel, erdőkkel talán?

Nem!

Legjobb, ha rétre, erdőre
járok érte s így lesz velem,
mígnem eljő a bús ősz,
mely megfosztja őt
s engem közös boldog
szerelmes játékunktól.

Nem téplek ki, Pipacsom!
Én nem bánthatom,
mit a természet adott.

Akarj tőlem bátran,
én eléd borulva,
veled kettesben,
titokban vagy nyíltan,
élvezni fogom a csodát,
mi pipacs s köztem fogant!

Légy enyém, s én a tiéd leszek.
Megóvlak bús ősztől,
veled várva a boldog tavaszt,
hogy ezernyi, pirosuló
ajakszirmaid vidáman
borítsanak be rétet s mezőt.

Szeretlek, Pipacs!

Lényed a szerelmet hozta nekem,
piros szirmaid szemembe
ötlenek akkor is, ha nem vagy velem.

Szeress te is, kezem nem bánt,
szívem tiéd, hisz rokonok vagyunk,
hisz én meg a Mákvirág vagyok.

Kiss Gábor: Jöttödre van múzsám

jöttödre van múzsám
ki fogja kezem
s vezeti pennám

lenyűgözöl

még nem tudom
mi ez
de tény
megszálltad lelkemet

hogyan van az

elutasítasz
s közben jó veled
várom légy okos
add nekem valód
vezess taníts
mutass utat

hangod hallva nem te vagy
s ha látlak
egyé válsz s adod önmagad

hol kislány vagy hol egy nő
ki vadászik s közben
megriad
s bár puskád elé
önként sétált a vad
most kétség gyötör
ki a vadász s ki a vad

Kiss Gábor: Úgy rád bíznom magam!

Úgy rád bíznom magam!

Lerombolnék minden falat!

Nem úgy, mint eddig!
Hagynám magam szeretni.
Elvettem, miről azt hittem: enyém,
most hagyom elvedd, mi tiéd.

Tudom, érzem: eljő az idő,
Érzem: semmi nem sürgető!

Vigyázok rád! Ígérem!

Tudom, ki vagy:

El ne szállj, kis madár,
szárnyad gyöngye,
fészked árva.
Repülnél is – ha tudnál –
de még szél sincs,
mi adná fuvallatát.
De tudd: egyszer,
ha majd az idő kedvez,
röppensz te még.
Ám most – csupán –
szemed rebben.
De értem én
– ha értem –
remélsz:
repülsz te még!

Midőn szemem érint,
pillád válaszol.

Félsz!?

Esküszöm,
úgy óvlak
mint senkit se még!

És most, ha igaz – mi lehet –
mert mondtam: nem sürgős!

Hisz célba értem,
közel vagy
és tudom:
repülsz, és mégis
nekem maradsz!

Kniznerné B. Szilvia: Aki költő

Aki költő, szép a lelke,
Szíve vérzik, szava perzsel.
Verseket ír, tiszta rímet,
Amit hoz e szörnyű élet.
Aki költő, hű a lelke;
Meleg szíve, nagy szerelme.
Ódákat ír, lágy zenéket,
Amit érez, hoz a végzet.
Aki költő, forr a lelke;
Szíve izzik, s lázad egyre.
Igazat ír, s hisz is benne,
Bár csak tollal fegyverkezve
harcol érte.
Hisz mi a költő?
A szeretetet szívbe öltő.

Kniznerné B. Szilvia: Rozikának, elhunyt testvérkémnek

Könnyfakasztó dallamszárnyon
repültél az égbe.
Magad mögött hagyva
bút és keservséget.

Víg mosolyod árván
leng az emlékképben.
Nincsen reá gyógyír
senkinek szívében.

Dalolj, kicsiny madár,
nótázd el az álmod.
Nincs gyönyörűbb dallam
hetedhét országon.

Édes kispacsirtám!
Csak mosolyod lássam
szívem tengerének
minden órájában.

Kniznerné B. Szilvia: Kisbabám

Egy aprócska kis magot
ültettem kertembe.
Locsolgattam szépen,
becézgettem csendben.

Tudtam azt, ha kinő
csoda lesz belőle.
Ezernyi szeretet
árad majd felőle.

Vártam a nagy napot,
s megeredt a drága.
Piciny kiskertemnek
második virága.

Kniznerné B. Szilvia: Madáresküvő

Csilingel a harangvirág:
„Mulat ma az egész világ.
Esküvő lesz nálunk,
mindenkit elvárunk!”

Dalol már a kis pacsirta,
s ruhácskáját igazítja.
Ő lészen a násznagy
a cinke lagzijában.

Itt jön már a nagy menet.
Cinke úrfi integet,
s megöleli párját,
a kakukkmadár lányát.

Kotsy Krisztina: Altató

Lassan veti ágyát a Napnak a Hold,
Ilyen csendes este tán sohase volt.
Alszik a város és pihen a táj,
A csillagok égnek, daluk messze száll...

Leszórták a földre az álmok hús porát,
Simogatva őrzik az emberek árnyát.
De reggel, mikor ébredsz, s a Nap teríti szárnyát,
A csillagok tovatűnnek, s árnyékok itt hagyják...

Aludj hát csendben, hunyd le szép szemed,
Vigyázok rád én is, és fogom kis kezéd...
Így alszunk mi mindig, a kis Csillag és én,
Összebújva ketten, mint az álom és az éj...

Kotsy Krisztina: Ha fogod kezem

Szívem dobban,
Tűz fellobban
– izzik gyertya lángja,
Szemed tükre
Csak csillog egyre...
Pillantásom várja.

Zsibbad ajkam,
Csók elcsattan,
Pillám nyomban zárul,
Fogod kezem
– s az enyém felel...
Az érintés elárul...

Titkom nincsen,
Sem rejtett kincsem...
S mi volt, már eléd tettem,
Vágyam szárnyal,
Te ölelsz lágyan,
Nyugalmam megleltem...

Ha fogod kezem,
Az érzés emel,
És összeköt egy álom...
Szívem nyitva,
Ha csókod nyitja,
A csodát benned látom...

Az örök élet,
Egy szép ígéret...
Már nem kell, mert vagy nekem,
A szemünk csillan,
A perc elillan,
Szerelem, fogd még kezem!

Kotsy Krisztina: Elég

Lábam a földön...
Az időmet töltöm.
Csak múljon az élet,
Mit robotban élek...
Elég e korból!
A modern rabszolgasorsból,
Hol a munkának bére
Más kiszívott vére...

Így múlnak az évek,
A holnapnak élek
Értelem nélkül...
De meguntam végül
A szüntelen hajszát,
Hogy más látja hasznát
A robotnak...
Hm. Kopognak.

Megjöttek értem.
Egy másik énem
Kopogtat.
Vége a robotnak!
Lépek a színről,
Helyembe a hírből
Ismert másik érkezik,
És harccal kérkedik.

A keresztet leteszem,
És elhiszem
Minden szavát.
Egy új élet szagát
Hozza. Látom és érzem,
Ideje lépnem!
Átveszem helyem.
Az idő már nekem

Dolgozik. Ébred
Az életem. A vérem
Nem szívja már a hatalom.
Látom mennyi alkalom
Talált eddig tétlenül...
Most fény derül
Rá, a szó helyébe hogyan léphet
A tett!

Ismeretlen érzés.
Vadít a kérdés,
Hogy eddig hol jártam?!
Tán csodára vártam...
Az idő most itt van,
A kezemben halkán
Kattog az óra.
Erre várt a perc... évezredek óta...

Kotsy Krisztina: Hűség

Szememből a könnyek kibújnak,
 A hűség a szavakba fagy...
 Szívemben más érzések dúlnak,
 Az éj sötétje sápadt álmod ad.

Lelkem átrohan a tájon,
 Gondolatom gyorsuló patak,
 Arcodat már a semmiben látom,
 Az érzés új, de velem marad...

Vesszen a szerelmed örökre!
 Szívem tükre eltörött...
 Valód a hűséget megölte...
 Megláttam az álarcod mögött!

És vesszen minden közös álmom,
 Helyükön a kihűlt falak,
 Már csak a saját utamat látom,
 S álmodok magamnak újakat!

Lassan kitárom a lelkem,
 Ha így lehetek gazdagabb,
 És élek csak magamhoz híven,
 Bennem a hűség hallgatag.

S ha majd a sors a tenyerébe vesz,
 Az utolsó szó torkomon akad...
 Egy új esélytől az ember tisztább lesz,
 Ha szíve addig meg nem szakad...

Kovács György: Szamszara

Bőséggel adatott gyümölcs és levél....
 Egy dolog hiányzott csupán:
 A tévedés szabadsága.

Szakított hát az almából,
és bátran nekivágott az ismeretlennek.
Kereste az igazságot.

A lét nyirkos és hideg talapzatán
borzongott a teste...
Mégis leverte sátorvasát.

Oltalmazó kősziklaként
hegygerincet épített.
Pendülő érceket őrzött.

Virító rózsával pingálta a Napot,
majd fagyos télidőben
alvó rügyekbe szenderült.

Hajladozó kalászként
eleséget kínált
okosnak és balgának.

Hétpettyes lepkeként repdesett
ágakon és fűszálakon át
gyerkőcök nagy-nagy öröme.

Méhecskeként szálldogált
nyiladozó hajtásokra,
lépes-mézes kaptárokba.

Kotlósként üldögélt keltetők tetején,
és anyáskodva gondozta
kiscsibék lépdelő seregét.

Sakálként vonyított az ordas éjszakába,
s tombolva tépte szét
zsákmánya rothadó tetemét.

Csimpánzként hintázott őserdők lombjain
s kecsesen utánozta
hasonmása bugyuta vágyait...

Jámbor marhaként tejet adott
igaznak és bűnösnek...
Feláldozta önmagát...

S egyszer csak emberré penderült...

És elméje kútjánál,
disznók vályújánál
emlékezni kezdett...

Ám tébolyult egója magasra rebbent,
s félistenként lebegett
egek felhői felett...

Ismét ember lett...,
de most már felkentként
vállára vetette keresztjét.

A dombtető üstökén megfeszítve látta
Istent és a Sátánt...
Végre önmagára ébredt!

Szabaddá vált lelke,
s többé már nem rémisztette
sorsa eleve elrendelése...

Visszatért oda, ahonnan elindult...

Kevesebb lett, vagy több e lázadás által?

Te is megtudod majd utad végeztével,
bölcs tudorrá válhatsz sok-sok szenvedéssel...

Kovács György: Végre hőésés...

Hópihés párnáit rázzák már a felhők,
dideregve fázik minden kis teremtmény.
Körtáncukat járják angyalok és sellők,
hajlékokra vágyik koldus és jövevény.

Apró kis hópihék szállingóznak tova,
fehérre festetnek bokrok és tuják.
Megdermedt földrögök jégmarta sava
csendesen felhörög sápadt mélyében,
s mint kiürült vermek, úgy várakoznak
jégcsapok hegyeslő tuskéiben...

Fagylalós télidő lassacskán
megnyújtja lépteit,
s langyosan paskolva rázza fel
álmodók bóbisló álmait....

Kihült már a pohár, szenderegve áll...
Szívemnek jégverme is új tavaszt talál
Talán...majd...valamikor....

Kovács György: Az éjszaka hangjai

Langyos félhomályban alászáll az est.
Tücsök ciripel,
leveli lombszöcske édesen zenél...
Bagoly huhogása haldoklóhoz hív,
denevérek vinnyogása késhegyen sikít,
s kandúrok nyávogása nászra buzdítja
bakzani vágyók szende szörszálait...

Telihold fátylában lágy szellő lengedez,
sötétlő erdőben dúvad dárdája villan...
Bányatavak partján békák kuruttyolnak,
s a távolból csahos ebek vakkantása
hasítja darabokra a némaság bálványait...

Tüdöm, mint harsogó trombita
szívja magába az éj lüktető nedűjét...
Szívem, mint megpezsdült cintányér
táncre perdül,
s boszorkány körökben pörgeti
kéjes vágyaim vérítta fuvallatát...

Hervadó lankákban hegedű húrja sikolt,
 emberek éneke dús vihart kavar...
 és sárguló csillagok hóbertos fényében
 feldereng a sápadt hajnal
 hűvös, harmatos, hímporos
 hazaváró haláltusája...

Kovács György: Ünneprontó

Ha már a szeretetnek ünnepnapot állítunk,
 Ha az éhezőknek csak üres kondért kongatunk,
 Ha templomokból csupán fanyar zengőket
 hallatunk,
 Ha igaz-szép szavaknak hazug álarcot faragunk,
 Ha félszeg bujdosótól ridegen elfordulunk,
 Ha keresztbe tevőket csalárdul feladunk,
 Ha jó ízlés földjéről gyámolva koldulunk,
 Ha gyertyának lángokat megszokásból gyújtunk,
 Ha reményünk tűzfalán gyutacsokat fűrünk,
 Ha szerelem képében vadász-lesbe bújunk,
 Ha vallások nevében vérpadokat sűgünk,
 Ha félholtan fekvőkbe jó nagyokat rúgunk,
 Ha békesség nevében háborúkat dúlunk
 Ha jótettek helyett is politikát fűjünk...

Ha mosolyod csaholva az arcodra fagyott
 Szózatot harsognak az angyali karok:
 Ember, a te lelked már réges-rég halott...

Kovács József Tibor: Egy új dal

Ismét egy dal, ez is érted született,
 És az égről eltűntek a felhők...
 Mondták mások, többé már nem lehetek,
 De állításuk örökre megdőlt.
 Érzéseim, ha szavakba ömlenek,
 Meleg tengerként ringatják álmod...
 Leszek majd én hazaváró szigeted,
 Ahol a nyugalmad megtalálod...

Rád találtam vagy rám találtál –
Én nem tudom, de jó nagyon.
Erre jöttem, mert erre jártál
angyal-szárnyú sóhajon...

Kovács József Tibor: A NŐ dicsérete

A felkelő nap első fénye,
ahogy megcsillan a holdnak könnyén;
A tavasz, ahogy virágot bont
s a telet elnyeli, végtelen örvény ;
A képzelet szabad játéka,
ahogy formába öntve színre lép;
A tenger, ahogy körbe fonja
az Édennek elfeledett szigetét,

Mindenben benne van,
ami egy férfit elvarázsol,
És minden benne van,
amitől a lét tovább táncol:
A költőknek örök múzsája
A NŐ, a világ legszebb csodája...

Kovács József Tibor: Énkeresgető

Álomba zuhanni egyedül...
Éjfél elmúlt, mégis élek.
Tudom: a szerep átlényegült
Tudat, melyben – ha beszélek –
Megjelenik valahol mélyen
Az, aki tényleg én vagyok.
Egy vásznon százféleképpen
Kavargó színskála-alakok.

De Te mit választanál,
Hogy a forrásra találj?
Nem létezik bizonyított szabály

csak a képlet, de az asztalnál
 Hiába a megrakott tálak,
 Ha méregben pácolták a szárnyat...

Kovács József Tibor: Transzcendens

Mi van belül
 Isten-tudat vagy isten-én
 Egy rendszer törékeny egysége
 A létnek színterén
 De létezik-e
 A színpad vagy csak játék
 Tehetségtelen színészek
 Ripacs-ajándék
 És itt élek közöttük
 Gondolat-szabadságban
 Vagy benne vagyok mindenkiben
 és ők bennem sziámi-rabságban
 Mi az, ami biztos én
 Van-e egyáltalán ilyen
 Hazudik a NŐ, hazudik a világ
 Mégis visszhangzik az igen
 Ott belül a végtelen
 Semmiben ami a mindent
 magába fogja fel
 Látszom hát istent
 Vagyok és vagy a rész,
 Tudatod a tudatom,
 Mindahányan mégis egyek
 Tenger mosta homokon
 A csepp és a szem...

Kovács Károly: Szeretet

Túl híg az a szeretet, mit marékkal osztasz,
 túl kevés a reményem, hogy marad majd holnap.
 Nekem.

Kovács Károly: Veled - nélküled

Megváltani a világot? Ahhoz képest semmi,
ahogy szerelmedért küzdve pokolra kell menni.

Megismerni a végtelent? Gyerekjáték nekem,
de megismerni Téged: végtelen küzdelem.

Átölelni mindent, álmomban egy pillanat,
átölelni Téged: csak egy vágyálom marad.

Ösztön és értelem, tudás és bölcsesség?
Birtokosa valék, csak téged nem értlek még.

Itt vagy előttem, látlak, pedig dehogy:
fényképed csak pótszer, rosszabb mint a drog.

Hallom a hangodat, de telefonom pancser,
nem szórja illatod, tökéletlen műszer.

Megfoszt ruháidtól a buja képzelet,
de szemem nem hazudik, látom a vészjelet.

Sorsom meg van írva, elmondom hát Neked:
csak akkor leszek boldog, hogyha szenvedhetek.

Kovács Károly: Ha tudnád...

Ha tudnád, honnan jöttem,
Nem kérdeznéd, kérek-e kenyeret,
Ha tudnám mutatni életem,
Nem lenne túlzás e szeretet.

Sziklás lejtőkön gurultam féktelen,
Mérges bogyókon éltem, és halok most,
Ha nem segít a kegyelem,
Mit forró-hús kezded oszt...

Találtam sok vadvirágot,
 Letéptem, de elhervadtak ők,
 Te mást érdemelsz, másik szeretőt.

Vigyázok Rád ott, ahol vagy,
 Ahol illatodtól teljes a szépség,
 Ahol megpihen a szeretet, oly rég.

Kovács Károly: Búcsú

Szemedben könnyek. Eljött a búcsú, de nem
 szabad sírni.
 Én mindig Veled leszek, mint egy
 szemérmetlen gondolat.

Kováts Péter: Húsvéti üzenet

Amikor a mérhetetlen szenvedésnek
 a kereszthalál véget vetett,
 és a kilátástalanság sötétségét
 az EMBER lelke megélte,
 s azt hitte nincs tovább !

Mert prófétája elveszett,
 és vélte tudni, nincs is talán
 mit Ő – Jézus – hirdetett,
 hogy ámítás csupán
 a Hit - Remény - Szeretet.
 Ő mégis megjelent.

S lehet, hogy mindez
                                 legenda csak.
 Neked mégis mutasson utat,
 Példát, hogy míg élsz,
                                 – vagy túl azon –
 Ha erősen hiszed, s mondod: Akarom!
 Megtörténhet a csoda,
 s kisimulhat a ránc a homlokodon.

Kováts Péter: Tagadj meg ...

Tagadj meg, ha csókom
nem oly lágyan érinti meg
szépívű ajkadat,
ahogy a hajnal csókja
suhan át az alvó virágokon,
lehörpintve róluk
a csillogó gyöngyharmatot.

Tagadj meg, ha kezem
nem oly puhán simítja végig
gazella testedet,
ahogy a hús reggeli szellő
hullámszik végig
az aranyló búzatengeren.

Tagadj meg, ha nem én leszek,
ki legszebb perceit adja életednek,
s nem tudnék oly szépet varázsolni,
mint milyet a delelő nap vetít eléd,
tünékeny csodálatos képeket.

Kergess magadtól messze el,
mint undok álszent csalót,
ha nem úgy öllelek át,
mint 'hogyan az életet adó levegő
öleli óvón e gyönyörű földet.

Ne kíméljen engem szikrázó haragod,
ha nem tudnám teljesíteni minden,
még ki sem mondott óhajod,
ha nem azt keresné érted égő lelkem,
hogy Téged az öröm mámorába rejtsen.

Pusztíts el, -- vagy engedd
vágyam, dobbanása legyen szívednek,
hogy az álom valóra váljon,
a „kék madár” válladra szálljon.
Sóhajom – sóhajod legyen,

Hogy puszta létezése
szárnyalása, éneklése
mennyi örömet lophatott
a földhözragadt szürke létbe.

S mennyire hiányzik majd,
hogy vele halt meg egy dallam,
mit Ő dalolt fenn a magasban,
s a szárnyaló szabadságból
meghalt vele egy kis darab,
melynek szépségét megmutatni
fenn a magasban Ő tudta csak.

Döglött madár – mondod,
Pedig, barátom, tévedsz!
e kis csoda, ez a madár,
Halott!

Lakatos István: Megbántva

Kezeim érdes simogatása,
szavaim fájó nyelvbotlása,
tekintetem zavart pillantása
keserű vigaszt nyújtanak
az órán, mikor szíved
mardossa a gyűlölt pofon,
felemészt a megbántódás.

Lakatos István: Érdes lélek

Szerelmes csókok emlékei
szántják a poros föld ráncait.
Göröngyök botlanak el bennem,
fel sem ébred a szív,
mely halványul a tengely
csikorgó rozsdái közt,
olajoznak hamar a fák madarai.

Lakatos István: Elfutnék...

Elfutnék a világ végéig,
elfutnék a semmi harangjáig,
el a legmesszebb helyre,
mi létezik, és onnan
egy nagyot ugornék,
majd zuhannék, zuhannék
a végtelen úr rabja lennék.

Levetkőzve mindent,
szállnék, repülnék,
szabadon suhanva
lágymagja lennék,
maga a lég, a létezés magja,
melyben örökké hemperegnék.
lassan felolvadva megsemmisülnék.

Lakatos István: Eltaposva

Vér vagyok az avaron,
szárít fel a szél,
eltaposnak a vaddisznók,
földbe dőngöl a félsz.

Vér szárad a szavadon
sebzett lett a kéz,
emlékeidben maradok,
látod már, mit tettél!?

Mihai Suciu: A varázsló

Nem gondoltam volna,
hogy a múltat jelenné téve
Varázsló is lehetnék.
Pedig – itt vagy...

Mihai Suciu: Szeptemberi nyár

Dombokon átszaladtunk,
s a rétek még zöldellő pázsitján át,
talpunk mélyen fúródott,
a harmatos fű lágyságának
óceáni-homokjába...

Szívünk egyként dobbant,
s a hajnal már hűvös volt,
és mégis nyárnak éltük meg,
és lelkünk egyik részeként,
e napot.

Délutáni langyosság futkározott
esők illatát hozván,
s északi szélnek nevezte magát,
suhanva tőlünk odább, odább.
Csüggedt emberek, fanyar száj-ízzel,
a kút körül gyülekeztek
még üres csebreikkel.

És fecske-párok álltak sorban...

Ugye, még emlékszel?

Mihai Suciu: Kábulat

A világ Peremén állok,
karjaimat széttárva egyensúlyozom,
és közben magamba szívom
az esőerdők víz-édes illatát,
és közben arra gondolok,
hogy a világ maga is,
saját,
emberi-szelem egyik kiélezett végén
ugyanezt teszi,
kábultan...

Mihai Suciu: Hovatartozás

Arcodon lebegek,
szabadon;
ne mondd, hogy nem érzed!
Itt vagy, és állandó jelleggel
rajtad lebegek,
és tehetetlenül nézek
feketére mázolt tükrömbe.
őrültként járok-kelek
utcák hosszú során,
(kihaltak)
könnyeim is büszkén kiapadtak.
kezem apró melleden.
combod illata rajtam.
egy szál szőke haj,
tarkódon.
Várj!
Ne mozdulj!
(lecsókolom)

Molnár Szilvia: Felriadás

Ágymélyi csönd
feszül elém
álomtalan ébrenlét
küszöbén elbotlom
bénít a bennem
magasodó mélység.
Egyedül vagyok.
Üvegcsendet csengek
ahogy visszhangzó
képeket török
magamban zuhanva
szilánkjaim közt
álomba vérzek.

**Molnár Szilvia: Tiszta éjszaka
(haikuk)**

holdfehér éjjel
kezem paplanfodorban
kezed keresi

*

holdfehér éjjel
sziromcsókok táncolnak
tested vonalán

Molnár Szilvia: Szakad

Az Ég
testéből
a gyermek-
korú Isten
kipottyant –
bennünk nő
a tócsa.

Molnár Szilvia: Hontalan

Miért
e
kevély
sors?
A
kenyér
közt
bevézik
a
ledér
éhség.

Nagy János: Ébredés 1-12

„A halál nem más, mint ébredés az éjszaka álmaiból, a lélek visszatérése a Fényhez.”

(Nary Mayo)

1.

elszivárog az alkony, hallom, ropog, sárgul az erdő, vérem benned alvad, mint minden ősz, ez is a keresztjére feszít, kezed most kezemben, rozsdás szegekkel átütöten, arcom most szép, hallgatom a szelet, benne neveddel számban, előttünk távoli tájak, évszázados romok között visz az út, valaki visszanéz erre a megcsókolt tájra, hol hány omladozó, faragott kő magaslik, s az utak mellett útvigyzó szent kereszték, vándorol a lélek, víz mossa szét a tiszai, ártéri színeket – most ébredem, mint csillaghullás a sötétben, melyek rád s rám nem találnak, talán a csenddel kellene kezdenem

2.

megölelnék a fák láthatatlan karjukon, s én jeleket írok, körbe, körbe, sorsomat vallatom, az eljövendő órák tetteit – megyek, tört lándzsámra hajolva, a jelet sem látjuk, egymást sem látjuk – másvilágra nyúló árnyak utunkon – néha fellobbannak a tompa lángok, apró fények, csodákkal telve, ahogy hallgatják a sötétet – bennük vannak még a kidalolt vágyak, de arcomon, mint fekete barázda, bújik meg a mosoly – egy végtelen kiáltás

3.

a tükrök összetörnek, amerre én megyek, lángot vetnek az emlékek – az őszi alkony a hegy fölött szélben liheg, a lélek körül meztelen a test, a fekete mélységes rögök – félek, hátsó udvarok hívnak, magukba szippantanak, engem, mint a gyermeket – felébred bennem valami rég nem látott utca, újra járni hív,

gyermeksírású álmokat kergetek, majd csókokat a messzi éjben, öleléseket, befüggönyözött ajtók mögött – nyílt seb vagyok magamban, a fekete gyárak kemény füstje, tépett foszlányokban ünneplő ruhám – álomra készül ez a város, most csend és homály, aludni megy a vándor, mozdul, sötét az álom a szívben – messziről meghalt kutyám csahol, felvöröslik a hold, egyszer meghalunk

4.

jönnek a fojtott szavak, suhannak a messzibe, a nyughatatlan árnyak útját járva, meghalnak az elzuhant erdők, a fekete erdők titkai, de itt a helyem, emlékeimet a nevükön szólítom, ez a mérhetetlen ősz, a hűvös szeptember játszik grundjainkon, ez a csönd visz magával, s megszülettem újra, hogy visszaadjam csókja-idat, mit magamban cipelek, most mellettem vagy, mint a csillagok, a tájon megfogható az idő, most jeleket írok, szavakkal, idegen arcok közé őszi felhők csüngenek, meg-megállok, örökre itt maradok már, csend van, amikor megállsz, tisztán hallom a szélben a fákat, az égen a felhőket, verseket súgnak, s most fuss velem, hisz még szeretsz, felnyög a föld, s én eljutok hozzád, sóhajts most haza, magadba, a hulló gesztenyék barnaságával, s éjjel alvó angyalokkal, a szomorú angyalok végtelen magányos útjain, csak ennyi volt, a föld s az ember marad, szemben egy ablak, hisz odaát a világ

5.

imádságba halkul a zokogás,
mit kezdjek hát, Uram, a szavakkal –

köröttem csend, ajtómat lopva benyitod, mel-
lém lopózva, ha a papírra írok, bujdosó sza-
vak a szív oltárára dobva, fekete felhők ját-

szanak az éggel, a suttogó fák átölelnek, szellemet, múltat nem idézve, csak a jelen, a végtelen űr s a csillagok ragyognak, édes halk zenék, most gyertyákat gyújtunk, hogy égjenek a tüzek valahol bennünk, most a költő nem szól, csak kilobbannak benne a versek

6.

valami álomból emlékszem rád, egy alkonyatban lángolni kezdett az esti tűz, csöndes szobámba léptél, mint gyönyörű ékszer, majd eltemetett magába bennünket, csontjainkba, szerelmesek járták a hegytetőt, végtelenné tárgult a szoba, s mint ostyák elolvadtunk az időben – mikor mélyen a varázstükörbe nézünk, furcsa angyal száll a földre, velünk hajnalra ébred, s most nem beszélek rólad, csak szeretnék hó lenni a lábad alatt, vagy ropogó tiszta papírlap, hogy betű legyél, hogy átcikázzunk az emlékek zeg-zugán, különös béke ez, s mégsem értjük, néha miért sírnak a csillagok, közeledsz, szél fut a tó tükreán, ahogy fölé hajolsz, erdők állnak messze, jajtalanul, próbáltam csodákat, ígésző szavakat, hiába akartam beborítani ezt a csupasz világot, ahogy ültem a tiszta csendben, mint az elfáradt vándor, azt mondanám, légy örökre dal bennem

7.

gyűrött az ég kéksége, puha a csönd, lépni lehet benne, csak egy elszállt dal fekszik az alkonyatra, gyűlnek a napok és az évek, amit csak magamban látok, kis neszek a szív alatt, szeretnék megörökíteni, hogy arcod legyen itt a Hold, arcod legyen itt a Nap – most magához ölelt a Föld, a Fénybe vágyott a lélek, örök vándorok a halhatatlanságnak, csak az a kimaradt szívdobbanás hiányzik, s ha tudnék szavak nélkül beszélni, tenném, mert ma különösen nagyok a csillagok

egymásra leltünk, de odakint olyan kihalt a tér,
idebent, bennünk fényként remegnek a hangok

***

minden éjjel gyertyák égnek a szélben...

8.

eddig ezerszer dadogtam csonka verset, ebben
az elolvadt csendben novemberi szél röpül a
város felett, sirályokat temet a Tisza – voltak
napok, amikor udvaroltam neked, esetlen
próbálkozással, közben angyalok szelték át a
meleg szobát, s én papírra vetem a szépen
megtervezett szavakat – emlékszem, egyszer,
régen kerestem Istent is, tengerek, hegyek és
völgyek között, galambok ültek ott a síró ke-
resztre, hatalmas csend volt és nyugalom –

9.

előhívódnak a legtitkosabb szavak, bentről
hallgatom, mélyen, nagyon mélyen örökről,
hazudják sorsodat, s e titokzatos tájon megállt
az idő – a fagyos szív szavát vallatom, titkos
kapocs, mely összefűzi életem, egy test va-
gyunk, magára maradó, vacogó reményekkel
teli – arcod most zárkózott, én távolodom,
elmarad a part s vele te is, a szél most sajgón
átjár, átjár ezen a huzatos szobán, s kérdezni
most nincs erőm

10.

mint a napfény egy-egy csonka verssel, be-
szélgetésbe kezdek, a folyó tükrét behinti az
ez az ősz, végre elmondom egyszer a csilla-
goknak, s megvallanám, hogy szeretlek – állsz
most mozdulatlan, elnézlek, elmélyedek sze-
medben, fehér virágszirmokat terel a hidegen
mardosó szél, csak ő virraszt álmaink felett –
az ablakokon túl ott szárnyal a mindenség,

tengerek, éjek, csillagok, a kinti világ súlyos magánya, nehéz lakat alatt, titkos kapuk, mesés varázsló napok, s az ajtón szótlanul belépsz

11.

hadd tegyem el mosolyodat, hisz napok telnek el, alkonyatok és csillagfátylas éjszakák, most csupa seb a szám, verseket éget a bőrre az idő, ez az ember-nem-járta világ, csak mi utazunk szakadatlan, sodornak a szavak magukkal rendületlenül, múltunkat, jelenünket, szerelmünket őrizzük, csókjaink ölelése izmos, egymásnak nem fájunk s nem szenvedünk – gyökereink mélyek, az idegen szívek dühe már kimerül, csend van, eloszlik a sötét

12.

hallom, ahogy a fények, szikrák, csillámok tündökölnék, a hegyeket, ahogy a sziklákhöz ütődnek a vízesések, a kiszaggatott fák gyökereinek a sírását – hallom, ahogy felüvölt ez a megsarcolt föld, a gyárok dohogó moraját, a dombok, völgyek halk nyerítéseit – hallom a tiszta kavicsok csobbanásait, a gyermekeket, ahogy arcukra fagy az éhség, a nyomor – hallom a kamaszt, a tékozló költészetet, az ideoda rángatott test gerincroppanásait, s hallom a borzalmakat, az első csók után megunt szeretőket, a hamis Isteneket

hallom, de este van már, engedd, hadd aludjak el

Nagy János: Szerelem (Feleségemnek)

tél fújja be a kedves arcát,
alszanak a földreszállt angyalok,
most csönd ül a fogak között –

bontalak szavaim rigói közül,
mint minden reggelen,
az idő áll a túlsó parton,
ahogy hajnalodik –

a szél szétvert ajtók közt csikordul,
testeden folyómeder tükör zuhan át,
sebzett galamb hull a szirmok közé,
áldozati meztelen válladon alszik,
ez a föld –

szerelmemet az éjszakába ásom,
ablakokban, függönyök mögött,
tél-bőröndjeimbe hullanak szobáim –

hólepte kabátom most átölel,
tócsává olvad a mosoly,
hajnalodik, halkulunk szerelemig,
rigóink virrasztanak csak titkaink felett –

szavaink, mint a vastag,
csonkig égett gyertyák,
csak a távolban, a végtelenbe
dübörögnek el a vonatok –

Nagy János: A vigaszra várva (tisztelgés a Mesterek előtt)

holnapra simára koptatom az imáim sorozatát,
maradok pedig itt ebben az éjben,
ahol tisztázatlan minden szó,
mozdulat és érintés –
egyre vastagabb ez a csend,
bennem beszélő jelen van,
ajtót nyitok rád ebben a világban –
egyszer már harminc ezüstért eladtalak,
csupa csodálkozás volt szemedben,
s nincsen határ, hogy megtaláljalak,
mikor keresnélek –

hosszú napok és tárgyak osonnak közénk,
a meztelen égre,
magammal cipellek, Mester,
ha nem is tudom,
s a nyugtalan szavak helyén,
csak a szél süvit,
míg én elnémulok –
évek jöttek,
éjszakák és nappalok,
ahogy kerestem benned a vigaszt,
azt idézhetetlent,
én ablak leszek feléd,
hogy újra lássalak
a megtalált úton –
már semmi sem bánt,
a te szökevényed vagyok,
átölel a fény,
majd holnap rád borulok,
s székem egyszer majd üresen tátong –

egy cédrus öleli át ezt a csillagot

Nagy János: Szülőföld

már jártam itt,
mezítlábas éveim gesztenyefáit kivágták,
már nem csikordul falnak fordítva a kiskapu,
mert űzött szarvas maradtam itt

ez a döngölt föld anyaszorítású,
magára von, mint gyermekkor-délutánok,
s én visszavárom kikopott életemből,

mint a hajnali erdőket, miközben évek telnek,
férfivá keményedik az arc,
holnapba űz a szél,
a tó jege,
csak csend liheg,

elárvult ez a tanya Európában,
én, a kószáló gyermek,
itt udvarok kapuját döngeti,

bár magamban rejtettem a csodát,
éveim függönyén keresztül lesekszem,
kisétált utcáim miatt majdnem hazaáruló,

négy égtájat hordozok,
szélben – szökevényként nekem ütődik a kő,
a fehér falaknak támasztom reménytelenségem

Nagy László Zsolt: És még mindig

És még mindig álmodok,
és még mindig itt vagyok,
és még mindig keresek,
de fel sohasem ébredek.

Pedig láttam rémeket,
és átéltem szépeket,
de nem értem a lényezet,
amíg fel nem ébredek.

Puha az ágy, kemény a lét,
nem hallom a nappal ígérését.
Az egész csak egy látomás,
Ébren töltött kómás álmodás.

Nagy László Zsolt: Ha simogatnál...

Ha simogatnál, simogatnálak,
tíz ujjam szikrázna bőrödön.
Vulkánt izzasztanék, ahol domb van,
s árvizet okoznék, ahol öböl.

Ha simogatnálak, simogatnál,
 Tíz ujjad elégne bőrömön,
 de nem lángok égetnék el,
 hanem a kirobbanó vágyözön.

S ahogy e vágyözönben ketten,
 szerelmesen egyé válnánk,
 minden, ami rossz eltűnne, mert
 tökéletest alkotnánk.

Nagy László Zsolt: Farkaskölykök

A húst nem tudja, hogy tépje szét,
 fogai sem nőttek ki még.
 De már szívébe költözött a gyilkos indulat,
 melyet az évmilliós ösztön sugallt.

Játszik, a játékban ő nagy vadász,
 Ölni nem képes még, de harapása gyilkolás.
 Nem tervez jövőt, nem sír majd múltat.
 Csak vadászni indul, ha jön az alkonyat.

Nagy László Zsolt: Kettejük között

Dörrenve szól az égből
 a Mindenható hangja.
 a Földet rázza, házat rombol
 tomboló haragja.

Vulkánok okádnak
 világra izzó lávát.
 Odalent a föld mélyén
 gyötri sorsa a Sátánt.

Évmilliók óta küzdenek,
 sok áldozatot hozott harcuk.
 S nem tudják azóta sem,
 hogy Allah nevet rajtuk.

Nyul Krisztián: Gyertek!

Nyitva áll a házam,
mint a rája szája,
gyertek be bátran,
szívemnek aszálya,
mondandóm muszája
csábítja hazámba,
titeket nem bántja.

Unalom meggyötör,
mintha ennék hurkát,
de nincs.
És ha hozol, kacsints,
hogy meglássam,
ne essek el hiába,
ne fessek ördögöt,
ne szőjek terveket,
de szép kis szerkezet.

Adjatok emberek,
raklapot, terheket!
Érzelmet, altatót,
képzelet marhajót,
szeretet meleget,
fapados sorsjegyet,
félpuha ülhelyet
nálatok! Várjatok!
hálám is százszoros,
mind visszakapjátok!

Nyul Krisztián: Papucsban csoszogok

Álmosan kóválygok,
szemhéjam talpamon,
papucsban csoszogok.

Kívülről térzajok,
látom a kótyagot,
én meg csak csoszogok.

Fogkefém lerakom,
habzik a talajon,
eltenni feladom.

Nagyokat pislogok,
jönnek a paplanok,
reája huppanok,
és rögtön elallllllllllllllllllll

Nyul Krisztián: Tacsmi

Mikor már szenvedés a lét,
s nem segít se szer, se szerszám,
mikor a gyomor vibráló hívásba lép,
s nem érzed, hogy bárki is látná,
minden hosszú percben karod
testet keres hiányöleléshez,
de csak a levegő merengő
hidegét találja sajnálva.

Ki csillapítja e kint?
Csak olyan lehet, ki rámtekint,
s értem mondja: „Értem.” És
kölsönösen vágyunk
adni mi világunk,
vállra borulva,
mit másképp nem,
s a békét így tán meglelem.

Nyul Krisztián: Üzenet

Itt állok, hogy elmondjam,
hogyan kínálok sokak
számára okosat,
de nem jön ki,
ajkam nem önti
szavakba, csak
akadva menne,

s telne az óra.
Számíts most jóra,
mindjárt mesélem,
nyelvem hegyében
búvik a gondolat,
mondogat, mondogat
mindjárt, csak
jutna már eszembe!
Ezzel szemben ne higgyétek
hogy a szellemi étek
elmarad, csak ma
agyamon maradt a korlát.
Na vizslát!

Oláh Anikó: Kísértő kesergő

Kinézek az ablakon
És szemembe tűnik ő,
Az utcán járó ténfergő nő.
Lebben a függöny, és elvesztem őt.
Keresem, kutatom, de nem lelem... Sőt!
Fáj a szívem, de nem tudom, miért,
Keserű emlék e keserű kép,
Ímé látod, e pillanatkép,
Örök emlék egy pillanatért.
Jegyezd meg jól, a világ változik,
Mit magadnak tudni szeretnél,
Ragadd meg, s ne ereszd el...

Oláh Anikó: Szabadság?!

Szabad a munka,
Szabad az élet,
Szabad a játék,
Szabad a véték...
Szabad-időmben
Szabadon henyélek!

Oláh Anikó: Leplezetlenül

Arcomban villám,
Kezemben kő,
Félelmünk legyőzhetetlen.

Szemedben szikra,
Szívedben hű
Barátságunk, feledhetetlen.

Erőt merítünk,
Magunkból adunk...
Egymást védve, két testvér.

Örök dolog,
Ennyit tudok,
Szeretve harcolni Egyért.

Oláh Anikó: Elmúlás!?!

Lépteim nyoma
Hangok alkonya,
Minden múltam
Barátok kéznyoma.

Szeretet feledés,
Menekült ölelés,
Feledett szeretés,
Keresett temetés.

Oros Eszter: Életünk

Míg égnek lámpásaink választanunk szabad
áldás vagy átok között, bár kis időnk halad.
Mi választunk, vagy minket választanak
ez ellentétes erők küzdelmeink alatt?

Oros Eszter: Szenvedélyek aszinkronban

Szavaidból áradt a közöny.
Szememből kiömlött
Minden könny.
Szakítottál velem.
Lassan bezárult a seb.
S most újra imádsz,
Rájöttél, jó voltam hozzád?
Menjek ma, holnap, holnapután?
Kedves, ez már kínzás.

Oros Eszter: Csonka család

Tiszta havon csillan fehér
Fénysugár.

Időgubanc ide-oda
Körbejár.

Kötöttem neked sapkát
csíkosat.

Négyen ültünk a libegőn
Lebegőn.

Elbúcsúztunk, piros házatok
szembejött.

Én sírtam csak.

Oros Eszter: Nem lelem

Nem lelem magyarázatát
hol lehet a valóság
minden álom, képzelet
képek, színek, fények

Velem megesett
 ez meg ez
 nem lehet
 elveszett fejemben.

Te emlékszel igen?
 ott láttál féltem?
 Csak kósza vágy
 gyengülő sugár.

Keresem egyre
 azt, mi hiteles
 érzelemmentes
 de ez félelmetes

mert nem lehet
 hogy nem lelem
 a valóság
 magyarázatát

Oros Eszter: Áru és áldozat

Az érzés nem válogat.
 Az ész beleszólni próbál.
 Te vagy az áldozat,
 magaddal perelsz már.

Nincs győzelem,
 csak megalkuvás.
 Folytonos küzdelem,
 szelíd belenyugvás.

Hideg fejjel mérlegelni,
 mint egy kereskedő,
 ha több a haszon, felelni:
 vesszen, mi veszendő.

Nem lehetsz áldozat,
 ha már nyertél az üzleten.
 A szomorú pont az,
 hogy az áru: a türelem.

Nem sírni olyanért,
ami nem jöhet már,
vállalni a szép
ősz, amely vár.

Pogány Zoltán: Rövid szerenád

szigetszerelmem
száz tengernek vizén
neked neveltem

valóság-képnek
vitorlámba kapva
fogadd el végleg

ússz ide önként
szívem szigetére
hajótöröttként

meztelen árral
éhezzünk mi együtt
testi csodákkal

az tesz örökké
ha nem talál senki
ránk sosem többé

véd minden ellen
ha élünk s meghalunk
szigetszerelmen

Pogány Zoltán: Szeptemberi piknik

Ködposztóban, szakadt felhőkkel kél a reggel;
mily megszokott szeptemberi látomás!
Pihenni indulunk... Dellám, látod? Más
e pirkadat – tegnap nem ilyent képzelte el.

Harmat, avagy ködűrülék csillog mindeneken...?
 Bármelyik – surranónk azonnal nedves.
 S pár lépés után nadrágunk, mint szennyes
 gyolcs, olyan: mint mi túlmosott; mint mi:
 kincstelen...

Így, zordan indul hát ez az erdei piknik.
 Ám szólongat a táj...! És a friss vajaskiflik
 éholdóbbak lesznek, mint más napokon.

Előttünk, jó magasan, a Kukurics-tető:
 már napfény zargatja. A zölden emelkedő
 terepen a nyers levegőt kapkodom.

Bár lassan, felérünk a hegytetőre...
 borókás, fenyves, tölgyes; szóval a megszokott.
 Ismerjük jól ezt a vad-kertes, lombos szagot.

Kíváncsian lessük, vajon még dől-e
 az a vén fa, mit mindig féltünk, hogy kiszakad
 a földből... ha itt járunk, ott gyűjtünk árnyakat.

Nem, még nem dőlt ki, még áll! Illetve, dől
 mindig.

Lepakolunk alá... ni, egy vargánya
 lopakodott már előttünk árnyába...!
 Hát, kezdődhet végre a veled-páros piknik!

Így, felhőtlenül fészkelődünk, gyökér-kedvvel;
 élvezem: szád kacaj-, szó-, és csóktanár.
 Minden szál fű száraz ruhát öltött már...
 s eszünkbe sem jut a ködposztós, zordon reggel.

Pogány Zoltán: Nyargalásom!

Süppedt tán-tán, régen-büszke mellem...
 ...felétek, együgyűségben rokkantak,
 mégis, örök döllyfel biccentek!
 Ti! Örömfeledtek! Nyafogjatok csak,
 nyávogjatok csak, nyaffadt cenkek!

Hitben tán-tán, régen-igaz lettem...
... lássátok! Tettreképes álomgyárban
gigászi, ég-szép iharfákon,
minden képzeleteket fölül-jártan,
angyalembeként nyargalászom!

Pogány Zoltán: Égkeringő

Bár Karácsony
fenyőlángja ég,
nyarat sejtet
fenn az ég, a kék.
Fehér fátylát
sajnálva a tél
nyútt, barna subát
dombokra vetél.

Szalad pár fűrj,
őzek fülelnek.
Horizonton
kifeszült felleg
lesi a föld
szomjas ajakát:
tán duzzassza hó-
viharrá magát?

Percek szállnak,
suhan pillanat,
égi varázs
árnya itt szalad.
S ni! Ringatón
– óh, angyali vég! –
táncikálnak tül-
szoknyás hópihék.

Raffay Judit: Kelták

Fém döng.
Fényt önt
száz kard.
Két bárd
kántál
száz dalt:
„Meghalt...
Fejből
halom,
tudom,
áll majd.”
Taran
Tafod
hangján
szárnyal.

Otthon
szőke
leány
sír majd.

Raffay Judit: Borongás

Életem elröppen,
vágyálmom elszökken,
magányom nőttön nő...
Telik az esztendő.

Múlik az esztendő,
magányom egyre nő,
lelkem csak lágy felhő,
elhordja hús szellő.

Szellő ha ellankad,
napfény ha elhamvad,
vékony jég elroppan,
életem ellobban.

Raffay Judit: Csak írok és írok

Csak írok és írok...
A betűk, a szavak
oly sokat mondanak.

A hangom, a hangom
mégsem ily szabad,
félszeg és elapad.

A csendből, a csendből
építetek várat,
mely magába zárhat.

Az élet, az élet
oly hosszúvá válhat,
oly súlyossá válhat.

A magány, a magány
magába zárhat,
magába zárhat.

Raffay Judit: Szégyen

Bújnék virág kelyhébe,
Fa lombjának zöldjébe,
Bújnék víznek kékjébe,
Az éjszaka csendjébe,

Bújnék Nap sugarába,
Rét első harmatába,
Bújnék utca zajába,
A világnak porába,

Csak arcomat felednéd,
Nevem nem emlegetnéd,
Életedet úgy élned,
Lényem nem is ismernéd.

Sebők Anita: Utolsó futásom

Üvegfalak. Várom testedet, hogy bőrödön áthatolni
vagyó ujjaimmal beboríthassalak. De nem jössz.
Halvány, elmosódott tükörképeid bámulnak rám
mindenfelől, de azok csak mások. A te másaid.
De nem is; egy egész tömeg, egyre több arc.
Mi érdekes van rajtam? Nem vagyok én bohóc,
menjete a cirkuszba!

A Tekintetek nem mennek el, ott vannak.
Lábam visz, menekülök, híz illatod, szemed vagy
csak egy eszme, egy gondolat.
Mindig a labirintus üvegfalaiba ütközöm, de ezek
nem törnek, én igen. Leszáll az ég, sötét van,
itt nincs villany, csak tapogatózok.

Az ágyak is üvegből vannak.
Reggel, amikor felébredek, észreveszem, hogy
összetört a párna és töviskoszorút rakott a fejemre
szilánkjeiből. Kint egyre nagyobb a tömeg.
Hiába üvöltöm nekik, ez csak egy színdarab,
már láttatok, ki tudja hányszor!
Miért akarjátok még egyszer megnézni?
Nem hallják.

Sebők Anita: Gő kő

Vagyok folyamban sodródó kavics, vagy éppen
fagyott Dunának rohanó partja. A kép hamis.
Hamis a festő, festett a csillag is.

Illúzió, te testbe zárt zárvány, kellesz a hörgő
hitek közt árván, hit nélkül, kínban fetrengő
haldoklónak.

Könyvbe bújt félelem; a félelemben életem
temploma csillog, s lehajol hozzám hazug
imádkozók hada.

A sírfelirat, az megfogható, igaz.
A név beszél, a közöny ugat. –

A pap egyszer, ott, talán gondolt arra, ki már
beszédes holt, de szólt a gyomra, szalonnázott
volna inkább, s kívánta a misebort.

Gazdátlan égi tóba csobbant fölfelé egy kavics.
Könnyek hullnak, a hullámtaraj-díszű égi
tó árván könnyezik.

Hamis a festő, hamis a csillag, hamis az Isten,
rothadt minden fennkölt édes illat...
És szól és beszél és beszél, beszél a tengernyi,
horizontig érő, fehérben feketén igaz sírfelirat.

Sebők Anita: Gábriel

Dunának fecsegői, ti, szárnyakon hoztátok
hát elibém angyali csókjaink kerengő emlékeit.
A távol megborzongtat, fázom, kivert kutya.
Ónos eső mocskolja öled védelmező szerelmét.
Összezavarodtam. Egy sikoly, valami zuhan,
ugrott valaki megint, s jön felém az idő síkjain,
sodorja a Duna, mint gyöngykagylót a tenger,
esztelen törvények szerint.

Ajkad érintésében dühödt tenger remeg, hal-
lom is fülemben...

De rám szól Gábriel:

– Ez a múlt. Álmodsz. Ébredj!

– De mi van ha nem érek át a túlsó partra?
Örvények vonzanak, erősebb a Duna; húz le s
karom gyenge félős testhez tartozik. Mit te-
gyek, Gábriel? Mondd el! Te csak tudod. El
fogok veszni, nem érek majd oda a túlzó túlsó
partra. El fogok süllyedni.

– Hát nem érted?! Nem az a lényeg.

– Hová repülsz, arkangyal?! Ne hagyj itt!

Ti apró kis csapdosó fecsegők, időt áthidaló
csókok hordárai, mit hoztok még? Elveszek.

Mint benne akkor, egy pillanatra s örökre.
Kavics leszek. Halott, sárga, lyukas, falevél.
Kettétörnek a csillagok a kezemben, megfagyok.
S az Ordas üvölt valahol. De nem ez a lényeg.
– Gábriel!

Sebők Anita: Az vagy nekem...

Az vagy nekem, mint másnak a remény,
mi égbe visz és csillagot velük ölel,
te vagy ki Bábelünkre értelmet hint,
parázs szemeid az Idő sem temeti el.
Lépteid nyomán a télből nyár szakad,
s a béna vak koldus feláll és szalad,
ha mosolyogni mersz, ruhád lehet,
szakadt vagy maga a pompa, te vagy
az, az egy emberbe sűrűsödött minden,
túl halálon, léten, bűnös isteneken.

Sz. Gábor Ágnes: Tandal

Quo usque tandem..., **tan**krédóm, **tan**ügy??
Nem **tan**terem babér, de *per tangentem*
tankönnyeket ne hullasson felettem
senki: megyek, **tan**-go (nem kell ürgy).

Tanszékem billeg, rossz a **tan**menet;
tancsata volt minden áldott napom,
tanórám áll. Túlhúztam? Nem tudom.
Itt egy **tantál**: mosom kezeimet.

Tanerőtlennek nem jár *tantième*.
Tankákat ír majd, s közben el**tan**gol...
To be, to be – bűg néki a brit **angol**;
Már érti a **tant**, s szól: *merci bien*.

„Meddig élsz még vissza a türelmünkkel...?”
(Cicero egyik híres beszédének kezdőszavai)

Még ráköszönnek nyolcszáz **tan**gyalog;
még álmában a **tan**folyam kiárad;
még **T**antaloszként tikkad, szája szárad,
de szárnyatlan, nem száll már: **tan**dalog.

Mert **tan**gyalog.

Sz. Gábor Ágnes: Példázat a gyöngyről

Csak úgy...sodródott, félve a tömegben:
nem célja volt, csak arra vitt az út.
A köpenyét sem bánta, hogy lehullt:
dúdolgatott, és lépdelt önfeledten.
A városvégi házaknál a kút
kiapadt. Ajkát nem becézte nedvvel;
a szomj, magány s a csönd sötét delejjel
vonzotta arra , s már érezte: fut
(a szél mellére dőlve) kába fejjel,
botolva, étlen, sírva. És miért? —
Vakon rohant, s egyszercsak partot ért,
hol hullámozott a fű, akár a tenger,
s a víznek roppant teste szinte élt,
s oly zöld volt, mint a fű vagy mint a méreg,
és erre már csak gyöngyhalászok éltek;
hívták, leült, míg néhányuk beszélt.
Kis kosarakban gyöngy pihent, temérdek.
Egy férfi ment, merült, mélységbe szállt;
a másik jött, de gyöngyöt nem talált,
s csak azt, hogy él, köszönte most az égnek...
És nézte őket hónapokon át,
hogy titkukat fürkéssze és megértse,
s nem látta át a részt se, az egészt se,
de gyöngyhalásznak álmodá — magát.
S egy hajnalon, hogy az istent kísértse,
nem szólt, csak ment, merült, mélységbe szállt;
alig találták. Fölhozták, zihált:
csaknem meghalt, nem érezvén veszélyt se;
szorítva kincsét, fogvacogva állt,
(A gyöngyház fénye édesen derengett.)
a szél elült, most még a víz se rengett ...
(Apró volt, ám megért ezer halált.)

És elbocsátották az önfeledtet.
 Amelyen jött, megvolt a visszaút,
 vihette gyöngyét: mindent megtanult,
 azt is, hogy késő, ideje betellett —
 A városszéli házaknál a kút
 száraz volt: ajkát nem becézte nedvvel;
 a szomj, magány s a csönd sötét delejjel
 vonzotta vissza, s már érezte: fut,
 kincsét szorítva, étlen, kába fejvel,
 vakon rohant és sírva. Vajh miért?
 Egyszercsak látta: megjött, hazaért,
 hol sörrel él a nép — és néha tejjel.

Sz. Gábor Ágnes: I. Ballade de Noël

Nem hull a hó, elbújt a Nap,
 deres az utca, ködbe vész,
 gyúrt párnán vagy boltív alatt
 beteg koldus a szívverés,
 s ki tényleg boldog, oly kevés
 (céltalan pénz tölt sok zsebet),
 S egyként sújt kincs vagy éhezés —
 Ó, Gyermekek, nyújtsd ki csöpp kezed!

Folyónk beáll, alant halad,
 jegén még néhol repedés,
 csengő szól, itt az alkonyat,
 s nem angyal jó: fáradt vigéc —
 Kalács sül. Nő a kétkedés:
 megválthat-é a Szeretetet?
 Fogan a Szó, vagy... elenyész?
 Ó, Gyermekek, nyújtsd ki csöpp kezed!

Ünnepek jön, ám dal nem fakad,
 Sok volt a meddő szenvedés:
 siratjuk még a holtakat,
 S élők fölött is ott a Kés —
 Lázárt ne keltsd! A lét nehéz,
 S ő boldog már (hálás neked),
 De nézz gyötrött arcunkra, nézz!
 Ó, Gyermekek, nyújtsd ki csöpp kezed!

ENVOI:

Olvadj meg, súlyos aranyérc!

„*Odvas fából majd méz csepeg...*”²

Segíts hinnünk, szent Születés!

Ó, Gyermekek, nyújtsd ki csöpp kezed!

Sz. Gábor Ágnes: II. Ballade de Pâques

A lélek alszik, nem vigyáz,
s a test erőtlen: vétkezik.
Földig meghajlik a kalász,
rothasztja sár dús magvait –
Fény árad, s nem kapaszkodik:
gyönyört, csömört, semmit se bán,
s míg nektárt, ürmöt, bort ürít,
Te érte halsz a Golgotán.

A lélek ébred, már vigyáz;
a test még gyöngye: vétkezik.
Restség, közöny s a félsz ha ráz,
repszti deszkaszálait,
s míg sodródva kapaszkodik
Bűnei úszó monstrumán,
minden pohárt csak Rád ürít,
ki érte halsz a Golgotán.

A lélek éber és vigyáz,
s erős a test: nem vétkezik,
de most megbánás, kór igaz,
kiszívja minden nedveit –
Fény árad. Már kapaszkodik
könnyezve és vakulva tán,
s ha megpillant, megváltatik,
kiért meghalsz a Golgotán.

---

² „*Mella cava manant ex ilice...*”

(Horatius 16. epódosának sora, melyben az új aranykort jövendőli.)

ENVOI:

Az ember százszor elbukik,
de lelke – Igéd fonalán,
Jézus – Feléd kapaszkodik,
ki érte halsz a Golgotán.

Szabolcsi Erzsébet: Képzelt ízekkel

Képzelt ízekkel jő az est,
árnyékok nőnek kopár falakra,
hűvös álommal éled az éj,
s nem burkolózhatom, csak szavakba...

Vállalt szárnyaim súlya húz,
tompán csapódom durva rögbe.
Félek, a szürke nappalok
elaltatnak majd mindörökre.

Szabolcsi Erzsébet: Néha...

mint útszélen nőtt
bánatvirágok álma
mélykék nyarakon

mint pókhálóba
szótt mosolyok vigasza
barna őszutón

mint elkárhozott
varjak lelke a hóban
vakhideg télen

úgy várnak némán
rügyre, tavaszra, fényre
sötét perceim

Szabolcsi Erzsébet: Nem volt ideje...

Kendőjét én hordom ma már.
Panaszkodom neki, s mesélek.
Mosolya naponta bátorít,
fényképen áll szökőkút mellett.
Hiányzik karácsonyunkból,
s velem dalol a fa alatt.
Hegedűjén ellazult a húr,
dúdolok neki új dalokat.
Fejfájós napokon hozzá hullok,
nyugtalan órán nyugodt lelke vár.
Nem volt ideje megőszülni.
Kendőjét én hordom ma már.

Szabolcsi Erzsébet: Fa vagyok

Fa vagyok, várok az ébredésre,
ág vagyok, várok zöld levélre,
rügy vagyok, várok tavaszi napra,
virág vagyok, várok születő magra,
termés vagyok, várok téli álomra,
föld vagyok, várok hús harmatra,
élet vagyok, élek, s mindig várok,
álmaimban ifjú fává válok..

Százdi Sztakó Zsolt: Bosszúért lihegve

Százszor megversz, de nem múlik köztünk a harc,
megtörhetetlen varázs, mi hozzád köt,
miként jobbágyot gúzsba köti a rög,
te vagy a büszke zsarnok, ki fogva tart,
de akkor se múlik köztünk az ádáz harc!
És nem hervaszt le százszor ezer kudarc,
mert a királynői kegyből kihullva,
titkoltan elhagyatva, csúful megcsalva,
megszerezlek, és aztán eldoblak!

Százdi Sztakó Zsolt: Zokszó

Suhan a mentő vijjogva az éjszakában,
a halállal kergetőzve,
hol lemaradva, hol meg megelőzve,
lankadt szárnyai fáradtan csattognak angya-
lunknak
fölborzolt idegekkel aberrált szerelmesen,
kitárjuk karunkat a halálnak,
elárult kedveseink bús lépte az avaron meg-
megzörren,
és beletép halálra sebzett idegeinkbe!

Százdi Sztakó Zsolt: Skizofrén vers

Az egyik énemmel a jelent erőteljesen megélem,
a másik énemmel pedig a holnapot elengedem,
harmadszor vagyok egy nagyon különös fazon,
akire néhanapján rázuhan a plafon.

Agyamban egy barlangban furcsa lények élnek,
éjszakánként mindhárman hozzám énekelnek.
Rájöttem, tudom már, írok egy szimfóniát,
hogy legyőzzem ezt az irdatlan skizofréniát!

Százdi Sztakó Zsolt: Életfilozófia

Indulás előtt még visszanézek.
Tulajdonképpen mit is hagyok itt?
Nem tudom.

Itt hagyok néhány csillagot,
és a mindenség titkait,
meg még valamit.

Mi elromlott, másra hagyom,
hogy megjavítsa,
és ez lesz az ő titka.
Hogy halálból merített életet!

Százdi Sztakó Zsolt: Kifakadás, az olyan mihasznaságok ellen, mint irodalom

A vers, kérem, az hitvány faragvány,
az egész nem más, mint pusztá ámitás.
Hogy alanyi költő? őt is csak bölcső
ringatta, szegény, beteg lett miatta.

És ezért a sorsa olyan mostoha.
Rosszul áll rajta az öltöny, és közöny
és közöny, szóáradat, szitokközön
kíséri útján, de mi lesz azután?

Igen, a próza meg néha ostoba
magamutogatás, nagyot akarás,
minek az írónak fantázia, hja
kérem, az mindig csak üres nagyozolás!

Igen, akkor még itt van a dráma is,
mit a színházban játszanak, mind hamis
képzeltés, és tele van pátosszal,
az élet megelőzi orrhosszal!

Ja, és a regény, hát az se szent tehén!
Az életet akarja visszatükrözni,
szegény kritikus meg nem győz trükközni,
hogy leírjon egy épkézláb mondatot,

megírja vitriolos kritikáját,
a végén azt mondhassa: kutya fáját!
az eszem mégis megment, te eszement
művész úrfi, nem fogsz te játszadozni.

Mert az egyik szépléleknek mondja magát,
világgal szemben bizonygatja igazát,
a másik pedig hevült forradalmár,
ő, aki mindig mindent kritizál.

Szilágyi József: Szókereső

Szívem tolltartó; kotorászok
puha ceruzáért, s ha tompa,
nem baj, csak ne legyen goromba,
nem rajzolok épp csatabárdot.

Rajzolok inkább halvány reményt,
hogy szót ért még ember és ember,
s tudunk egymásnak szeretettel
életet adni, lelki segílyt.

Mert én már vitázni nem bírok;
előre fáj minden sérelem,
amit kapok és amit adok.

Puha ceruzáért kutatok
hát; várj egy kicsit, mert keresem
a legszebb szót, hisz Neked írok...

**Szilágyi József: Leszállt az éj...
(részlet a passióból)**

Leszállt az éj a városra...
Kigyúlnak apró mécsek;
rab – szabadságát álmodja;
szabadra – les már a végzet.

Szorul a hurok: készen áll
a hóhér és az áldozat.
Most utoljára vacsorál
együtt egy lelkes kis csapat.

Búcsúzik tőlük a Mester;...
vacsorát oszt, lábukat mossa,
példát mutat még egyszer...

... Zuhannak aztán álomba.
Éber csak két feszült ember:
Áldozat – és árulója.

Szilágyi József: Jónás példája

„Hangosbemondó: Figyelem!
Jónást lenn várják a hallban!”...
Nem vicces; megtörtént velem:
belehulltam s belehaltam

már majdnem, míg partra hányt a
cet; s számot vetve magammal
eldőlt, hogy mennem KELL, hátha
életet mentek szavammal.

Nemsoká elnyelt a város...
Nagy vihar előtti csendben
vészióslón szólt a magányos

próféta, mint félreverten
zúgna harang, harsogná most
hangosbemondó: Figyelem!!....

Szilágyi József: Kérdések kérdése

van egy nagy kérdés
mindnyájunk szívében

tán nem is kérdés
inkább kiáltás

válaszra várva
visszhangzik bennem

ki szeret engem

Szilágyi József: Jeremiás próféta

Sötét van,
sötétet látok:
mint zúdul pusztulás rátok
hamarosan.

Úgy zokog valami bennem!
Előre siratom azt a vést,
amit már érzek és emészt;
mindentől elment a kedvem.

Nem érti senki a fájdalмам.
'Mindig lesz valahogy' – legyintnek többen.
Pusztába kiáltott szó szavam.

Zajlik az élet köröttem;
szerepem szinte komolytalan...
...Jaj, milyen küldetéssel jöttem!...

**Sztudva Péter: Ha majd találok egy
játszótársat**

Ha majd találok egy játszótársat,
Ki az életét teszi kockára értem,
S végleg rólam álmodva választ,
Tudni fogom, nem hiába éltem.

Ha majd találok egy játszótársat,
Aki szerelemmel szeret életem át,
S kinek szívében lelkem hálhat,
Tudni fogom, megéltem a csodát.

Ha majd találok egy játszótársat,
Kivel az évek, megtestesült álom,
S megoszthatom az elsöprő vágyat,
Tudni fogom, eljön, és egyre várom.

Ha majd találok egy játszótársat,
Kivel összeolvad lényünk fénye,
S öröm-bánat együtt száll majd,
Tudom: a szerelem megtelt végre.

S amíg találok egy játszótársat,
Egyedül építem ismeretlen köveit,
Az élet magányos színjátékának,
S talán a sors hullatja könnyeit.

Sztudva Péter: Válaszvers

Mintha láttalak volna...
De mégsem, csak azt hittem,
Ahol képzeletem szárnyal
Buroknyi levegőben megpihen.

Mintha hallottam volna...
Hangod egy pillanatra már
Vagy csak a szél neszezett,
Ahogy a bokrok között jár.

Mintha éreztem volna...
Ahogy lelked megérint,
De azt hiszem: az más volt,
Csak szerelmes tévhit.

Sztudva Péter: Ki vagyok én? Magam vagyok...a világom közepe

Nem az a fontos, hogy
Mások mit tartanak nagynak.
Csak az számít mindig,
A Világ Te magad vagy.

Haldoklom, mióta csak élek,
Kísértének letűnt emlékképek.

Sztudva Péter: A végzet nyila

Égszínkék szemeid tündöklő fénye
Férfiáldozatok remegő sóhajhídja,
Megsebzett szívekben lüktetve éget
A szerelem vérvörös végzetnyila...

Sztudva Péter: Cím nélkül

A múlt halkán búcsúzott,
A jelen becsukta mögötte az ajtót,
Majd csendben lefeküdt,
És a jövőről álmodott.

Takács Géza: Ima

Add Uram, éltünkben
távoli, kék hegyeinket
ne érhessük el
soha!
Ámen!

Takács Géza: Horror

Éjjel az erdőben
pókhálót növel
egy árnyék
felmered
hirtelen
a földről
hátamon
a gallér alá
hideg kezével
benyúl a semmi

korhadtt ág humuszba roppan... VALAMI
ott... VAN!

Takács Géza: haiQ

kevés gondolat,
az is csapong,
túlsó folyópart a ködben,
dereng valami messze.

--

Szürke ég.
Darumadár száll,
miért nem kaptam tavaszi vagdalthúst?
Nem is szeretem.

--

Délen
télien
kemény
a fagy
ha elhiszed
jó hülye
vagy

--

Egyházi birtok, Szicília

Kiadva a napi parancs,
leszedve a papi narancs.

Deres már a határ,
ő szül, a vén betyár!

Tatár Judit: Micsoda előadás!

Felmegy a függöny. S amit láatsz, csak látomás,
kirakati bábukra kent máz, semmi más.
Ha az igazi előadást akarod látni,
nézz csak, kedves barátom,
nézz a színpalak mögé!
Ott az élet, mi Tied
és sajátom.

Sajnálom.

Tatár Judit: Lángra gyúltunk

Lángra gyúltunk észrevétlen,
hétköznapi részegségben,
egyazon ütemre kondul
szívverésed s szívverésem.

Fel-fellobbannak a lángok,
káprázatos tűznyalábok,
át- meg átfonják álmunk,
mit te is látsz s én is látok.

Sárga, narancs s vörös fényben,
tündöklően szép reményben,
hagyd lobogni azt a tüzet,
perzselődjünk melegében.

Tatár Judit: Ősz

Az ősz keményen dolgozik. Fúj a szél
és hull a fákról a sok-sok levél.
Kerengenek, ki győz? Őszi maraton...
Ámulva lépkedek az őszi avaron.

Falevél lettem én is, lehullott, elárvult,
kit a szél repít s az idő elárult,
mely zöldellő, kápráztató jövőt ígért,
de nem váltotta be s halálra ítelt.

Bár gyönyörű az ősz színpompás világa,
a fák zöld-barna-sárga mintás dolmánya,
csak a varrás nem erős, nem tart szorosán.
A fércelés szétfoszlik, a mű odavan.

De nézd! A szűrt fényen át... az idő pörög
s a Nap által üzen, a körforgás örök.
Fejével biccent s rám mosolyog szépen,
álomba ringat avar-bölcsőjében.

Tatár Judit: Gyötrelem

Savként mardossa agyam egy gondolat,
szívemet dárdahégyek lyuggatják,
vérem, mint a Niagara zuhatag
csomózza idegszálaim gordiuszát.
Kusza és kibogozhatatlan a lét,
mi falsejlik múltból és jövőt vetít,
ám milyen játszma az, hol nincs semmi tét
és rájössz, hogy a tiszta is cinkelt szemét.

Tatár Judit: Zsuzskának

Holdfényes emlékezet szívembe váj
kis sírhalmod felett. Anya, rég mondtad...
Rég volt – s a rég azóta is metszőn fáj –
hogy kis karodat nyakam köré fontad.

E télbe hajló rideg koraeste
csontomig hatol a hideg veríték,
fehér lepellel borított kis tested
emléke kísért. Veled lenni szeretnék.

Illatos mécses lángja fellobban
kezemben, mit sírhantodra teszek,
ütemes szívverésem dobban,
gyöngyöző könnyem arcomon perreg.

Fagyöngyöt és három szál gerberát
csak, egyebet nem adhatok Neked.
A sors megfosztotta a mamát,
hogy Cerberusként őrizzelek.

Kegyetlensége oly határtalan,
kaszabolt és hullottak a fejek,
de az érzés, míg élek, megmarad,
hogy milyen nagyon szerettelek...

Tóthné Nagy Erzsébet: Anya 1.

Ültem melletted
s néztem a kezed.
Törékeny, fáradt,
időtől cserzett.

Ez az a kéz, mely annyi éven át
mosta, vasalta rám a ruhát,
simította kiságyamon a lepedőt
félőn, hogy parányi testem
ne érje gyűrődés
míg kicsi voltam én.

Ez az a kéz, mely fenyített, ha kellett,
de benne volt a simogatás,
ez az a kéz, mely nyugtatóan hatott,
bárhonnan ért engem támadás.

Ez az a kéz, melybe kapaszkodhatok,
ha megérint a sors hideg szele,
ez az a kéz, az egyetlen, törékeny,
időtől cserzett...
Anyám keze.

Tóthné Nagy Erzsébet: Anya 2.

Anya csak egy van mindenkinek,
s te az én anyám vagy.
Az egyetlen, az örök, a halhatatlan.
Oly erős vagy s én csodállak.

Oly erős vagy, s egyben törékeny.
Lelked rezdülését pillangó szárnyán
hozza felém a szellő,
S én a szívemen érzem.

Tóthné Nagy Erzsébet: Vágy

Ugye, Kedves, álmaink valóra válnak,
imáink égbe szállnak,
benne leszünk a napsugárban,
csillagokban, holdsugárban,
esőcseppben, virágban,
frissen sült cipó illatában,
ha kedves szemed igézve néz rám,
bízunk a holnapban némán,
szívünk egymásnak kitarjuk,
tavaszi erdőt együtt bóklásszuk,
s ha elesnék, segíts fel s ölelj át,
egyenes úton segíts tovább,
s ha szabadon, tiszta szívvel
elérünk a fénybe,
kezem ne engedd el,
lelked lelkem értse.

Tóthné Nagy Erzsébet: Vagyok, leszek...

Vagyok egy porszem az űrben,
Száguldok a csillagrendszerben,
Sorsom a csillagok írják,
Lelkem az égiek bírják,
S ha majd egyszer megpihenek,
A fényben, a harmatban ott leszek,
Egy simításban, az unokám arcán,
Egy mozdulatában,
Egy mosolyban az ajkán,
S ha nem emlékszik már rám senki,
Akkor fogok újjászületni.

Utasi Hajnalka: Mátrai csoda

Három falu templomának tövén,
Könnyed boldogságot karolva
Bámultam a lombkoronák kendőjén.

Az aggastyán csönd súlytalan rohant felém,
A természet kacagva bukfencező angyalaival
Nevettem, ugrándoztam, szálltam én s a lét.

Belebújtam, elrejtett a mátrai csoda, s
A mozdulatlan teljességre szenteltvizet
Hintett három falu temploma.

Utasi Hajnalka: Lajtorja

Labirintusban születtem.
Nyugalma otthonom.
Bejártam fondorlatát,
Fonalam elfogyott.

Minotaurus testvére lettem.
Utunk közös, vágatunk.
Együtt szeljük e bús kort,
Felkavarjuk a nyúlós port.

Keressük az ószagút,
Az oltalmazó lajtorját.
Jákob, miért nem szólsz?
Hangod elnyelte a múlt.

Szélmalomharcot vívunk,
Pedig csak szolgálók vagyunk.
Mivé lett a világ? Vagy ezzé vált?
Nem, Emberek! Mi változtattuk át!

Vissza hát, Társam!
Növesszük szárnyainkat újra!
Vissza az eredethez,
Tűzön-vízen, égen-földön át!

Csonka itt a hely, mi igazaknak jár!
Meneküljünk, Testvér!
Az állandóság labirintusában
Isteni nyugalom vár.

**Utasi Hajnalka: Spanyol fantázia
Osváth Miklós festőművészhez!**

Hallgatag-beszédes kicsiny város utcáin
Lomha, nehéz testű hőség sétál, és
Elheveredik a déli sziesztában.

Lágy mályvából rózsaszínbe bűvő
Virágpalást omlik alá gyöngyfüzér tincsként
A kapualj finoman ívelt, alabástrom vállára, mint
Szolid loknifürtök tapintásra, illatozásra várva.

Fönn a faszor bujából érett zöldbe fordul,
A tenger fodra néma,
A sós vizű szörny piheg, nem mozdul.

Csendes mediterrán hangulat,
Az idő mutatója megállt.
Merész és pasztellszínek között
A házak puritán fehér házi kápolnák.

Hallgatag-beszédes kicsiny város utcáin
Lomha, nehéz testű hőség sétál, és
Elheveredik a déli sziesztában.

**Utasi Hajnalka: Parafrázisok
József Attila köszöntésére**

Bolyongok

Az alkony köves utcáin kik járnak?
A barátok tartalmas viták üde ízével várnak.
Lelkes igazságérzettel, küzdelmes érvekkel várnak.

Balra vezet az út vagy talán jobbra?
Ki bizonytalan, világosságot küldök azokra.
Csak az értelmetlen elől vágyom fel, a csillagokra.

A jó, az emberség által formált csapáson menni.
Sorsom, őszintén, hazugság nélkül szeretni,
Tisztesen élni, értéket nyújtva szeretni.

Ülünk egymás mellett

Vállunk reszkető íve összerebben a padon.
Közös erünkben bolyong a vér hallgatagon.
Vagyonom, utolsó vacsorám odaadnám néki.
Ugyan akarna velem, csak velem, örökkön élni?
A jelenben selymes pírral simogat szerelme.
Gondolatunk táncában halk és tiszta lelke,
Kristályosan kacag, olykor sápad, s tűzben ég!
Gyere, Kedves! Ülünk egymás mellett hosszan még.

Varga Andrea: Hideg van...

Hideg van
Pirosló fülek világítanak
a fehér éjszakában
Nincsenek házak
Nincsenek hazák
Nincs valóság
És nincsenek álmok
Az ábrándok
fényűző
palotái —
délibábok
Csak a csillagok fénye
melengeti
a vágyat
egy ágyra
egy szájra
De a sivár
sivatagi hóban
nem biztos
hogy megtalállak...

A felkelő Hold
halálízű csókja
arra késztet
hogy megszülessek végre
hogy ne csak a képzeletemben
éljek

Varga Andrea: Sóváran...

Sóváran várom
és állom
hogy
állon vágjon
fáradt álmom
mely veled telve
tátong
minden mámon
Mámor —
amikor a hófedte
agyamon érzem
hogy tüzet csiholsz
a lánghoz
mely forró vasként szántja
árkom-bokrom
Borzong minden hormon
Testemre tapad
az izzó gondolat:
repkedhet számtalan
szárnytalan mozdulat
Mosolyog a cél
mely felé szálllok
de kiderül
hogy fejen állok

Magamhoz térek
félek
hogy élek
És semmit nem értek:
hogy kerül a te kockádra
az én élem

Varga Andrea: Rettegek

Az idő orkánja tépi, szaggatja
a reményből szőtt ingemet.

Rettegek!

S lassan elvesztem egyetlen kincsemet:
az önmagamba vetett hitemet.

Lelkem egy vak,
bozótban lapuló vad módjára vár,
és már nem lát,
mert az eget eltakarja
a saját arcomból épített
kártyavár...

Varga Andrea: Mozaikok

1

Egy év — fényév
mióta megvontad ajkamtól
tested múltzagú ízét

2

Az ábrándok kusza hullámai
partra vetik arcod foszlányait
majd újra elnyelik

3

Homlokom mögött érzem
hogy összeizzad kezünk
hogy egymásra nézünk
és gondolatban szeretkezünk

4

A falak hallgatnak
NÉMÁK
Mielőtt az álmomból is elsuhanál
kérlek
!NÉZZ RÁM!

Várhelyi Klára: A születőhöz

Ez az út, mire lépsz
érintetlen még.
Hova tart, ott a vég,
ott vár fény vagy sötétség.
Lehet, hogy sok göröngy jön szembe,
lesz, hogy végleg feladnád,
ha az első lépés gyenge,
ha remeg a vén láb.

Láthatsz majd ligetet,
– buját és csábosat –
nimfát, mint integet,
majd kacéran elszalad.
Lesz, hogy nem is törödsz vele,
s lesz, hogy táncolsz egy éjen át.
De bárhogyan is döntesz,
másnap az utad visz tovább.

S csak mész, mész rendületlen,
törsz a fény után.
Naiv hited törhetetlen,
s reménykedsz bután.

Ez az út, mire lépsz
veszélyekkel jár:
sok a csábos, csalfa fény,
az igaztalan barát,
s nehéz a kátyús kaptató,
a meredek sziklagát...
hogy kerülöd vagy felmászol
csakis rajtad áll.

S csak mész, mész rendületlen,
törsz a fény után,
bár régi reményid széttörten
nem is hiszel már.

Ez az út, mire lépsz,
 Furcsán kanyarog.
 Nyílik rajt százszorszép,
 s járnak az ordasok.
 Lesz, hogy másokkal együtt fut,
 vagy épp magányosnak tűnik,
 mint mikor véget ér az út,
 s Te eljutsz a várt fényig.

(S ott a vég – csendben állsz,
 sötétre vagy fényre vársz.
 De nincsen fény, se sötétség,
 csak ellep a sűrke lég....)

Várhelyi Klára: Angyalom

Az én angyalom nagyot zuhant
 bele a porba, a poshadt
 vizű csatorna és a betonfalú
 panelek mellett elnyújtózó
 szeméttelap kaotikus bölcsőjébe.

Hogy most az életéért küzd szüntelen,
 vagy csak egyszerűn az örökké ellen,
 mert már tudja, mi vár azután,
 kinek van gondja, vagy nincsen mireánk,
 el nem mondom. Lásd te a szemében!

Az én angyalom szárnya megkopott,
 az a toll, mely hajdan fehér volt,
 most koszos sárga, vagy kihullt rég
 bele a porba. S hogy hol a büszke, szép
 tartása? – a koldusnak felesleges.

A tudást elfelejti, s újat nem tanul.
 Horrorfilm és olcsó pornó ejti rabul,
 s ha vasárnap reggel másnaposan
 a tegnapi fröccstől eszébe jutna
 repülni...önmagán nevetne, hidd el!

Az angyalomnak rég nincs glóriája.
Pénteken beadta a közeli zálogházba,
ezerötöt kapott érte, – kellett anyagra,
mert az én angyalom újra száll, s fricskát ad
a világnak, hová zuhant, s nem kelt fel...

Várhelyi Klára: Ima

Áll a vén tölgy még, amin ember éltem
Félve bimbózott, s amiből öregvő
Férceimnek majd ölelő kar épül.
Várj Te is így rám!

Nő a fű is még, olyan édesen zöld,
És oly étellel teli, mintha tudná,
Biztosan tudná, neki az örök lét
Sorsa jutott ki,

Átölel, nyugvása elaltat, álmot
Ád szememre, s benne anyám ölében
Ringatózom, kérlek ölelj Te is majd
Ily szeretőn át!

Még fecsegnek csöpp madarak faágon,
Még tavaszt hirdetnek a tücskök. Oh, halld!
Még remény fű szép keletem szelében
Szenvedelemmel,

És az életről dalol ott a völgyben
Lenhajú lánykák raja cserfesen. Jajj,
Sírkövem mellett te is így lehelj majd
Súgva vigaszt!

Nyílik itt-ott tőzike, gyöngyvirágnak
Nézem és lásd: az kikerics. Jajj, szemem vak,
Téged az nem lát. Te, a korhadó, holt
Síron a rózsa.

Várhelyi Klára: Haldokló költészet

Csöndbe bágyadt gerlicémnek
hallhatom-e a hangját még?
Ködbe burkolt tájak felett
lehet-e még kék fenn az ég?

Avar-szőnyeg, lehullt levél,
vajh a zöldre emlékszel-e,
mikor lábam testedhez ér?
S felkap-e a nemlét szele?

Énengem is fel-felkapna,
míg gerlém csendjét figyelem,
nincsen kedve már a dalra.
Tán meg is fagyott csendesen.

Hideg szél fúj, nagyon fázom,
s velem fázik a remény is.
Nem értem, e puszta tájon
hogyan lesz tavasz. Hogyan lesz mégis?

Váróczy István: Bolondok Aranya

A tárnák mélye jutott nekem,
Ez a megtisztelő feladat,
Megóvtam a világot tőlem,
Egy bolondnak ennyi, ami megadat'

Csúfságom sötét rögök látták,
Óvtam a fényt is magamtól,
Csak a hamis ragyogást láttam,
Ami nem állt messze az agyamtól.

De ráleltem a csillogásra,
Minden álmom félredobtam,
Megigézett a villogása,
Te légy csak a két karomban!

Az ágyad mélye jutott nekem,
Ez a megtisztelő feladat,
Ellopni a világot nekünk,
Egy bolondnak ennyi, ami megadat'

És észleltem a csillogásod,
Minden álmom félredobtam,
Megigézett villogásod,
Te légy csak a két karomban!

Váróczy István: Hazaérni

Kezedet nyújtod felém
Szívedet őrzöm kezemben
Arcodról mosolyod beszél
Viszontlátod szememben

Nevedet becézi szél
Madarak szárnyán halad
Majd suttogva hozzám is ér
Nálad a válaszom marad

Boldog a perc mely elindít
Hogy elmúljon égő honvágy
Köszöntelek újra mindig
Kedves, hazaértem Hozzád

Váróczy István: Más lesz

Gyűlölöd a Napot, mert éltet,
Várod az éjt, legyen végleg
A múlté minden, mi bántott,
Ne lásd újra, aki ártott.

Aki hozzád túl gyenge volt,
Kinek gyermeke most lesz holt,
Kinek keze megbabonáz,
Kinek szava földbe aláz.

Igazság nincs más számodra,
Várni a valót álmodra,
Reménnyel osztod meg ágyad:
A Szeretet alszik még nálad.

Váróczy István: Csoda

Álltam kötéllel nyakamban,
De nem rúgtam ki a széket,
Kezembe pengét ragadtam –
Nem festettem véres képet.

Színes pirulákkal szemközt,
Vagy üres pisztolycsőbe nézve:
Egyszerre rémes és fennkölt,
A nemlét szélén, és mégse!

Mert nap mint nap csoda az élet,
Csoda, mert meghalni vétek:
Ha nem láttál még elég szépet,
Hát láss bennem csodást, kérlek!

Három fényű fémes féreg,
vagy mélység mélye hívogat,
Bársonyos ízt adó méreg,
Várni a csendes kínokat?

Elalélni lassan gázban;
Villámért nézni az égre;
szikrára várni a házban;
A nemlét határán: s mégse!

Hisz nap mint nap csoda az élet,
Csoda, mert meghalni vétek:
Ha nem láttál még elég szépet,
Hát láss bennem csodást, kérlek!

Lásd bennem a csodát, kérlek!

Végh Sándor: Szerelem színei

A kezdet lángvörös, ami perzsel, éget,
izzó lángjai közötti ébredés képe téves,
szürke folyam hullámai fojtanak, keserédes
hamvaimat sodorja a hajnalpiros eszmélet.

Sebeimet közöny gyógyhálója fedí,
egymást követő, szövögető semmi.
Tegnapok kövezik szint kereső szemem.
Vakságomat cikázó pillanata átégette,
s vágytollnokok villámfénye villan,
dörren a jaj sötétem viharos egén.

Végh Sándor: Kép-telenség!

Gyermekeim gyermekei előtti ősök szavai
hullanak az éjszakában. Szólnak magányról,
halálról. Kétség szította tüzek élednek,
egy óriásvolt tölgy alatt ülve.
Mellétük fázom, fényüket nem látom.

Kerge szél kószál száradt ágak görcsös
ujjai között, hamis dallamokat füttyülve,
a világló háttér előtt karmolva énjét
a valóságba, mindhiába keresve létét.
Sokösznyi hulladék lábainál, tavasza
elveszett, madárkarmok-tépte ruhája
száradt sérülésekkel teli,
könnynélküli fájdalom.

Frissen keletkezett göröngyökkel teli
utamon porosodó kabátom levetem.
Kórházillatú szobák nyelik hörgő magánysóhajainkat.
Fekete hollómadár rikolt, s tépi fel régi sebeinket.

Lehunytam szemeim, s keresem látásom!
Kitárt tekintetek előtt veszett el hallásom!
Vakságom vezeklem, hulló
pilláimon görgő cseppekkel.

Végh Sándor: Küzdelem

Régen hallottam, hallattad saját
belső hangodat. Mintha elzártad
volna nem csak előlem, hanem a
külvilág elől, magad elől, mindenki
elől. Börtönbe, álcába, maskarába
szenvedett farsangi ünneplő ez,
sokatmondóan semmisség,
szertefoszló pillanat, elhajló érzés,
vágott virágok szenvedése,
groteszk ütések harsogása
tükörképeden, forró gőz lepte
üvegsík törülköző-nyomokkal,
amely hasztalan hasít csíkokat
homályosuló látásodon, fürtökbe
akadt fésű ez, tépi bogozza a
tegnap kócoságát, reccsen tövéből
kifordulva a múlt sóhaja, repedezik
a még fel sem vitt mai smink, nem
fénylik már az öröm odaát szembe
veled, halkán csörgedezik az éj
utolsó lehelete, zubogva ömlik alá
keserve, s ölel magához frottírba
öltözött csönded, szilaj hullámokba
önt a ma csodája, ha megszületik
egyáltalán. Hiányzik a hangulat, az
ézés, a perce, az érintése, hozzám
hajol lüktetése ereidnek, panasz-
szellő ébred észrevétlen a száraz
lepedő hideg ráncai közül, gyűrött
ez az arc, kifakult emlékü a tegnap,
jövönk ígérete feszíti ökölnyi
szorításomat, rám feküdt a suttagó
éj, ordítva születik újjá az
örökségünk, törölném kínjaimat
ölelésemből, ha nem markolna
alázuhant emlékeket.

Végh Sándor: Emlék M.J.-nak

Esküdtük céljainkat, vágyainkat
hajtottuk a boldogság jármába,
hogy átélhessük álmainkat.
Lábujjhegyen közelgett a pillanat,
tördelte óhaját, olvasta múltját
állandósult várakozásban!
És mire a lelkünk összeért,
a sötét bosszú onnan tért
meg hideg vackába.

Fénylő aszfalton élte át
tétova útjait.
Varázsolt életek simasága tükrözte
széttiport hétköznapiak
újránőtt fűszálait.
Rohanó időnk üresedő életek
törvényeinek hódolt be,
miközben szemlélte a láthatatlant.

Bármiképp is ismertek engem!
Bármit is gondolhattok róla!
Bármit nagyon el tudok hinni,
S bármit, olykor, nem hittem el!

Kicsi tagadás, nagy elfogadás!
Nagy lázadás, kicsi elfogadás!
Keresetlen utak kapuinak nyitása!
Eltévedt lelkek futása
szorosra zárt ablaktalan világba!

Képzelt hitek nyugtalan utcáin,
színtelen, hervadó virágmezőin
mozdult hamis akaratra!
Ura vigyázó óhajára
fordult a mélybe!
Oda,
ahol a megoldást vélte!
S ekkor
hajoltak hozzánk a hajnalok,
közben elaludtak a csillagok.

Végh Sándor: Nézlek

Ordít az éj, ragyogva ülsz helyettem
 magányunkban, s légröptű angyalok
 ölelik át lelkedet.

Imát mormol a némaság, sóhajtása
 kétes válaszokat tömjénezt.

Derékaljad hideg lepedője gyúri
 Egyedüllét-álmodat.

Megszületett az éj gyermeke,
 s ím, nekemdől a hajnal.

Fáradt kezeimet pókhálóként
 fonják át a szavak.

A gúnyolódó hold is elbújt már,
 a remény napja mögött szégyelli magát,
 de nem láthatom, mert szemedben
 még ott guggolnak a csillagok.

Volentics Veronika: Miénk!

A képzelet elragad,
 Mikor bejárom
 Hazám zugait.

De a valóság, tudom, más,

Mikor majd megérint

Az Óhaza illata.

Az utcák csendjén,

Az ablakok mélyén

figyelő tekintetek. Mi

ez a néma csend? Az

idő csak múlik,

az óra ketyeg.

Halkan lábujjhegyen

Lépkedek előre,

magam viszem a hírt,

Itt vagyok anyám,

a Fiad megérkezett.

Megjött, itt van hát
világot járt gyermeked,
mert vártad őt
évek óta titkon –
Vártad, hogy újra
Viszont lássa
gondokkal teli ősz fejed.
Hogy az eddig ki nem
mondott szavak
a csendben mély
érzésekkel teli
szavakká formálódjanak.
A gyermeki lényed fénye
Édesanyád arcán
boldogan megpihen.
Mégfáradt tested
lassan térdre
ered, hozzá bújsz,
átöleled, s
Ő keblére vonva,
cinkosan mosolyogva
együtt örül veled!

Volentics Veronika: A létben a lét...

A létben lét a kéklő mindenség,
Mely átölelni tudja a végtelent,
Hozzásimul, áthömpölygi a világoceánt,
Mindent elborító Létező a SZERETET.

Eltalál hozzád, és a spirál visszamegy,
Odaadja - visszaadja az életed sóját,
A fák az erdők örök zöldellő lombját, mert
Ez az állapot az ÖRÖK természetben a KEGYELET.

Ó, végtelen természet, meddig tudod tartani
Így fenn magad, ha a lepusztult világban
A sóhajtásod nem hallatszik, ha a jajszavaid,
Sírásod, Könyörgésed, fohászod ereje egyre halkul.

Ki hallja meg, ó, jaj, ki hallja a természet jaj-
szavát!

Meddig mérgezed, és meddig tűröd, míg a
bomlott

Agytröszt minden fát, minden zöldet kivág.

Hova tűnt a lombos erdő, a réten zöldellő

Sok szép mezei virág, vajh hová?

Aszfalterdők dzsungelében lépkedünk,

Egyre silányabb, és egyre jobban drágul,

Mit a földanya egykoron ingyen adott,

a mindennapi kenyerünk.

Törvényt osztunk, szorzunk, de betartod-é?

Hisz magadnak kéne fegyelmezed Önmagad!

Árulásodban a Természettel együtt pusztulsz,

Nem látod? A mindenség természetfelelőse,

Örök alkotója az égi nemzet hőse

egyedül csak TE vagy!

Volentics Veronika: A válás magánya

Válni oly nehéz, s ha megérted

s felfogtad helyzeted,

Mikor a plafont bámulod és

a tükörből egy bamba arc rád mered,

Az üres tekintet, mely befog és bedarál,

a hited melléd így biz nem áll,

Nem bízol abban, ki melletted él,

Nem hiszel már az ígéretekből.

Mert hiszel az eljövendő

új szerelemben.

Ne vágyj rá. Ha egyszer már elhagyott.

otthagya csapot, papot,

mondd, miért vársz arra, ki elhagyott?

Miért sóhajtozol,

Mikor tudod, nem neked terem a tér

itt babért, nem te teremtesz!

Nem te kellesz, hogy miért, hát azért.
Nincs válasz, nincsen semmi sem,
csak a puszta lét, a meztelen valóság
a sóhajtásba belépusztul a magányos félelem,
Ordít a fájdalom ott legbelül, s hol az igazság
A cigány a téren, csak neked hegedül,
Néked húzza el a nótádat, s te vágyod egyedül,
Hogy visszatér egyszer a nem remélt boldogságod,
Hogy egyszer majd eljő s a szerelmed viszontlátod,
Örömben megváltod az egész világot.

Higgy, szeress, remélj, mert teljesül az álmod!

Volentics Veronika: A lét kelyhe

A rózsába van rejtve a gondolat,
Spirál a jele a létnek, és
a tér világa véle szabad.
Mikor nyílik, kelyhe bomlik,
És az illata a térben reád omlik,
El tudod rejteni benne igaz gondolatod,
mit szerelmes szív a párjának megadhatott.
Szívem szerelme, nyújtom feléd
E virágot, melyben a spirál,
A lét kelyhe napvilágot látott.

Nyílik erdőben, temetőben, vadul
Nyílik a kertben és Ő ott az Úr.
A rózsza a virágok királynője
Beöltözve minden színben
A lélekbe, s a spirálja eredőbe.

Mikor vörösen lángol,
Kipattanó bimbóval a fény
tengerében, a spirál erdő
bujja özönében, s rózsaszín
arccal szúzi kacagással,
sárga napfényű imádott
ragyogással, nyújtom feléd

e három szál rózsát, melyben
Szerelmem igéje beszél,
ki nem mondott gondolatával,
s látom: arcodon ott a boldogság.

Votiskyné Jakus Edit: Sidari hőse

Jó pár éve történt, talán
Egy augusztusi, forró éjszakán,
Hogy egy fiú meg egy lány
Sétált Sidariban, a tenger partján.

Nászúton voltak éppen ott,
Csodálták a lemenő napot,
Mikor egy sikoly törte meg a csendet,
S a szerelmesek lagúnája zengett.

Egy angol fiú a tengerbe esett,
S a dagály miatt csak verdesett.
Gyere, szívem, segítsünk! – a fiú szólott,
S bátran a habok közé ugrott.

A riadt fiút partra segítette,
De, sajnos, Őt a hullám eltemette.
A lány könnye hullt, mint a zápor,
S felhívta a fiú szüleit a szállodából.

Pár nap múlva hazaérkezett.
Esett az eső, s az Ő könnye is eleredt.
Feketét öltött, és siratta szerelmét,
És a fiú szüleivel odarepült ismét.

Egy emléktáblát helyeztek ott el,
Ahol a fiú egyé vált a tengerrel.
Szülő, testvér, feleség búcsút vett tőle,
Ott nyugszik a „magyar hős” örökre.

Votiskyné Jakus Edit: Egy mókás szombati nap története

Esett az eső, fekete volt az Ég is,
Mi megindultunk a kis Polskival mégis.
Robogtunk át a városon a Nyugati felé,
Mentünk ki a nővérem és kislánya elé.
Azért jöttek fel ők e zord napon Pestre,
Hogy velünk legyenek, s hazamenjenek este.

Tovább robogtunk a Polskival négyen,
S megálltunk a Városliget szívében,
Ott állítottak ki sok cicát eme hónapban,
A Petőfi Csarnok nagy aulájában.
Volt ott fehér, vörös, szürke, fekete,
És volt, amelyiknek nem volt szőre se.
Végigszemléltettük a doromboló szőröcsomókat,
S megsimogattuk szép, fényes bundájukat.

Az eső még odakint hevesen zuhogott,
A kicsi kocsi négyünk alatt nehezen cammogott.

Elmentünk étkezni egy kedves étterembe,
Tele is kajáltuk magunkat degeszre.
Mi legyen a további program? – agyaltunk rajta,
Pattanjunk be a „polákba” és irány a Mammutba.
A gondolatot rögtön tett is követte
És el is jutottunk a központ elébe,
Ahol már a sebességet nem vette ő be,
Kiszálltunk, és toltuk volna az útról le,
Amikor egyszercsak kifordult a kereke,
És ott álltunk mi a zuhogó esőbe’.

A mozinak már lőttek? Hívtuk a trélert,
Hátha kapunk gyors és szakszerű segítséget.
Jönnek majd két óra múlva? Az sok.
Minket meg kiröhögtek az autósok.
A moziban mindjárt kezdik a Garfieldot,
Miközben mi szidjuk a „polákot”.
A tesómék beültek a moziterembe,
Mi meg áztunk, fáztunk a szakadó esőbe’.

Megáll egy szerelő: – Segíthetek valamit?
 Felemeli emelővel a kocsit, kicseréli a gumit.
 Nem tört el a tengely, nyugi van, gyerekek,
 Csak egy fránya csavar engedte el a kereket.
 Kannst du mir helfen? – jön oda egy német,
 És ő is megszemléli a csálé kerekünket.

Hip-hip hurrá! Jön végre a tréler (1 óra késéssel)
 Felhúzza a kisautót erős hevederrel.
 Elvitték az autót ki, Budakeszire,
 Mi pedig rohantunk a moziterembe.
 A film már javában tartott,
 Úgyhogy hely csak a lépcsőn jutott.
 Utána villamossal irány az állomás,
 Még az indulás előtt belefér egy áldomás.
 Hát így történt ez a mókás szombati nap,
 Amely számunkra örök emlék marad.

Vozárik Lajos: Hívogató

Tűz mellett ülünk,
 téged hív gitárom.
 Most jöjj,
 ne a jövő nyáron!

A tűz bealszik,
 elkerül az álom,
 hiányod sírja
 egyre csak gitárom.

Megadja a sors,
 s lépted erre vezet.
 Örülünk újra,
 hogy megismertelek.

Hálóvá szövi
 az éj a tegnapot.
 Akkor öleljen
 engem két karod.

(Talán jövőre
késő jönnöd ide.
Gitár helyett szól
templom harang-szíve.)

A tűz bealszik,
téged látni vágyom.
Most jöjj,
ne a jövő nyáron.

Vozárik Lajos: Igéző

Légy versemnek piktora,
lepkeszárnyak dísz-pora,
hajnalomnak sugara,
nappalomnak új dala,
éjeimnek csillaga,
holnapomnak szép szava,
délutánom bíbora.

Vozárik Lajos: Nekem elég a szó...

Utamon szelíden járok,
harcolnom rég nincs miért.
Gyűlölöm a háborút,
önkényt, a kiontott vért.

Nem kell ezrek és ezrek
csontjára rakott torony,
sem más vérén szerzett vagyon.

S ha hősként ünnepelnek
majdan – dicső csatáidér'?
Legyen tiéd a babér.

Nem akarok háborút!
Nyomában vér és önkény,
erőszak, gyűlölet terem.

Enyém a szó, ez mindenem.
Harcért nem harcolok soha,
nekem elég a szó,
s egy szempár, mi biztató.

Mély és csillogó,
miként nyáron a tó.

Vozárik Lajos: Őszi vázlat

Köd-emplőjú hegyek
etetik a völgyet,
füstköd hínárja száll
s megüli a tölgyet.
Vékonyka szárazon
reszkető félelem:
növényi jajszó –
ez ül már mindenem.
Percnyi napfény fényesíti
árva pitypang gombját,
egy rózsa sóhajtva
hullatja el szirmát.
Vacog a pókháló
köd-gyöngy súlya alatt.
Rigó rakosgat rozsdálló,
görbe hátú avart.
Dermesztő éjből
a semmi süt, végtelen tér.
Reggelre ezüsttel
von be mindent a dér.

Vörös Bernadett: Világ

Kegyetlen emberek
Kényszerítnek árva lelkeket:
Szükségben valljanak,
Nehézségben tagadjanak.

Engem formáló árva lélek!
Érveim benned égnék.
Forró lánggal marnak,
Míg érvényesülök,
Vagy belenehezülök.

Vörös Bernadett: Test és lélek

Két szó: a test és a lélek,
Mégis együtt jár.
Az élet szabadságot jelent,
A testnek örömöket,
A léleknek gyötrelmeket,
Melyeket a szerelem futára
Széjjel visz a világban.

Nekem is hozott párszor,
Fel is áldoztam a szabadságom.
Néha bánom,
A lelkeimet is bánom.
A testemet mégse sajnálom.

Vörös Bernadett: Siratom

Ha egyszer meglátsz
Könnyes szemmel az utcán,
Vigasztalóan szólj hozzám.

Siratom az életem.
Gyászolom énemet.
Volt benne szép
Pár hosszú év.

Te is köztük voltál,
Szemedet soha nem feledem
Nézésedet most is szeretem.
Arcod most is látom,
Hívó szavaidra most is vágyom.

KÖSZÖNET

Köszönet

Változó világunkban egyre kevesebb ember szentel időt, pénzt és fáradságot a kultúrának. Éppen ezért értékeljük mindazokat, akik belső készletüket éreztetik, hogy bizonyítsák segítő szándékukat. Köszönettel tartozunk a kiadvány megjelenéséért néhány önzetlen támogatónak, több barátunk és társunk, akik ma is hisznek az amatőr írókban, akik hisznek bennünk. Egyengették a kötet megjelenésének útját, kiemelkedő szerepet vállaltak patronálásukkal. Hálásak vagyunk anyagi támogatásukért.

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik lelkes közreműködésükkel önzetlenül segítettek a „VersüzeNET” összeállítás megjelenését. Álljon itt a nevük, mint egy baráti kézfogás köszönetképpen:

**Magyar Olaj- és Gázipari
Bányász Szakszervezet**
(<http://www.molbanyasz.hu>)

Baranyai Attila Nyúl	Bokros Tibor Letenye
Dániel Nagy László Kanada	Demeter Zsolt USA
Fiala Sándor Serbia & Montenegro	Filip Tamás Budapest
Fuchs Éva Pécs	Istvan Hanyecz Svédország
Kálmán Eszter Budapest	Kiss Angéla Budapest
Krasznai Gyula Nagyoroszi	Molnár Szilvia Szeged
Nagy Mihály Németország	Szabolcsi Erzsébet Kunszentmiklós
Schlemmerné Sz. Gitta Budapest	Végh Sándor Szeged
Tóthné Nagy Erzsébet Hajdúböszörmény	Vozárik Lajos Miskolc

**MOL
BÁNYÁSZ
SZAKSZERVEZET**

**Magyar Olaj- és Gázipari
Bányász Szakszervezet**
(<http://www.molbanyasz.hu>)

A Magyar Olaj- és Gázipari Bányász Szakszervezet – közismert elnevezése: MOL Bányász Szakszervezet – közel négyezer taggal rendelkezik.

A munkavállalók érdekében kifejtett tevékenysége és határozott érdekérvényesítő fellépései következtében a hazai olaj- és gázipar területén több olyan kollektív szerződés is létrejött, amelyek a tagok (és a munkavállalók) számára jelentős súlyú többlet jogosultságokat és juttatásokat eredményeznek.

A MOL Bányász Szakszervezet a változó körülmények között a munkavállalói érdekek érvényesítését a modern kor haladó eszközeivel kívánja elérni, a munkavállalói érdekeknek érvényt szerezni. A tőke/munka érdekének küzdelmében olyan versenyképes eszközökkel szerzünk érvényt a munkavállalói érdekeknek, amelyekkel egyben szakmailag is felvesszük a versenyt a munkaadói oldallal.

Célunk, hogy a jövőben alkalmazott eszközeink, a szakszervezetünk életében végbemenő fejlesztések a munkavállalói érdekek képviselőitén túl erősítsék a MOL Bányász Szakszervezet tagságának csapatszellemét, begyógyítsák az évek, a mindennapok okozta sebeket – még egészségesebbé és erősebbé téve szervezetünket.

Tudjuk, a változások sokunkat fásulttá, a csalódások érdektelenné, passzív szemlélővé tették. Vannak, akik az egyre tornyosuló mindennapi gondjaik súlya alatt az életünket érintő történésekre már csak legyintenek. „Úgyse lesz jobb” - gondolják magukban. Rajtunk múlik! Azon, hogy tudjuk-e hinni: az éremnek két oldala van, és befolyásolni fogjuk a jövőt!

A legelső kihívás ez, amely során mindenkinek önmagában kell megfelelnie: hinnünk kell önmagunkban!

TARTALOM

Bevezetés 3

Együtt írt versek 9

Benke Rita - Göbolyös N. László 10

Kákai Krisztina - Varga Gábor 20

Verseink 21

Antalffy Emil-Zsolt 22

Baranyai Csaba 24

Baricz Enikő 26

Bató Boglárka 27

Benke Rita 27

Bognár Andrea 33

Chrobacsinszky Eszter 36

Dániel Nagy László 39

Demeter Zsolt 42

Dobrosi Andrea 44

Efraim Staub 46

Egry Artúr 48

Dr. Fábián Ilona 52

Fiala Sándor 52

Fiatal Nóra 56

Fuchs Éva (Femis) 58

Gállai Juli 61

Gáspár Barbara 68

Göbolyös N. László 70

Gyurcsek Attila Sándor (Medex) 79

Kubisch Ildikó (Halász Ildikó) 81

---

dr. Hamvas Ákos 83

Harpauer Henriett 86

Horváth Károlyné 88

Hosszú Attila 90

**Istvan Hanyecz
(Stefanicus Hungaricus Firkász) 94**

Kali Gergely Áron (Zoso) 98

Kamarás Klára (Sida) 100

Krasznai Gyula (Karaffa Gyula) 104

Kákai Krisztina (IceCat) 109

Kálmán Eszter 111

Keller Ferenc (Szeth) 113

Kiss Angéla (Mimangi) 114

Kiss Gábor 116

Kniznerné B. Szilvia 120

Kotsy Krisztina 122

Kovács György 125

Kovács József Tibor 130

Kovács Károly 131

Kováts Péter 133

Lakatos István (Leon) 136

Mihai Suciu 137

Molnár Szilvia 139

Nagy János (Jega) 141

Nagy László Zsolt (Poéta) 148

Nyul Krisztián 150

Oláh Anikó 152

Oros Eszter 153

Pogány Zoltán (Betyár Benő) 156

Raffay Judit 159

Sebők Anita 161

Sz. Gábor Ágnes (Latomus) 163

Szabolcsi Erzsébet 167

Százdi Sztakó Zsolt 168

Szilágyi József (Árvai Emil) 171

Sztudva Péter 173

Takács Géza 175

Tatár Judit (Bambusz) 176

Tóthné Nagy Erzsébet 179

Utasi Hajnalka 180

Varga Andrea 183

Várhelyi Klára (cherno) 186

Váróczy István (Halo) 189

Végh Sándor 192

Volentics Veronika 195

Votiskyné Jakus Edit (Dina) 199

Vozárik Lajos (dalos) 201

Vörös Bernadett (Angel) 203

Köszönet 205

MOL Bányász Szakszervezet 207

Tartalom 209

Ajánló 215

Megrendelési cím: Baranyai Attila
9082. Nyúl, Fekete István út 27.
E-mail: konyv@verslista.hu

ISSN 1587-2912

ISBN 963 86793 1 X

AJÁNLÓ

Kedves olvasó!

Következzen végül, de nem utolsó sorban a Barátok Verslista ajánlata minden alkotóművész és amatőr művész számára. Ez pedig nem más, mint a világhálón való megjelenés segítése. Hangsúlyozzuk, a lehetőség bárki számára adva van, azaz első sorban nem listatagokra gondolunk!

Ingyen adunk tárhelyet, s ehhez két domain nevet szeretnénk felajánlani:

1. Irodalmároknak, íróknak és költőknek helyet biztosítunk az alábbi címen:

<http://www.poeta.hu>

2. Egyéb alkotóknak – lett legyen képzőművész vagy bármilyen más alkotóművész – pedig a következő helyen:

<http://www.alkot.hu>

Jelenleg is található néhány érdekes oldal mindkét honlapon, érdemes odalátogatni! A Verslista célja, hogy támogassa és elősegítse valamennyi művészeti ág terjesztését, valamint a kulturális értékek bemutatását.

„A látottakat ismertté, az ismerteket tudottá, a tudottakat élménnyé, az élményeket magasztossá kell tennünk, hogy művészetet hozhassunk létre.”

/Egry/

Kátszó-szó--N&T-t

*Kezedben tartasz, forgatsz, megszagolsz,
Ujjad becézi karcsú fedelem' -
Csak vonzalom. Ez még nem szerelem.
De tán lehet. Ha mélyemre hatolsz.*

*Ifjú az erdő. Ősz van. Kullanak
gyümölcssei dúsan - öt éve már.
Öt láng lobog, álmodók földje vár -
Útravalód: hálóba szőtt szavak.*

*A fények, lángok, csírák és bogyók
(képzeld csak el): egy-egy külön világ,
a lét súlya alatt meg nem rogyók,*

*csak az ember törékeny, mint az ág,
csak az ember ír verset, áradót:
élet, halál, szerelmek, pár Barát -*

Coda

*Kezedben tartasz, forgatsz, megszagolsz,
ujjad megáll a karcsú fedelen -
Szeretsz-e majd? Várok türelmesen,
& magamtól nyúlok, ha jól válaszolsz.*

(Sz. Gábor Ágnes)